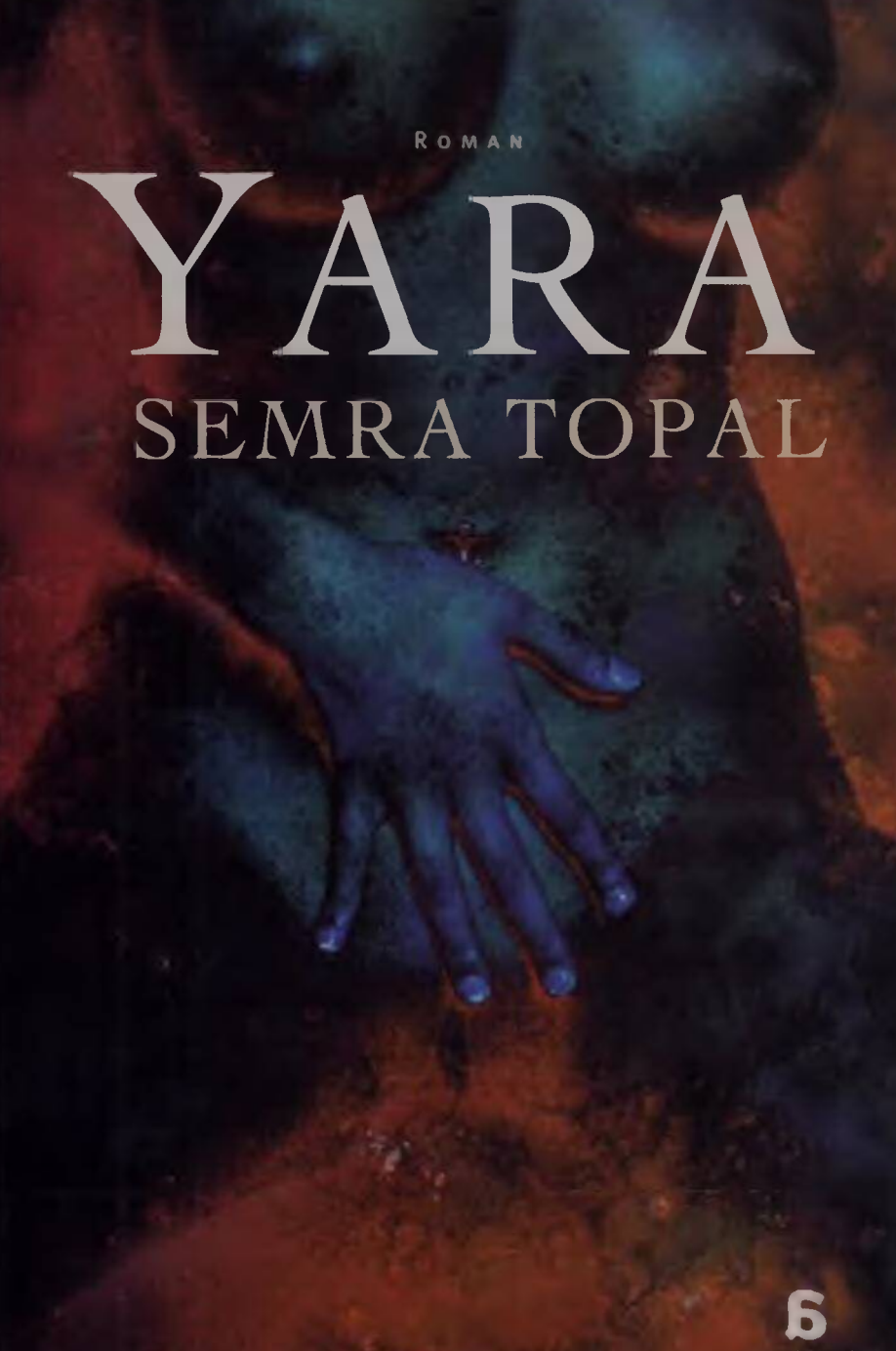

ROMAN
YARA
SEMRA TOPAL

SEMRA TOPAL

1964, Eskişehir doğumlu. Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ni bitirdi. 1990'da "Çaydanlıklı Tanık" adlı öyküsüyle Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Ödülü'nü, 1992'de "Bayan Mira'yla Ufak Bir Gezinti" adlı öyküsüyle, öykü dalında *Varlık* dergisinin Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü'nü kazandı. Öteki kitapları şunlardır: *Bayan Mira'yla Ufak Bir Gezinti* (1996), *Mani* (1998), *Kürklü Gece* (2000), *Salta Dur* (2003), *Gece Gülüşü* (2005).

YARA

Semra Topal

a
agorakitaplığı

Türkçe Edebiyat 24

Yara
Semra Topal

Kapak tasarım: Mithat Çınar
Dizgi: Sibel Yurt

© 2006, Semra Topal
© 2006; bu kitabın Türkçe yayın hakları
Agora Kitaplığı'na aittir.

Birinci Basım: Eylül 2006

ISBN: 9944 - 916 - 41 - 2

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Tel: (0212) 501 46 36

AGORA KİTAPLIĞI
Gümüşsuyu Mahallesi Osmanlı Yokuşu,
Muhtar Kâmil Sokak No: 5/1 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 243 96 26-27 Fax: (0212) 243 96 28
www.agorakitapligi.com
e-posta: agora@agorakitapligi.com

İbrahim Cansızoğlu'na...

"Meksika'dayım,
oğulluktan sıkıldım,
belki dönmem."
(İ.C.)

YARA

1
BAYKUŞ ANNE'NİN YUVASI

Kış sert düzenini acımasız ve cahil bir hükümdar gibi üstümüzde denerken, sosis kızartması kokusu eski bir tanıdık etkisi yaratmaya muvaffak oldu. İple bağlanmış gazeteler mutfağımızda ayak taburesi işini görüyor, nesquik'imi sessizce içerken ayaklarım bu sefil taburede dinleniyor. Bugün yeni yılın ilk sabahı. Herkesin söylediği gibi, bu yıl da keşfedilmeyi bekleyen bir sürü parlak insan var; çıtalar gene çok yüksek, güçlü ya da cılız bacaklar gene bu çıtaları atlamaya çalışacak. Güzel yüzlü atlar misali koşun, diyorlar insanlara, artık bir şeyi elde etmeye çalışmak annelerinizin zamanındaki gibi değil; bizi yetiştiren annelerimizin zamanı öpüp de başa konulacak zamanlar olarak yad ediliyor.

Taşları kar beyazı mutfakta sakin bir insan olmaya çalışarak nesquik'imi içiyorum ve öksürük nöbetleriyle sarsılıyorum; işte kış, cicili bir pakette bu öksürükleri getirdi. Hiçbir dine mensup olmadığımdan Noel Baba'nın iyiliklerinden de, namaz kıldığı yerleri yeşile çeviren Hızır Aleyhisselam'ın koruyuculuğundan da azadeyim. Bu bana ölçüsüz bir mutluluk veriyor. Benim için şu bildiğimiz, bir kadının ve yaşama mücadelesi verdiği sosyal çevresinin anlatıldığı romanlardan birinin içine girmek mümkün olsaydı, para sıkıntısı falan çekmeyen ve biraz sonra en moda yerlerden birinde, hovarda arkadaşıyla (bu hovarda, cinsel kimliğini nihayet otuzundan sonra bulmuş olsundu) buluşacak beş-altı çocuklu heyecanlı bir tip olmayı isterdim, sağlıklı pembecik yüzümden ne düşündüğüm belli olmazdı –kim bilir belki de hiçbir şey düşünmeyeceğimden. Çok şey mi şimdi bu? Böyle bir romanda isterim ki, hayat bu kadının sırtını asla yere getiremesin ve bu küçük fındık kurdumuz kışın bacaklara kürklerin örtüldüğü kızaklara binip dursun –Uludağ gibi geleneksel kış eğlencelerini ona layık görmem. Bir gün biri gözünü açsa da, beni de büyüleyici bir işte kullansa, derdim, ama bütün büyük yaratıcılar, bir çırpıda ana hatlarını çizdiğim benim fındık kurduma bile modası geçti diye burun kıvırırlar ve süper süprüntü tiplerle idare ederler ve o küçük muşmulalarına olay kahramanı derler –maalesef. Yeni yılın sabahında nedense geçmişte kurduğum bu neşeli hayale takıldım. Değerli kocası bir köşede durakoysun, boy boy güzel çocukları ve gizli sevgilileri olan sevgi dolu kurnaz bir tip olmak hiç fena olmazdı, ama esin dolu yaratıcı insanlar bu sevimli kadıncağızın başına bile bir yığın felaket yığmazlar mı hiç! Bana birçok kez, işte hayatımız da bir sahnedir dendi; perdeler, sayfalar, öteye beriye kaçışan teknisyenler görünmese de hayatımız bir sahneymiş. İşin kötüsü ben de, hayır, hayatımız bir sahne değildir, diyemiyorum.

Hayatımız bir sahne ve tapındığımız yaratıcı insanlar her zamanki bencillikleriyle burnunun önünü görmeyerek yaşıyor ve kimseye hayrı dokunmayacak şeylerle ömürlerini tüketiyorlar. Bir gece tanıma mutluluğuna eriştiğim bunlardan teki (bu Elem'den başkası değildi) benim bu hayalimi gerçekleştirebilirdi belki. Fakat o da pek bir şey yapamadı, nasıl geçindiğini benim de bilmediğim (zavallı budala) ve işi sorulunca bir saniye bile düşünmeden *yazarım* diyen Elem Pomak, kafamdaki şeyi duyunca, küçük pembemsi yüzündeki kocaman gözlerini sonuna kadar açmış ve, bu halin çok iyi, demişti, romanda gezinme fikri ve *bu halim*, kusura bakmasın ikisini bir araya getirememiştim, sonra onun da bunun üstünde çalışacak zamanı hiç olmadı. Benim demek istediğim, o tip benim adımı, özelliklerimi taşısın ama başka bir hayatı tanısındı. Şimdi zamanın oyununa terk edilmiş gibiyiz, beyaz kollarım bir ölünün kansız kollarıymış gibi. Sırtımdan iki tane buzdan melek kanadı çıktığını görsem şaşırmam.

Nesquik'imi henüz bitirmemişken Baykuş Anne'nin zili çalıyor; bu zilin anlamı, yukarı kattaki odama gel ey sersem, demektir. Fakat odasına derhal fırlamak olmaz, sebebi çok basit, fırlamak için adımızın Yakup tarafından üç kez anons edilmesi gerekir. Yakup kim mi? Kızların adını mikrofonla evin her deliğine ileten ve buradaki hiyerarşiye yardımcı olan güzel sesli, hisleri kadın gibi kuvvetli, bunun yanında eli de ağır biri. Kısacası, patronun sağ kolu ya da sol taşağı. Bir gece onun, geçmişindeki eski güzel günlerde ekmeğini dublajla ve beşinci sınıf oyunlarla kazanan bir tiyatrocu olduğunu öğrenmiştik, aslında bu bizi şaşırtmamıştı. Anonsları için, herkese nasip olmayan karmaşık bir hayatın özsuyu, derdi. O kadar zaman sahne tozu yutmuş olmasına rağmen, kendini tumturaklı tiyatro dilinden kurtarabilmiş sayılırdı, ağzından sahnemsi cümleler çıkacağına bir kurbağa gibi vıraklamayı

tercih ederdi. Bazen çok gözükara olabiliyordu, mesela dün, 31 Aralık gecesi, kırdığı tabakların parasını Baykuş Anne'ye ödeyeceğini bile bile Yunanlı gibi sirtaki yapmıştı, kıçında da unutulmayacak, minik, otantik, ipek bir şalvar vardı.

"Şebboy, marş marş! Yanına bir şey alma."

Bu Şebboy, benim; tabii takma adım. Patronun yuvasında hepimizin çiçeklerden takma adımız vardı, kritik işlerde pratik yararı vardı bu sahte adların: diyelim ki aynı zamanda sahne adım, fena mı? Hiç fena değil.

"Sallanma, sallanmak sana yakışmıyor. Efendimiz her zaman ağzını açar, gözünü yumar ve küçük sürtükler ona koşar," diyordu Yakup.

Yeni yılın soğuk sabahında neşesiz ülkemin insanları küçük günahlarını unutmuş, sıcak yataklarında horlarlarken, Yakup'umuz ve Baykuş Anne'miz bir saniye boş durmuyor, kitaplarında yeni yılın birinci günü çalışılmaz diye bir kaide yazmıyor. Baykuş Anne çoktan kahvaltısını yaptı ve ileriye doğru dimdik bakan yusyuvarlak baykuş gözlerini bataklık mavisine boyadı, bunun yanında yırtıcı gece hayvanının bakışlarındaki anaçlık şaşırtıcı. Yaşına göre fazlasıyla dik gövdesi, ana konusu kötülük olan bir dramın içinden çıkmış gibi şu sefil dünyamıza ait değil, bir öğrenci gibi üstündeki işaretleri iyi değerlendirmek gerekir. Kapısında kul olduğumuz Ana, keskin öfke ve sevme nöbetlerini bulaşıcı hastalık gibi yavrularına da geçirmiştir, sakin gözle bakıldığında ne kadar dengesiz olduğumuz görülür. Aramızda hiçbir kan bağı olmamasına rağmen aynı sıvılardan yapılmış gibiyizdir, bu acımtrak gerçeği lanetlemeye insanın dili varmaz. Odası cüssesine yakışacak kadar devasa, kahverengi yer parkesi ve devrik şahların talan edilmiş saraylarından toplanmışa benzeyen emperyal mobilyalar sanki sonsuza kadar tozdan arınmış. Yıllar önce kendine bir tarz bulması söylendiğinde gözünün önüne belli belirsiz şekiller gelmişti,

parayı çarçur etmemeyi küçük yaşta öğrendiği için bu işin erbaplarından uzak durdu. Gayet eklektik olan bu yıkık şah sarayı tarzını kendine gittiğini bilmeden kabullendi. Bir otoritenin nasıl olması gerektiği hakkında, küçükken yarım yamalak seyrettiği filmlerden bir şeyler çıkarabilmişti; ağır kadifeler, çok yaşamayan renkli papağanlar, akik ayna donanımı, silah koleksiyonu, surata fırlatılan eldivenler, kumar partileri, yatakta yapılan kuş sütlü kahvaltılar, gecenin bir yerinde çalan telefon vesaire, kafasındaki otoritenin canlanmasına kâfi gelmişti. Ama asıl önemlisi, o reisin sustuğu anlardı, sanmıştı ki reis sustuğunda dünya birkaç saniyeliğine olsa da dönmeyi unutuyor –Ulu Tanrım, demişti o zaman kendine, bu sikri nasıl yapabildi? Bunda senin bir parmağın var mı?

Baykuş Anne radyoda sabah konserini dinliyordu, bu aslında her sabah duygulanmak için yaptığı bir şeydi, sabah konserinde kemanlar kornolara ya da kornolar flütlere doğru akarken müzik üstüne değil de kader üstüne düşünürdü, altına yapmış bir çocuk gibi koltuğuna yapışmış kalmıştı. Her zamanki gibi ağır pudralı yüzü sevimliydi, benim de yanına bir sandalye çekerek müzik eşliğinde baş başa, ana-kız gibi kanaviçe işleyeceğimiz sanılabilirdi. Sivri şehadet parmağı bir şeyi ikaz ediyormuş gibi tavana doğru dikiliydi, bu garip hareketi esrikliğinden yapmıştı, insanoğullarının bana mısın demeden bir yılı daha devirdiği bu yeni yıl sabahı biraz daha çaresiz olması muhtemeldi.

"Canım, her zamanki gibi ne kadar güzelsin," dedi, kendi konuşmasına âşık biri gibi gözlerini yarı kapalı tutuyordu, "bütün kalbimle dinlediğim şu müzik, emsalsiz kızböceklerini gözümün önüne getirdi, bunların da mahrem ilişkileri var, bir kere havada düzüşüyorlar, erkek kızböceğinin yaptığı akıldışı bir akrobasiyle. Neyse ki bizler o kadar çılgın değiliz. Tamam, kürkünün üstüne otur şöyle."

Baykuş Anne uykudan yeni uyanan mutlu bir bebek gibi esnedi, kirli dünyanın yaşını almış bu sevinç timsali düğmeleri boynuna kadar çıkan ve ondan başka kimsenin taşıyamayacağı ağır kıvrımlı sabah kılığının içinde bir kadavra kadar dingindi. Bu gerçek, konuşmadığı zaman bir ölü gibi içine kapanık görünürdü. Kısa tüylü siyah kürkümü, şuh sayılabilecek kesin bir hareketle ayaklarımın dibine bıraktığımda, kabuğundan çıkmış çıplak bir hayvana benzedim -o küçük esrarengiz hayvancığın kendini sunduğu dünya gözlerini kamaştırırdı muhakkak, benim için böyle bir şey olmadı. Birkaç saniyeliğine göz göze geldiğimiz Baykuş Anne, yorumsuz duruşuyla her zamanki uzaklığını ve tekliğini eskiden öğrendiğimiz matematik formülleri açıklığında hissettiriyor, hayali perdesinin arkasında çürümüş yosun kokusu yayıyordu. Beni yerimden oynatan nefretlik öksürük nöbetine de ilgisiz kaldı. Kanı da gözyaşını da herkesten daha iyi bilen perdeli Kukumav'ın polis gibi belinde taşıdığı tabancasını nezaketen çekmeyeceğini düşündüm; aslında çekemezdi, belinde sadece, romatizmaya karşı kullandığı kırk santim genişliğinde örgü bir kuşak vardı. O yaştaki insanların, tabii Baykuş Anne'mizin de karnını sıcak tutması gerekir. Yeni yıl hediyesi öksürük nöbeti geçince, patronun dediği gibi, yere attığım kürkümün üstüne ateşin başına çöreklenen kedi gibi oturdum. Bacaklarım muntazam bir yay gibi bükülürken, tüylerimin dikleştiği sırtımı dik tutmaya çalışıyordum, şimdi kıçıma döşeklik yapan pahalı kürkü birinci sınıf bir ödül olarak nihayet kambur durmamayı kıvırdığımdan, geçen yılın sonbaharında hak etmiştim. Baykuş Anne'nin odası hep biraz soğuk olurdu, biz burayı çıplaklığımızla ısıtırdık, o bizim kışkırtan çıplaklığımızla gençleşirdi.

Aklı onu çok kısa süreliğine eğlendiren bir anlama takıldı ve yüzü yeni açan bir çiçeğe benzedi. Baykuş Anne tezatlığın en ileri derecesini ölümlü varlığına kılavuz yapmış biriydi,

ağzından köpükler çıkan kurt öfkesinden, mucizevi bir şekilde serçe neşeliliğine geçmesi ancak bir rekora denk gelebilirdi. Sesi, radyodaki sabah konseri müziğinin yaylıları arasında uyanık bir eleştirmen gibi yükseliyordu.

"Tatlı Şebboy'um bir yılı daha birlikte devirebiliriz, bir yıldan sonra ne olacağını ben bilemem, kızlarımla her yılbaşı vedalaşıyormuş gibi yapmak hoşuma gidiyor, birbirimizden ayrı düşmek o kadar kolay ki. Bizlerin ayakta durma şeklinde sanatkârane bir yan var, bunu kalbimde hissetmediğim tek bir gün olmamıştır. Sonuçta *vermekten* daha kutsal bir şey yok, ama kardeş olduğumuz sanatçılar, takdir için ayılıp bayılırlarken, bizler bu toplumsal duygumuzu hadım ettiğimizden öbür vericilerden şeytan gibi ayrı düşeriz. Onur nişanı falan beklediğimiz yok ki, bizden hangi kız asık suratlı bir ansiklopediye veya üstatları bile birbirine düşüren yaltak bir antolojiye girmeyi hayal eder, o kadar yüksekten uçmak aklımıza gelmez. Bizim tutkularımız daha zehirli, değil mi küçük Şebboy'um?"

"Bilemiyorum, Baykuş Anne," dedim, sıcak nesquik'imin başına dönmeyi özleyerek, "ben neysem oyum, fakat yetenekli birinin sanatsal işinde kendimi görmek, temasa geçtiğimiz insanlarla hiçbir ilgisi olmayan bir dokunma sevgisi verebilir."

Baykuş Anne oturduğu yerde hafifçe sallandı ve gözlerini üzüntülü bir ifadeyle, belki de bilimcinin kobay farelerine duyduğu annelik güdüsüyle beni baştan ayağa süzdü. Kuru görünen dudaklarını dilinin ucuyla, kertenkele çevikliğiyle yaladı. Uzun hayatının içinde gereğinden fazla insan tanımıştı, sanatçılar da buna dahildi. Bununla birlikte, onu bacak kadarken tamyordum dediği Elem'e bile hayatını bir sanat nesnesi olarak sunacak biri değildi.

"Uykuyu kendine yasak etmiş bir moruğun düşüncelerinde daima horlanmaya açık bir şeyler vardır ve bu yaştaki in-

sanlarda kalp olmaz. Artık en işe yaramaz organı modası geçmiş, vakti dolmuş eşyalar gibi müzelik olmuştur ve o sersem müzede neye imza atmış olduğu da belli değildir, muhtemelen en gözü açık kişiler orospulardı. Sinir ucu iltihabı, kellik, polis kayıtları, günahkâr yavrular falan, ineğin kıçından ayrılamayan sinek gibi kalbimiz bizden çıkasıya kadar peşimizdedir, fakat bundan sonra hepsi bir, aşksız ve günahsız yaşamış insanlarla bir. Karda yürüyüşe çıkmış eldivenli bir moruk, eğer dilenmiyorsa saygıdeğer bir büyüktür. Minik, uykucu çıplak beni küçümseyebilir ve konuşma krizlerimden tiksinebilirsin, güzel ve minyon amların, kıçların hamisine de bak sen diyebilirsin..."

Baykuş Anne'nin ağzına bakarken, radyodaki sabah konseri insanın hiçbir yerine nüfuz etmeyen resmimsi TRT spikeri sesiyle veda etmişti, sırada bu devlet memuru seslerinin en neşeli anacının sunduğu Gençlerle Gençleşelim programı vardı. Bu anaç ses bir taraftan ıkınıyor, bir taraftan da, sevgili dinleyiciler, diyordu, Baykuş Anne, devlet çok sesli korosu süs bebeklerini bile bastıran bir sesle, "Kapat şu düdüğü!" diye bağırdı. Kuğu gibi süzülüp sevinçle kapattım.

"Cenazeler de böyledir," dedi, yakasındaki fildişi düğmelerden birini gevşeterek, "toprağın koynuna yuvarlanan kişinin karşısında esir gibi sessiz kalırsın, geçmiş karanlık, şimdi suçlu, gelecekse mahcuptur, fakat sana öyle bir gülümser ki. Delirdiğimi sanma, asıl delirmemiş insanlar tehlikelidir. Her şeyin iyi aile çocukları için düzenlendiği bir dünya burası, işte bu dünyada senin çocuğun yaşayamadı, ama üzülme..."

Kürtaj: Kazıma. Yok etme.

"Benim bebeğim daima benimle."

Baykuş Anne çukur gözlerini bana dikip uzun süre baktı.

"Bebekler babaları için hiçtir, yasal olmayanlar annelerin yüreğine mermi gibi girer, çocuk büyür, güzelleşir ve anne

mermiyi içinde unutulmuş bebek gibi hisseder. Sen zekisin, yazar Pomak da zekiydi, ama ikinizin de bebeği bu beyefendi dünyaya katışamadı."

"Neden böyle soğuk bu lanet olasıca baykuş yuvası, çıplağım ve kıçım donuyor!"

"Yavrucuğum, bu insanlar için her zaman iyidir, özellikle anlatacağı şeyleri olanlar için."

Anlatıcı insanları her zaman takdir eden Baykuş Anne, acınası bir ihtiyarcık gibi farbalası yerde sürünen pembe kapitoneden kabarık yatağının içine girdi, masal dinlemeye hevesli bir çocuğun tavrıyla tütün kolonyası ve karanfil kokan örtüyü çenesine kadar çekti. Kürkümü giymeye ya da insanı kıçından yutan zeytin yeşili maroken koltuklardan birine yayılmaya izin olmadığından (kurallar saat gibi işlerdi) leylek bacaklı bakır bir sehpanın üstünde, Baykuş Anne'nin küçük beyaz kartonlara çizdiği hortlakvari desenlerin yanında unutulmuş tığ işi bir örtüye, doğuştan filozof Eski Romalılar gibi sarınmaktan alamadım kendimi.

"Dünyamız o kadar korkunç bir yerdir ki," dedi, koca yatağın içinde ağrı çeken bir aslana benziyordu, "ufuksuz olduğumuzu bile bile yaşamaya devam ederiz, Yakup'un dediğine göre dışarıda romantik bir kar yağıyormuş, kafamı uzatıp bakmam bile. Bu yaşında bile garip bir kafası var, kardan bir bok anladığı yok. Fakat sen benim bebeğimsin, kusurların o kadar çok ki... Yakup'çuğa romantik bir şeyler görmek istiyorsan oğlum, git de Boğaz'daki Malta Köşkü'ne bir bak dedim."

"Malta Köşkü'nde ne görecek ki?"

"Bir sürü berbat ve sağlam kazık düşkünü insanın, nemlenmiş gözlerle itikatları gereği, birbirlerine evlenme teklifi ettiğini görecek sersem, her anavatanda böyle uğurlu yerler vardır, bizim anavatanımızda kanımızı donduran korkulu

düşler gerçek olur, dramımız öyle utanç verici ki, insanımız öyle felaket bir şey ki, sevgiyi ya da aşkı sadece sözcük olarak bilirler, bunu sakın unutma. Maymun bile ne istediğini bilir, sıçanlar arasında bile bir hayat duygusu sezilir, kokarcaların iğrenç anüslerini bizimkilerine tercih ederim."

Benden öksürük ve hıçkırık seli sökün ederken Baykuş Anne'nin gözleri perde inmiş gibi aklaştı, örtünün altındaki bedeni çamaşır yığınına benziyor, son nefesini bir türlü veremeyen birinin anlamsız çabası cezaya dönüşüyordu; meleklerin ilahilerini duymuş gibi kendinden geçmişti. Ölümün bir süre daha uğramayacağı, onun zırhı sayılan altın rengi devasa odaya, Yakup'un anonsu çığ gibi düştü:

"Mimoza on üç geldi, dolmuşta yer yok," diyordu.

Yatağında torun torba sahibi zararsız bir ihtiyarcık gibi görünen Baykuş Anne'nin kendine has yetenekleri vardı; zehirli yılanların beynine, Arabistan atlarının yüreğine, loğusaların kanma tapınan eski zaman büyücülerinin sezgisiyle, neşeli karın ne zaman tipiye çevireceğini, Adem Baba'nın kaburga kemiğinden imal edilmiş kızların ihanetlerini, zalimliklerini, intiharın göz kamaştırıcı bir hal aldığı kaderin arsız tuzaklarını anlar ve eşsizliğini severdi. Esirgenip korunduğumuz düzüşme yuvamızda ben birkaç aydan beri düzüşmüyordum, seks manyaklarıyla ilişkim artık çene çalmak ve fantezi kurmak boyutundaydı –bu boyuta yeterince iş yaptıktan sonra gelmem terfi ettiğimi göstermiyordu, aksine yuvadan her an yollanabilirdim. Baykuş Anne çok yakında kıçıma tekmeyi basacaktı, fakat basamıyordu, çünkü boşta kalmıyordum, her zaman mesaime uygun arzulu birileri bulunuyordu.

"İkimiz bir fidanın güller açan dalıyız ve ben uçuk pembeyi severim," diyordu Yakup.

Bugün gününde olmadığını söylemek istiyordu belki de, oda gittikçe soğuyor ve Baykuş Anne tüylerine kırağı düş-

müş ağaçkakan gibi takırdak bir ses çıkarıyor, bedenimi sardığım dantel örtü umutsuzluğumu bir kat daha arttırıyordu.

"Baykuş Anne İsrafil borusunu çaldı," dedim, ayaklarımın ucunda, küçük yeşil keten kuşlarının neşesiyle.

Ayrıcalıklı İsrafil dört kanadından biriyle bedenini örter, ikinci kanadıyla da Tanrı'dan korunurdu, ama Aden Bahçesi'nden sepetlenen bizler onun karşısında öyle aciz ve öyle çıplağız ki, şu koca delikli örtü öylesine bir şeye benzemiyor ki. Birden bembeyaz yastıkların arasında, insanın içini gıcıklayan plastik kokusuyla boğazlı kazağa benzeyen sıcak su torbasını gördüm, hemen karnıma bastırarak onu sahiplendim, yeni bir nesquik için günah yuvasının labirentlerine daldım, arkamdan Yakup kürkümü koşarak yetiştirdi. Hatalı bir davranıştı, sıcak su torbasına el koymam, değerli kürke layık olmamam, sur borusu çaldı diyerek yalan söylemem unutulmayacak ve büyük ihtimalle müfredatında yoga, tai chi, kickbox gibi zırvalıkların bulunduğu bir eğitim ve kendimi geliştirme programına tabi tutulacaktım. Şimdilik çenemi açmasam ve mazeretlerimi kendime saklasam iyi olacaktı, sadece anonsların giz dolu anlamları beni kurtarabilirdi, ne var ki onlardan da çakmıyordum –umutsuz vaka.

Eskiden yeni yıl sabahlarında sebepsiz bir sevinç duyardım, Baykuş Anne'nin kafilesine katıldıktan sonra da yıllarca bu saf duygu, başaracağım önemli işlerin habercisi olarak kusursuz eşliğini sürdürmüştü, ancak bir çılgın böyle sapık şeylere inanabilir, demişti Kukumav, bizim gibilerin başaracağı hiçbir önemli iş yoktu. Ağzından çıkan şeylerin mutlak bir değeri olan Baykuş Anne haklıydı; hayat çizgisi kolay değişmez, ruhlar elma şekeriyle kandırılan çocuk düşüncesizliğini günü geldiğinde ağır öderdi. Eninde sonunda, varlığını kimseye ispatlamak zorunda olmayan gizemli bir muhasebeci, bir beyaz yakalı, ağılı muhasebeci salyasıyla batırdığı fatura koçanını

göze sokmayı bilirdi –bilecekti. Düzüşme ocağımızda, pembe duvar kâğıtlı odamda, dün gece birkaç müşteriden aldığım yeni yıl hediyesi katmerli bir aptallığın göstergesiydi. Türk ve Rus tıbbiyelerinden yetişmiş, artık tonton bir ihtiyarcık sayılan bir göz cerrahı, piyasadaki değerini bilmediğim Rowenta marka bir epilatörü, mavi mürekkep ve çapa gibi harflerle *teşekkürler baldızım* yazdığı kartıyla takdim etmişti. Onun kafasında, bu gözcünün baldızı oluyordum. Babasından devraldığı gıda sanayiini devleştirmeye çalışan ve kendisi de 1,90 boyunda kara kıllı bir dev olan sportmen biri, piyasada kaça satıldığını bilmediğim Ayı Kardeş DVD'sini matbaada kabarık harf karakteriyle bastırdığı *sürten kız Pamela'ma* kartıyla vermişti, onun Pamela'sı Dallas'taki koca memeli gelin Pamela değildi –bu herif onu elindeki yo-yo'suyla hatırlıyor. Saçlarına eski samuray Shogun biçimi vermiş bir sanatçı menajeri, insan teni öykünmeli, piliç teni renkli lateksten otuz bir buçuk santimlik erkeklik organı el fenerini, kese kâğıdına benzeyen kartına, *kalpsiz Madonna'mda olmayan* diyerek içindeki bastırılmış yazarı faş etmişti. Bunların benim gözümde hiçbir anlamı yoktu.

"Hayatım, su aygırı bile senden daha şehvetlidir, favorilerini sevdiğim Kaptan Onegin size ancak beş dakika ayırabilirim," diyordu Yakup.

Karısının ördüğü lila rengi süveterler giyen bir müteahhit için, düz taranmış sarı peruğumla, süpürgesiyle uçan Tatlı Cadı'ydım ve tavan süpürgesinin üstünde rahmime yerleştiğini kurardı; ben onu dağların, kimsenin girmeye cesaret edemediği mağaraların, donmuş göllerin üstünde kartal gibi taşırken yaptığı binalar zavallı ailelerin tepelerine çökerdi. Duruma göre taverna şarkıcısı, kıçıyla ünlü biri, çocukları trafik kazalarından kurtarmayı beceren bir aktris, yırtıcı tarih öğretmeni, öz ve üvey anne, aksiyon yıldızı ve hatta Barbie bebek oluyordum. Sürü sürü gelirler ve yeteneklerine göre gösterdi-

ğim tahta çamaşır teknesine, gösterdiğim fırın küreğine, gösterdiğim corn flakes kutusuna, gösterdiğim nakışlı çizmeye, gösterdiğim dondurma külahına boşalırlardı. Bu fantezi kurbanları olay mahallini terk etmeden beş kere zile basardım, supervisor Yakup'un nezaretindeki, beyaz ceketlerinin her omzunda kırmızı simli iplikten kadınlığın simgesi akrep işlemesi taşıyan, masum yüzlü kimsesiz çocuklardan biri bu hareketli spermaları almaya gelirdi. Hiç vakit kaybetmeden *büyük dağılma odasına* gelen güzel çocuk spermaları alır ve bana kapağında, 'I love milka' yazan fındıklı çikolata kutusunu bırakırdı. İşlem sonrası gelen kalp şeklindeki pralinlerin hepsini yeseydim formumu koruyamaz, Akrep Nalân'a dönerdim, bu yüzden kendimi nefsine en hâkim insanlardan biri yerine koyuyordum, ama beni terleten şovun sonunda mutlaka bu kıyak olmalıydı. İnsan yaratmaya elverişli bu değerli spermalar, kar beyazı ceketli anasız babasız çocuk tarafından birkaç metre altımızdaki şarap mahzeni gibi bir yere taşındıktan sonra, Yakup'un bu küçük askerleri ayinsel bir tavırla dondurması muhtemeldi. Göz doldurucu mahzenimizde zevk ticareti daha karmaşık küresel bir ticaretin konusu oluyordu –olabilirdi. Ünlü anons parçası: Bayım, beyim ne haltsan işte, adalete hesap vereceksiniz. Ve o adalet ki insanı Fizan'da bile bulup, gelip alıyormuş –anonim bir laf olsa gerek.

Nesquik'imin başında mutluyum, hayalci bir seks manyağı vizitesini bekleyen bir hasta gibi, sarı saten duvarları taçlı melekler, un değirmenleri, yıkanan etli butlu kadınlar, filin hortumuyla yaptığını kamışıyla yapan oğlanların yıkananlara yönelik neşeli taciziyle süslenmiş *büyük dağılma odasında* bir saatten beri azimle kurtarıcısını bekliyor, belki de ağzına geleni söyleyerek çekip gitmiştir, diyorum, belki de iş ahlâkı konusunda bana üç sayfa tutan bir nutuk çeker. Bunlara ne kadar kötü davranırsam, sonucun o derece mükemmel olduğu-

nu gördüm, sado-mazo deneyimimden o kadar yüzümün akıyla çıktığıma şahit oldum. Buz nasıl suyun içinde erirse, katı ve kurtlanmış yürekler de aşağılandıkça ilk hallerine dönebiliyordu, bundan sonra Tanrı'nın elini öpmeye koşan çocuktular artık. Ağzımda sakız, sırma saçlarımda minik başörtümle evladı gibi sevdiği keçilerini ahıla kapatmaya çalışan kızıl çilli bir kız olurdum onlar için, kıç deliklerini süpürge çöpüyle gıdıklarken tek elimle yakaladığım kafalarını, kızlardan birinin yeni yaptığı sıcak kakasına gömerdim. Sürüdükleri Jil Sander Man parfüm özüne dönmüş birinde şaka gibi dururdu, pantolonlarının içine sıktıkları Eroica kokusu, daha kaliteli bir kokuyla yer değiştirdiğinde ruhları hafifler ve eteğimin ucunu tutarak sırıtırlardı. İş dünyasında bunalmış bir manyak, ellerine ve ayaklarına pranga vurdurup tecavüz edildiğini hayal ederdi, ben ona elimi bile sürmeyerek bu tecavüz sahnesini krallar gibi yönetirdim. Kirlendin işte, derdim, seni kirleten de hıyarcıklı biri, hani sana abonmanın var mı diye sormuştu. Tecavüzcüyü ona hatırlatmaya çalışır ve çığlıklarını duymamak için kulaklarıma volkmenimi takardım, herifin mahvoluşunu Mozart'ın Figaro'nun Düğünü'nü dinleyerek yönetirdim. Lanetli bir rüzgâr iğneli çamları, köknarları, karaağaçları devirir, Çin perdelere kan lekeleri çıkar ve çocuklar toplanarak büyük bir ateş yakardı, fanatiğin kilitlerine bakarak ellerinin ve ayaklarının çivilenmesinin daha pratik olacağını düşünürdüm. Her Allah'ın günü tenis oynayan biri, kumaşlara sürtünmeye gelir, siyah kadifeyi berbat kasıklarına ve çok bakımlı dediği sikine sürterek, avlanmış domuz gibi can çekişirdi; tamam canım, derdim yaralı domuzcuğa, Mata Hari şimdi seni tedavi edecek, biliyorsun bulunduğumuz kompartıman çok dar ve ben de akşamdan kalmayım. Sonra Mata Hari olay kahramanını, azgın gibi boşaldığı, siyah kadifeye zincirlerle itinayla sarardı. Arkasından İgor Stravinski'nin Bülbülün Şarkısı'na kulak verirdim.

"Pasta keserken önce derin bir nefes almak şarttır, derin nefes besmeledir," diyordu Yakup.

Bütün bunları doğal karşılamak gerekir, çünkü biz sayıca normal insanlardan çok daha azız, neyle terbiye edilmiş olduğumuzu Baykuş Anne'ye sorduğumda, bir mevlithanın inançlı yüzündeki gölgeleri düşün, demişti, yaslı seslerinin düştüğü çukurların yaratıcısı kim? Yakarının dinsel anlamının ötesinde bir de tensel anlamı vardır, aşık kendini sazıyla, mümin Kuran'ıyla terbiye ederken biz gerçekdışıyla uğraşırız, demişti bir nutukçu gibi görünmekten tiksinerek. Sandal ağacından yapılmış, Eskimoların evlerini hatırlatan kubbemsi bir kutudan seçtiğim pembe taşlı harem yüzüğümü, okunmuş suyundan medet uman bir dindarın tutkusuyla, parmağıma geçirir ve *büyük dağılma odasında* çoluk çocuk sahibi bir televizyon yapımcısını bekletirdim. Kum rengi halıda çıplak ayakla penguen stili yürüyen televizyoncu, ağzından otumsu bir koku çıktığını yalanlamaya hazır, Mezopotamyalı büyük tanrıça İştar'ın heykelciğini incelerdi. Yakası bir dizi inciyle işli, göğüslerimin beyaz köpüktenmiş gibi göründüğü deniz mavisi kılığımın içinde, yanına sokulup biçimsiz elini tuttuğumda, ağır otumsu kokunun İştar'ın güzel amından geldiğini iddia ederdi ve bunun karşılığında da iki kırbaç yerdi benden. Neresine denk geleceğini hiç düşünmeden havada uçurduğum kırbaç, çiğ yüzüne bir anlam katardı, upuzun kırbaç izi, masallardan çıkmış deri giysili bir savaşçı etkisi bırakırdı en ablak yüzde bile. Çığlığı öyle sessiz çıkardı ki, odanın en gizli köşeciklerinden kaçışan hayvancıkların kutsal tıpırtıları sanılabilirdi, bedenindeki ağırlıktan salyangoz gibi dışarı çıkardı tapınağımızda. Edebiyat eserlerinin televizyonda dramasını yapan bu bilgin tip, beyaz ekrana taşıdığı kadın kahramanlarla iletişimini burada geliştirirdi, bunun için kum rengi halıya boylu boyunca uzanması gerekiyordu. Drama yıldızları hakkında en mahrem konularda aydınlatılmak için para öderdi, tipimizi havasına soktuktan

sonra söylediğim bütün yalanları gerçek zanneder, yıldızların benden duyduğu edepsizlikleri için karnına kramplar girerdi. Madalyonun öteki yüzü, derdim, ölümsüz İsrafil de her Allah'ın günü cehenneme bakmak zorunda, çünkü görevlerinden biri de hatırlamak ve doğallıkla acı çekmektir.

Birkaç aydan beri işim oyundu aslında, kutsal enerjimi kendime saklayarak problemli herifleri uçurmak ve onları yuvalarına istisnasız mutlu küçük adamlar olarak göndermek, kazalarla dolu hayatımın radikal projelerinden biriydi; işim hakkında bilgi almak isteyenlere istirahattayım, diyordum, hiçbir şey bir delinin kendini sanata adamasından daha biçimsiz olamaz. Kar ölümün göstergesi, beyaz omzumda gemici çapası dövmesi var, yolumu bu çapayla bulacağım. Dürbünümle her ayrıntıyı değerlendiren bir kurt gibi etrafı gözlüyorum, beyaz giysili canavarlara benzeyen toplu kooperatif evlerinin önünde şişkin anorakları yüzünden zor hareket eden çok küçük çocuklar, ebeveynlerinden ya da ninelerinden yardım alarak cansız toprağa şirin mi şirin, bön mü bön bir yığın kardan adam dikiyorlar, bu kardan adamların erkeklik organlarını bile düşünmüşler. Eski gülünç şapkaların altındaki bu en otantik heykeller, gerçek kadar incitici, hayatı bırakmaya kıyamayan her ölümlü kadar çelişki dolu. Havva Ana'mızı yasak meyveyi yemesi için fiştikleyen şeytan, tek ayrıcalıklı yaratık, yeni yılın sabahında sıpaya benzeyen hayvanların çektiği gümüş oklu bir arabada, yuvadan sonsuza dek kovulduğu için en kıdemli sapkın olmanın keyfini çıkarıyor –ne yazık ki hiyerarşi piramidi her zaman vardı.

"Gece yatağımdan bir kır hayvanı çıktı, Gelincik Nasreddin Hoca'yla Carrousel'in atlıkarıncasında basılmışsın," diyordu Yakup.

"Hayır," diyor, kendine bira açmaya çalışan elli kilo civarındaki Gelincik, "o Diyarbakır'a kültür varlıkları fonundan folklor incelemesi için davet edilen hoca hakkında ağzımdan

bir şey kaçırmam, zaten yeterince pinpirikliydi. Haydaa, kime söylüyoruz bunu."

Gelincik karşımda yalınayak dikiliyor ve tek eliyle kafadan kontak işareti yapıyor, kirpiklerinde iyi sürülmemiş mavi rimel var, uzun saçları bir sonraki değişime kadar kestane kızılı. Anonsların konsantrasyonunu bozduğu söyleyecek kadar dürüst.

"Bil bakalım, bugün ne oldu," diyor küçük şeytan, korkulu gözlerle tabak kuruluma beziyle sildiğim dürbünüme bakarak, "herifin birine eski karısının düğününde nasıl giyinmesi gerektiği konusunda info verdim, kendi istedi bunu. Cildini salatalık sütüyle güzelce ovdur dedim, yoksa giydiğin bir boka benzemez."

"Cildi yağlı sınıfına mı giriyor?"

Masanın ucuna kuş gibi tüneyen Gelincik, biraz şaşı ve şaşılığın insanlar üstünde değerli özgeçmiş etkisi bıraktığını savunanlardan (belki böyle iddiacı bir sosyal grup vardır), şaşılardan ve solaklardan çekin, dediğine göre bunlar dahiliğin fiziksel şartlarıymış. İnanıyorum ona, herkes kendinde olan şeyleri yüceltmek zorunda, bunu ayakta kalmanın ilk ilkesi olarak bir yere yazabiliriz.

"Cildinin sınıfı mı, hiç düşünmedim bunu, pek iyi bir cilt değil tabii. Anası buna çocukken terlemeyen paşam diyormuş, insanın teri götünden fışkırır dedim. Zaten müdürü de beni destekler görünüyor, deodorant kullan denmiş zavallıya."

"Ne aşağılama. Ya deodorant da kâr etmezse."

"Köpek gibi kapının önüne konur paşacık. Oh güzelim, bunda bizim hiçbir günahımızın yok, aslında bayaa temiz."

Kış beyaz kefeniyle hepimizi anne sevgisiyle sarıyor; huzurunda diz çöküp aklını kaçırmışlar gibi ağlamasını bilen biriyim, şarabın rengini kanla açan tarihî bir ressamın korkunç kalbi var bende. Anonsçumuz elektrik kesilmesi kurbanı olurken, Gelincik bira şişesini ısı çizelgelerimizle dolu duvara patlatıyor.

2
KÜÇÜK APTAL BİR YAZARSAN

Dünya eşsiz bir kapandır. Sanatçı bizlerden farklı olarak başına gelecekleri çok önceden, çocuk saflığıyla bu kapanın bir köşesine yerleştirir, buna belanın bilinçsizce mühürlenme şekli diyebiliriz. Elem Pomak, kafasında yazar olmayı kurduğu gün, karı hatırlatan beyaz tomurcuklarla süslenmiş bir bahar ağaççığının altında okul çantasının üstünde oturuyordu ve hayat, titiz bir annenin temizlemeye çalıştığı bir evdeki gözden kaçırdıklarına benziyordu. Baharın ince sesli melodisi, küçük aptal yazarın kalbinde bir özgürlük ateşi yakmış olmalıydı ki, belirsiz çılgın kuruntusu bedenindeki sinirleri boşandırmıştı –yayları kopan bir oyuncağın beyhudeliği. Doğayla ve kendinle anlaşma yapacak gibisinden, aklın ihtiyar elini tutuyor-

du, biliyordu ki varsaydığı dallar kadar kurumsu el, çileli hayat yolunu hafifletmekten çok uzaktı. Bir hayvanın dikkatini taşıdığından emindi, aynaya baktığında küçük yüzünün kutsanmış bir şeye benzediğini görmüştü çoğu kere. Hasta babasının ölümüyle ülkenin yönetimini devralmak için oyunlara ve küçük oyun arkadaşlarına veda etmek zorunda kalan başak sarısı saçlı, pembe incili terlikli bir kral çocuğunun süzgün güzelliğini ve asaletini taşıdığı gibi şeytani olan her şeyi sahiplenmiş küçük bir hırsız piçini de ikizi bilirdi. Bu iki kankayı körpe bedeninde bir arada tutan eşsiz sihri fark ettiğinde başına ağrılar girdi ve yatağa düştü, kuş ağzına benzeyen minik ağzından korkutucu bir çığlık yuvarlandı –ülküsel sessizliğin bozuluşuyla sandı ki, duvarda derin çatlaklar oluştu.

Saf uykunun beslediği bir çocuk kozasında değişime uğrayan kelebekten farklı değildir, dünyaya açıklanabilmesi ne kadar zor, ne kadar da kaçıkça. Elem Pomak'tan bahsetmenin bana düşeceğine dünyada inanmazdım; yeteneksizliğime belki de kargalar bile gülecek, gene de geceye eşlik eden yıldızlar gibi ruhunun bana eşlik etmesini dilemekten başka çarem yok. Benimle ilgili pek bir şey öğrenemedi, gerçek adımın ne olduğuyla da hiç uğraşmadı, dişlerimize yapışan şekerlemeler gibi tatlı adlara bağlandığını biliyorum. Kafasında kim bilir kaç kere, ağza alınmasına değecek adların sınıflamasını yapmış ve bunları kendi gizemli geometrisine tabi tutmuştur sevgili kaçık. Sevdiği ve belki de her gün bir yenisini bulduğu tatlımsı adlarda, yitirdiği çocukluğunun dünyasını bulacağını sanıyordu, oysa yitirilen cennetlerin anahtarı gaga burunlu bir ucube tarafından masal kitaplarındaki uğursuz kuyulara atılmıştı çoktan –ve bildiğimiz gibi en eski adam Adem de, bir yıl ayakta durarak, hepimiz adına yitirdiği Cennet'in yasını tutmuştu, bu dünyanın en uzun yılından geriye sadece kocaman bir ayak izi kaldı (herhalde tek ayağının değil de iki aya-

ğı üstünde durmuştu bu hazret). Onun için yitirilen her şeyin tek ilahi simgesi Adem'in ayak izidir, yıllardır bu mitolojik yara izinden kendi kalplerine huzur damıtmak için hac yolculukları düzenleniyor bir yığın gezentinin huzuru aşkına.

Onun neye inanıp inanmadığını da bilemedim, içinde her an tutuşmaya teşne bir ateş, kutsal heykellerin onurlu ve dingin havasında göremediğimiz, kendini sadece sıcak yazı yaşamaya mahkûm etmiş bir çocuğun ürkünç tavrını veriyordu yazara. Okul çıkışında güzelim bahar ağacının altında, sefa pezevengi bir kertenkele gibi yayılırken, hayvanlara, bitkilere, renklere, adlara ve bir yığın abur cubura annenin bebeğine bağlanacağı gibi bağlanacağını anlamıştı. Yatağına koşması, serin çarşafların boğuculuğunda fenalık geçirmesi şaşılacak bir şey değildi, o sıra güneş hâlâ yapraklarla ve pembe ayaklı kumrularla flörtleşiyordu. Gerçek Anne'ye gelince, evlendiğinde yemek konusunda sıfırken bir-iki yıla varmadan yemek virtüözü olmuş biriydi, kızı yatağında gökten inmiş müstehcen bir bildiriyle (vahiy mi demeli acaba) çarpılmış gibi yarı felçli yatarken, esrarengiz mutfağında doğayı bir kez daha alt ediyordu –Nuh'un tayfası bir şeyi alt ettiğini sanmasın, onlar Tanrı tarafından gözetiliyordu, Anne'ye gelince o yalnız bir savaşçı, evet yalnız bir gırtlak tanrıçası. Elemcik, bu yazı şehidi, yattığı yerden, Anne'nin çıkardığı bin bir takırtı tukurtu arasında gözlerini kapamış, akrobatik palyaçoların, ördek kanı içen parmak çocukların, devleşmiş yeşil lotusların, osuruk suratlı karıncayiyenlerin ve bin bir garabetin hücumuna uğrarken çırpınacağı yerde taş kesilmişti. O sıra bu anlayış canavarına adını sorsalar iki heceyi bir araya getirip söyleyemezdi –sonradan bana anlattığına göre, bu garabetlikler komedyasında konuşma geçmiyormuş zaten. Yazar denen tuhaf yaratığı, dünyayı misyonuyla gelen peygamberler anlayabilir ancak, demişti hafif sarhoşluğun konuşmasını komikleştirdiği

menekşe kokan bir yaz gecesi, huzurlu insanların derin uykuda olduğu bir saatte. Yıllarca sürecek bir deliliğin küçük kurtları bedenini kemirecekti ve şiddet işte böyle bir şeydi.

Belki de o kaçığa tutulmuştum, kimse beni sevemez, derken, başım Gürcü işlemeli bir süs yastığında, gözlerime küçük iğnecikler atılmış gibi yanıyordu, ama onun bir karşılık beklediği yoktu, yastıktaki telli çıkrık motifi yanağıma kopyalanırken, Elem'in boynunda ince bacaklı yeşilimsi bir örümcek yürüyordu. Onu hiç tanımayan biri sıkıntısını sıla özlemi sanabilirdi, örümceği kâğıt havluya hapsederken gözlerini koca koca açmıştı.

"Ne sıcak bir akşam," dedi, elinin tersiyle ağzıma dokunarak, "bir de bunun üstüne insanların inanılmaz hikâyelerini koy, aşkı, düzüşmeyi, ölümü ekle..."

Kokteyl: Güherçile. Potasyum nitrat.

"Ufak, boktan bir yazarsan senin hiçbir şeyini samimi bulmazlar, geç bunları edebiyat yapıyorsun derler, bu itham bir kuşun canını çıkarmak kadar kolaydır. Sen bilmezsin bunları, o tekmil avcıların acısı da neşesi de yürektendir de benimki değildir. Ama ben maskara olacağımı bir bahar günü keşfetmiştim, erguvanların zamanı kadınlar halılarını dövüyordu, cezvelerde kahveler taşıyordu falan. Ne dedim ben demin, canını çıkarmak mı, ben kalbimin odalarını kilitli tutmam gerektiğini bilemedim. Küçük fahişe, senin de kilitlerden haberin yok, sen de lanetleneceksin, küçük normal insanlar senin de canını çıkaracak, ama ben senden daha beter kavrulacağım..."

Elem, uygun bir ses tonuyla konuşmayı asla öğrenemedi, ya gereğinden fazla ya gereğinden alçak sesi, tamburun uyuşuk mırıltısıyla saksofonun kanlı canlılığı arasında salınır dururdu, günün birinde nota yazacak olsa herhalde es işaretini de hiç kullanmazdı. Yani, pas geçerdi, esin de çoğu kez sabahın köründe ötmekten nefessiz kalan kuş orkestrasından

gelecek gibi oluyordu, değil mi minik aptal yazarım. Zift gibi bir gece üstümüze çökerken odaya sığmayan parıltılı sesi, en azgın opera şarkıcısıyla yarışırcasına kendine özgü ufak bir tantana yaratıyordu, ayaklarının dibine herdemtaze güller döşeyebileceğim biri. Yan odada geceyi hissedebilmek için pencereyi aralık bırakan Anne, altını yırtık çarşaflarla yükselttiği sarı berjer koltuğunda, bir şişe su ve kabak çekirdeği eşliğinde, vızır vızır kurşunlardan, efelerden, basireti bağlanmışlardan, cadı karılardan, uyuşuk mahallelilerden geçilmeyen bir televizyon dizisine bakıyordu. Bir zamanların güzel aktivisti, çökertmeci Halil efelere ya da star olmak için dövünen ve halkın oylarını dilenen götü boklulara, dudağının kenarına yapışmış kabak çekirdeği kırıntılarıyla gülümseyerek göz atıyordu. Hiçbir ampulün ve avizenin aydınlatmadığı mavimsi odada, uzaktan kumandalı kadın heykeli olarak yaşıyordu Anne –onun bu tamamlanmış haline mavimsi fanustaki kardinalbalığının cup cuplarını da ekleyelim.

Elem'in çocukluğunda duvar halısı diye bir şey vardı, bir yoksul gelinin el ve ayak parmaklarına yakılan kına gibi, hayatın bulmacası bu ipek halılardaki çift boynuzlu geyiklerin sürmeli gözlerinden, kösnül kadınların tombul uyluklarından, Kâbe'nin sırma işlemeli siyah sitaresinin aralıklarından, rakkaselerin şarapla ıslanmış minik ağızlarından yansımıştı. *Bir an.* Evet, bir an böyle bir şeyle karşılaşmış olmalıydı ki, geçmişteki prizmatik yansımayı Tanrı'ya yakaran biri gibi gözlerini kapayarak hatırlamaya çalışırdı. Ufak yapılı ama kaya gibi sert bir Pomak olan Anne'nin babaannesi, boynunda kocaman bir muska taşır ve hayatını masal biçiminde anlatırdı, gözlerine perde indiğinde artık tam bir masal yaratığıydı, Pomaklar, derdi bir öküzün içine çayır kuşunu yerleştirmesini bilirler. Çoktan ölüler arasına karışmış bu eski Pomak, Elem'in küçük elinden tutarak hiçbir kitapta bulunmayan akıl almaz bir evreni kör gözleriyle gösterirdi, yağmura gebe ağır bir gök-

yüzünün altında kendi sperm havuzlarında yüzen babalar öyle nursuz, öyle müsvedde bir halde bu evrene sığışmış olurdu ki, bir ayağı çukurdaki rehberinin elinden tutan şaşkın kızcağız, uğursuz bir titreme geçirirdi. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmayan yaşlı Pomak, sen her şeyi az çok anladığında ruhumu teslim edeceğim, daha önce katiyen, derdi jelimsi spermlerinden sarhoş olmuş onca adamın önünde. Biricik oğlunun ve üç torununun tek yetiştiricisi, tek anası böyle derdi, sanki edebiyatta ihanetin başkenti diye geçen Tanca'ya ya da Piramitlere gidişini bir süreliğine ertelemiş bir turistti.

Gezi ilanı: Aşıklar kenti Prag. Özel havayollarıyla sabah gidiş - akşam dönüş. 399 Euro.

Bedenine iyi bak denmişti ona, kalsiyumunu almayı unutma, sigaranın zararları saymakla bitmez, bak, en son Norveç'te de sigara tüttüremezsin artık, yaşlı Pomak'ın eğitmesi yetmiyormuş gibi toplum vaizleri de eğitmişti. Televizyonu açar ve Anne'nin karşısındaki ikinci berjere kurulurdu, solaryumun dozunu kaçırdığı için kurum karası kesilmiş ve yanık ifadeli suratına parlak pullar yapıştırmış bir güzel, doğru adamı bulamıyorum, tabii doğru adamı bulduğumda, derhal, derdi. Arkadan doğru adam olarak yetiştirildiğinden emin, ateş topu gibi sıcak Akdeniz tipli biri bir yerlerinden çıkardığı bir karanfili, bir orkideyi, bir dağ lalesini hastalıklı tükürüklerini akıtarak öper ve kızın kulağına takardı. Sonra uzun uzun alkışlanırdı bunlar. Anne kabak çekirdeğini, cipslerini, tuzlu fıstıklarını yerlere döker, üstünü başını batırırdı. Parlak fildişi ya da parlak ruj kırmızısı ceketli kızlar, sedefimsi parmaklarını Salome'nin Tül Dansı'ndaki gibi kaçıştırarak Atina'ya, New York'a, Mısır Çarşısı'na, Tahtakale'ye bağlanır, kısa bir dünya turu attırırlardı biz salaklara. Futbola fütböl, Türkiye'ye Türkiya diyen adamlar, filmleri yorumlayan budalalar, arkalarında beylik bir İstanbul görüntüsü, önlerinde kahve kupalarıyla oturan bir yığın ahmak, kanserin çürüttü-

ğü organları hatırlatırdı. Bunun üstüne Anne, gün geçtikçe yırtıcı bir kuşun kahverengimsi gagası gibi içe kıvrılan parmaklarından birini gösterir ve tutmaya çalıştığı cevizi, kolayı ya da portakalı kaçırırdı. O sıra soğuk ekranda tansiyon yükselir ve bir alkış tufanı kopardı. Hadi bakalım, konuğum için kocaman bir alkış istiyorum, dendiğinde Anne hafifçe öksürür ve avucuna domates kabuğu çıkarırdı, domates kabuğu, üzüm kabuğu, erik kabuğu, gece boyunca böyle bir kabuk dağı üretirdi. Bir zamanların tek tabancası, yılmaz savaşçısı Anne, ağzından çıkardığı kabukları birbirinin üstüne koyar, küçük dağı hacmini aldığı bir sırada stüdyolardan birine gözü yaşlı bir yetim getirilir ve çocuğu sahiplenmeyen şarkıcı stanına seslenilirdi. Ardından yetimle baba namzeti arasında yüz hatları karşılaştırılması yapılır, sinirden tırnaklarını yiyen genç anne de sitemli bir iki laf ederdi. Nihayet şarkıcı da kulisten ya da kendini kapadığı tuvaletlerin birinden halka bağlanır, DNA testi, tongaya düşmek gibi bir şeyler der ve namus şehitliğinin üstünü çizerdi. Amma hikâye ha, derdi Anne ayağının dibinde uyuklayan karton çantadan çoraplarının, örgüsünün (boru gibi uzayan tek bir koldur bu da), ilaçlarının ve bin bir hayati malzemenin arasından çektiği, ağzından kabuğunu çıkardığı mürdüm eriği rengindeki kaşmir bir atkıya sarınarak. O esnada başka bir kanalda, kestiği kanlı kafayı lahanaymış gibi buzdolabı poşetine koymaya çalışan kara gözlüklü bir tip, bozuk bir kahkaha atar ve kar maskeli suç ortağı da bulaşık süngeriyle tezgahın üstünden geçerdi. Herkes ufak sanatkârane işleriyle haşır neşirken Anne, biriyle konuşurken onun gözlerinin içine bakmak gerekir, derdi, böylece enerjinin ne demek olduğunu daha iyi anlarsın.

Elem, kendini ansızın yerdeki peygamberçiçeği renkli samur halıya attığında, bir çocuğun ağzına yapışan pembe pamuk helva gibi ıslak karanlık ağzına halının tüyleri girmişti, darmadağınık suratının en canlı yeri, kanlı gözlerinde mut-

suz evrenimiz en tanıdık şekilde donup kalmıştı. Tanrı'nın yerinde olsam, sadece göksel bir işarete ihtiyacı olan bu kaçığı, yıldırımla ikiye bölerdim. Kolları mitolojik bir hayvanın kanatları gibi havada çırpındı, birini tokatlıyormuş gibi minik eli sert eğrilerle uyuşuk boşluğu dövdü –dişleri ağzından taşan bir vodoo davulcusunun eski asaleti, sinir sistemindeki ölümcül bir hatayla kesişmişti belki. Göz açıp kapayasıya kadar saati bile sormaya çekineceğim birinin halini almıştı, yanağımdaki yastık motifine yüzünü buruşturarak baktı.

"Küçük aptal bir yazarsan," dedi, burnundan ağzına yapışmış halı tüylerini uçuşturan öfkeli bir soluk çıkmıştı, "senin mimiklerine de takarlar, sanki bütün olmaması gereken kasılmalar lanet yüzümde toplanmıştır, şunu düşün, herkesin ünlü kişiliklerle boy gösterdiği tarihi bir baloda en okunmayan maskı takmışsın. Kikirdemeler, öpüşmeler, yalayışlar gırla giderken manyak bir fırtınayla plastik çiçeklerle süslenmiş kapı açılmış ve uzaktan bir aslan kükremesi duyulmuştur. Ben bu aslan babaya gözlerimi ovuşturarak gülerim, kaşımın yeşil boyası da şakağımdan hafifçe akar. Şimdi bu yaşlı hayvana şakımayla karşılık vermek gerekir derim ve kırlangıç ya da guguk kuşu taklidine girişirim, sanki bir pastoral senfoniymişim gibi, şunu düşün, sanki Opus 68 - Fa Majör'üm. Aklın alıyor mu bunu?

"Küçüğüm, küçük aptal bir yazarsan başına gelecekleri önceden bilirsin, Zen ustası, Buda rahipleri, Mevlevi dervişleri, bu tip aydınlanmacılara bile parmak ısırtacak bir iç görüdür dediğim şey. İnan bana. Biliyorum, gerçekte sözünü ettiğim çilekeşler parmak ısırma ya da konuşma gibi acemilikler yapmazlar, ama sen gene de bana inan. Aptal yazarına inan, arada sırada en gerçek şey en aptal ağızdan çıkar, aslında o rezil balo ortamlarında da benden iyisi yoktur, gözlerimde daima simli bir ışık parlar. Eser dediğin ne ki, ışığının onda biri, bütün tiksinç mimiklerimi, kötü huylarımı onda bulabilirsin,

başkalarının kendilerini daha iyi hissedebilmeleri için verdiğin uğraş olmaktan kaçamaz. Evet, bütün asgari ücretliler bile buna ihtiyaç duyar, kapısı bacası açık evlerin içinde gezinmek herkesin işine gelir, aslında herkes bir köşede çok kıymetli biricik kızını kaşıyarak yangınları seyretmeyi sever. İnsanda sadece iki şeye bakılır, ölü mü, diri mi. Hayat ölümle bitecek bir yolculuk olduğundan denir ki, sen tekrar dirileceksin, fakat bu bir yalandır. Ben hayatım boyunca, ölüyken de diriyken de, tek bir şey bulmuş olacağım, tamamlanmamış bebeğimin ıstırabını, sonsuz mutsuzluğu, en büyük gerçek eserimi..."

Birden sustu. Kendi konuşmasıyla büyülenmiş, ama dediklerine ve yaşadığına inanamayan, tarihin iptal ettiği bu kaçığın daha ileri gitmemesini istedim namussuzca –onun iyiliği ya da benim iyiliğim için değil, söylediği her şey doğru olabilirdi.

Milletin birbirine kirli günahkâr avuçlarıyla şampanya içirdiği çılgın bir parti gecesinde tanıdığım Elem Pomak'la, evine ilk gittiğim gece samur halının üstündeki Elem Pomak'ı karşılaştırma gücünden yoksunum. O parti gecesi, bir sarhoşun kedimsi sokulganlığıyla kaba bir koltuğun arkasına oturur gibi yapmıştı, karlı bir rüzgâr batıdan esiyor ve üst katın meşe taklidi laminat döşemesi orgazm olan biri gibi titriyordu. Yengecin tatlımsı tadına bayılmadığı halde yengeç yemişti ve Annesi gibi dudağının kenarındaki beyaz artıkla sırıtıyor, kamçısını çok şiddetli bir şekilde döşemede kullanan orgazm perisine içten içe minnettarlık duyuyordu. Yanındaki arkadaşı, kızıl saçlı bir şaşıydı. Bizim kızların sevdiği bu herif, ellisinden sonra hiçe dönüşecek bir matematikçiydi, ben onunla sadece telefonda konuşuyordum. Adı Mutlu olan bu kızıl şaşı adam, benim temasa geçmek istediğim bir yazar aradığımı biliyordu –aslında bu temasın ne mene bir şey olduğunu ben dahi bilmiyordum. Ama Mutlu'nun

beni temasa soktuğu kişi, Baykuş Anne'ye, beni tanıştırması konusunda defalarca ısrar ettiğim Elem'den başkası değildi.

Mutlu'nun beni yazarla tanıştırdığı o parti gecesi, göz ucuyla süzdüğüm Elem'in, özgüveni yenilmez gibi görünen ve güzelim bedeninde kocası Şiva'nın üstünde tepinen kanlı yüzlü tanrıça Kali'nin dövmeleri, ensesinde dört sivri kamanın birleşerek yaptığı kapkara bir *M* harfiyle, Mutlu'yu ne kadar tanıdığını düşündüm. Telefonda salya sümük giden ağlak bir Mutlu'yu biliyor muydu, Fermat'nın son teoremiyle tanınan üç yüz elli yaşındaki matematikçinin dünyada rast gelemediği eşi olduğunu ve cebinde arada bir taktığı alyans taşıdığını falan –biliyordu elbette. Kocasını ayaklar altına alan kötülerin kötüsü tanrıça Kali'yi bedenine boşuna nakşettirmemiştir. Uçuk bir çiftin verdiği o parti gecesinde, sesine ve fantezilerine aşina olduğum bu adamı beşinci ya da altıncı görüşümdü, saçlarını sınıfın çalışkan çocuğu gibi yana ayırarak yapıştırmıştı ve ceketinin cebinden amberağacı kokulu yeşil bir şifon sarkıyordu. Heykel kadar donuk yüzündeki Grek burnu bedenine virüs gibi yerleşmiş kötü tutkularının müjdecisiydi, insan uzun süre aynı ruhla bakamazdı ona. Bana telefonda yüzlerce kez içini boşaltmış bu adamı doğru düzgün tarif et deseler bocalardım –her ne kadar insan tanıma sanatçısı olsa da, güvenlikten yoksun insanların sık sık başına geldiği gibi. Ağzını sımsıkı kapattığında öyle çirkinleşiyordu ki, aşırılıklar ve pisliklerle beslenen cinlerin hışmına uğramış herhalde dedirtiyordu, o haldeyken eğlenceli bir tarafı olduğuna inanılamazdı. Sertti, akıl sır ermez kabalıklardan cebinde taşıdığı kalın alyans gibi medet umuyordu. Hayatın elle çizilmiş haritasını kafasında taşıyan ve meyveleri kabuğunu itinayla soyduktan sonra yiyebilen bir tip, fakat topluluk içinde parlak görünmeye çalışan garibanlarla karşılaştırmam bile. Biriyle ilgileniyormuş gibi yaptığında

bütün hileleri bilen bir kumarbazın şeklini alır, gözlerini kaçırmadan bir şey söyler, anlamı belki de Yakutça'dadır.

İkimize gelince, telefonda mahremiyetini ortaya döken rolü oynadığı halde, bana uzaktan tanıdığı biri gibi davranıyordu (aslında doğruydu), elimi serin öpüşleriyle kutsadıktan sonra pelüşlü kanepeye, Elem'in yanına oturtmuştu beni. Sonradan gelmeyi adet edineceğim odasında, kendi imkânlarıyla hazırlanmış Elem, hangi şaşkın süslenme gurusuna kulak verdiyse saçına taktığı kır çiçekleri ve narin dizlerini ortaya çıkaran bebek pembesi etekliğiyle, genç kızların havai ülkesine kaçak girmiş biri gibiydi. Rüyalarında da yüreği ağzında, o toprak senin bu toprak benim geziyordu, bir türlü temin edilemeyen pasaportu yüzünden en berbat hapishaneleri boylama ve rezilce sınır dışı edilme korkusuyla. Pelüşlü kanepesine yayıldığımız paralı çiftin evine Mutlu'yla birlikte, kendisine çok bağlı, çekirdekten bir dekoratör olan altmışlık bir ahbabının Mazda minibüsüyle gelmişti. Araba kullanmaktan nefret eden Mutlu, kaportasına mavi taytı ve kırmızı peleriniyle göklerde süzülen bir yığın kibirli küçük Süpermen'in resimlendiği ahbabın ödünç minibüsünde, ağzında bir kürdanla Elem'in yanında oturur, çene çalardı. Yazarın fark etmediği bir tümsekte ya da ani frende arkadaki fayans kutuları, rulo halindeki duvar kağıtları, yaşlı ahbabın termosu, plastik bardaklar birbirine girer, kim bilir belki de o sıra tutkuyla göçmen yağmurcunlardan bahsetmekte olan matematik sapığı, nerde kalmıştık, derdi duygusuz bir sesle. Elem birine çelme takacakmış gibi bacaklarını ileriye dimdik uzatmış ve gözleri kamaşmış bir halde yanımda otururken hangi korkuların esiri olduğunu merak ettim, her an aklına gelen bir yalanla sıkıcı uzamı bertaraf edebilecek biri. Yetenekleri konusunda kuşkum yoktu, acayiplerle dolu hayali bavulunu, acıdan yeterince payını almış ve dünyadan dirhem kadar

bir şey beklemeyen insanlara özgü kıpırtısızlıkla, hiçbir açıklamaya sığınmadan bakımlı ayaklarımızın dibine dökebilirdi –ölümün, ihanetin, yenilenmenin uzak ülkelerin baharatlı kokusunu taşıyan garip mavimsi organları.

Nefesi sıcak çıkıyordu, elindeki kocaman boş bardağı ağzıyla buğulandırdı ve koluma yapıştı –ne kadar kaba olduğunun ve koluma kan oturttuğunun farkında bile değildi. Onu o zaman baharı hatırlatan neşeli kılığıyla değil de beyaz kefene sarılmış bir sırık gibi gördüm, boyu tabii ki çok uzun değildi, ama ayağa kalksa tavanı delip geçecek bir direk gibi görünüyordu. Kalbimin nasıl attığını anlatamam; bir yanımda kolayca göz aldanmaları yaratan bu kaçık, öbür yanımda bana telefonda sapıklıklarını iletmiş değeri bilinmeyen bir dahi –bir konuşmamızda da pragmatist insanların düzüşmelerini anlat bana, diye tutturmuştu zavallı.

"Gözümün içine bak," dedi Elem, tanıştığımız parti gecesi, "nasıl da sülüne benziyorsun, bu kadar güzel olmak şaşılacak şey aslında, Mutlu bu konuda beni uyandırmadı. Niye dersin, çünkü o kadınları görmez, ama ben görürüm. En serin duruşlularda bile kalbimi burkan bir şey vardır, bilmeden bağlandığımız eski hikâyelere benzerler. Bak şu ciğer kırmızısı dudaklı dişlekte bile benim bir tarafım gizlenmiştir, hiçbir düşüncesini paylaşmasam da aynı kaptan su içtiğim biri gibidir, o ki yüzde yüz sıçma sorunu olan hilebazın tekidir aslında. Evindeki eşyalara bağlananlar, güvercin kanatları olanlar, zulüm perileri, ateş üstünde yürüyenler, aşkın adak çaputları aynı yolu tükettiğimiz bütün bu hemcinslerimle mezara kadar, o bayağı şarkıda dendiği gibi mezara kadar. Hep birlikte mikadan bir çırpma kabının içinde..."

Nefesini hohlayıp durduğu bardağı bana uzatırken önümüzde bir itiş kakış oldu, Baykuş Anne'nin yuvasının müdavimlerinden sigaraları yarısına kadar içen ünlü bir romancı,

onun bütün zırvalıklarına halkı gibi boyun eğen ve bir pabuçgaga leyleğinden doğmuşa benzeyen asistanına, Sivaslı yemek şefinin önerisi, *manzaralı bıldırcını* yedirmeye çalışıyordu. Bu göründüğü kadar basit bir olay değildi, çünkü paspas yaratılışlı kadıncağız blumia hastasıydı. Çok gelişmiş çene yapısı büyük yazarın duygulu yüreğine annece bir şefkat ışınlıyor olabilirdi –içimden bir ses, bu şanslı çene kadınından uzak dur, demekteydi. Elem gözlerini ovuşturarak bu büyüleyici müstehcen sahneye baktı, adamın yemek bulaşmış eli kadının dantelli külotunun içine girmişti.

"Bu kadın da çingülü gibi güzel," dedi Elem, bacaklarını toplayarak çiftin eğlencesine yer açmak aklının ucundan bile geçmiyordu, "ne var ki esmerliğinden utanıyor, mümkün olsa esmerliğini de kusardı, Michael Jackson'da da bizim çingülümüze benzer bir şeyler var, sanırsın ki bu ikisi küçükken aynı okula gitmişler, yumuşak dizleri birbirine değerek aynı sırada oturmuşlar ve kıkırdamışlar. Sonra mı, çingülünün Arap ataları orak hücre kansızlığından kırkına varmadan teker teker ölüyorlarmış, su baskınlarından ve yangınlardan paçayı sıyıran insanlar bundan sıyıramıyorlarmış ve her birine panik lakabıyla sesleniliyormuş."

"Bu, bebek yapmalarına engel değil tabii," dedim.

"Ne münasebet, güzel bebekleri olur onların, adlarını Berke, Kaan, Özge, Sıla koydukları bir araba çocuk, gözünün önüne geldi mi?"

Çingülünün arlanmaz çığlığı arasından Mutlu'nun sesi madeni bir kuş ötüşü gibi çıktı, ikimiz birden onun büyümüş şaşı gözlerine baktık.

"Berke Panik geleceğin taçsız prensi, bu taçsız potansiyel, çelik kokusu alınan ofislerde, hırstan gözü dönmüş ve aslında özleri kuzu olan yönlendirilmeye açık insanların içinde çürütecektir ömrünü," dedi telefonda tanıdığım tarzının dışın-

da, "iki kere iki, dördün kare kökü neyse, zavallı ömrü neyse, yaşama yaşantı diyen birini kalkıp tokatlamaktan bile aciz. Ofis sığıntısı, herkesin yegâne takma adı, yüzyılımızı açıklayan en gerçekçi formül. (Gözlerini Elem'in de sık sık devirdiği gibi devirdi). Madem şu ikisine, asistanla büyük yazara bakıyoruz, o doğal sorunu görüyor muyuz? Sessiz Tanrım, sen de görüyor musun? Kim kimin sırtında, hangisi hangisinin bağırsaklarına asılıyor, gözlerini oyuyor ve sidiğini içiyor?"

"Sidik mi?" diye çocuksu bir kahkaha patlattı Elem.

Sidik: Üre, inorganik tuzlar, kreatinin, amonyak, ürokram.....

Ve daha binlerce dilimizin zor döndüğü insana özgü kimyasallar, en muhteşem ve en cennetsel sıvı. Elem'in bardağını lokantalardaki ıvır zıvırları yürüten biri gibi çantama soktum, daha sonra Gelincik bu kirli bardağın üstüne oturacak ve pamuk beyazlığındaki güzelim kıçını kesecekti.

"Yaralanmış bir kıç bildiğimiz her şeyden daha iyidir," diyecekti Yakup.

Ünlü çiftin *bir parti gecesi kızışmasını,* tüyleri çitişmiş pelüşlü kanepede kalbi çıkarılmış hayvanlar gibi seyrediyorduk, Elem tehditvari bir şekilde devrilmiş ağaç kütüğü gibi uzattığı bacağını bir an bile çekmemişti, burnundan kıl aldırmaz duruşunun komikliğine şaştım. Benim temasa geçmek istediğim bir yazar aradığımı bilen ve beni böyle sanatsal biriyle irtibata sokabilecek tek insan olan Mutlu, o geceye kadar bu netameli konuyu birkaç kez açmıştı, sapıklıklarını üstüme boca ederken aramızda farkında olmadan duygusal bir bağ oluşmuştu. Zor kavranan ve insandan kaçan yapısı, en belalı uğraşlardan sonra minik zafer bayrağının dikilebildiği sarp dağların doruklarını hatırlatıyordu –ne de olsa azmin elinden bir şey kurtulmaz. Kendinin benzeri kuş konmaz kervan göçmez, buzumsu zirveler. Gevşemeyi günah sayan,

üç yüz elli yıl öncesinde kalmış, bizonlar gibi tarihten silinmiş bir zekâ, her türlü musibetin bulunduğu dünyamızı sonsuza değin omuzlarında taşıma cezasına çarptırılan Atlas'ın gurur düşkünü ve insana yaklaşmayan erkek kardeşiydi.

Birkaç seneye kalmadan göbeklenecek büyük yazar, şehvetten kızarmış asistanının boynuna altına naylon geçirilmiş mama önlüklerinden bağladı (adamın vezirparmağına benzeyen kısa, şişkin ve şapır şapır terli parmaklar yapıştırılmış kukla ellerini tiksinerek fark ettim), kadıncağız ensesindeki düğüm yüzünden nerdeyse zor nefes alıyordu. Halkının gel geç tutkularını iyi bilen tavlayıcı kalem erbabının zavallılığı karşısında gözlerim nemlendi, adamın ruhuna bakma imkânı olsaydı, Marakeş'li yılan oynatıcılarından bir şeyler taşıdığı görülebilirdi –belki bir tutam zamkımsı miskinlik, yerelin nurlu ışığı. Şefin nezaretinde hazırlanmış soğuk ve sıcaklardan, kremşantili, likörlü, melba soslu tatlılardan, donmuş yağdan yapılmış hacimli hayvan heykellerinden (domuzu çaylağa, çaylağı deveye dönüştüren aşçı ve yamakların vizyonu, ne kadar da seyirliktir), bilumum gösterişten eline geçirdiği, rivayete göre Neron'un favorisi dondurmayı, Sivaslı yemek şefinin *mönünün küçük yıldızı* olarak takdim ettiği granitayı kadının ağzına veriyordu kaşık kaşık. İki yemek arası damağı temizlemek için icat edilmiş ve gerçekten de esaslı bir işleve sahip granitayı, uzun süre aç kalmış bir bebek gibi yutuyordu asistan –mama önlüklerini yanında taşıdıklarına göre topluluk önünde kim bilir kaç kere ifşa etmişlerdi bu zevkçil gösteriyi. Kendilerine ait her şeyin boktan bir kurgulamadan öte bir şey olmadığını anlamama yetecek bir sahneydi, hesapsız tek bir adım atabilmekten uzaktılar.

"Birbirine bu kadar yakın olmak suçtur," dedi Elem, düşüncesizce.

Büyük yazar onun bu lafına hayret ettiğini gösteren gürültülü, büyük ihtimalle şaheserlerinde yarattığı en aşırı tipleri-

nin atabileceği ölçekte bir kahkahayı koyuverdi, nerede başlayıp nerede bittiği bilinmeyen kuyuya benzeyen ağzından.

"Sen beni burunlayacak yaşa geldin mi ki," dedi dondurma püskürtülmüş suratıyla.

Elem ona, "Geldim ün delisi sikik," dedi ve çok uzun, çok tatlı bir hukuk öğrencisiyle çekip gitti.

O geceki azgınlıklardan biri de yapay düello sahnesiydi, kazanana da kimliğini sadece Sivaslı yemek şefinin bildiği, piyasada az çok tanınan güzel bir kız verilecekti, tabii yemek şefi son dakika bir değiş tokuş yapmayacaksa –gecenin organizatörünün bu son hamlesi, güzel bir oğlan, güzel bir köpek yavrusu ya da viagrayla canlandırılan bir moruk da olabiliyordu (ihtimallerin sonsuz çekiciliği), bir keresinde yüzü çitlembik ağacındaki gibi yeşilimsi siğillerle dolu emekli bir imam verilmişti.

Adamla polemiğe girmeyen Elem, vücudunun her bir yanıyla övünen salağın birinden hamile kalmış ve bu hamileliği doktorların deyişiyle erkenden sonlandırmıştı.

Kürtaj: Kazıma. Yok Etme.

Gerçek adıyla ilgilenmediğimiz Öztürk, müzmin kaçak ve müzmin dikiş tutturamayan biri olarak o sıralar Antalya'da çok güvendiği Almanca'sı ve sevimliliğiyle turistik şehre on kilometre uzaklıktaki bir mücevher şirketinde, her gün takım elbise ve aynı ayakkabıları giyerek genellikle yaşlı ecnebilere mücevher satıyordu –örgütlü yasal soygunculuk. Taş çatlasa birkaç aydır tanıdığı bu gevezenin en gevezesi Öztürk, ona yeni işini haber vermiş, her ne hikmetse Antalya'nın Şarampol Caddesi'nde kullanılmış eşyasıyla kiraladığı ve su sistemi arap saçına dönmüş, tuhaf dairesine davet etmişti. Elem'den iki yaş küçük bir duldu –Yezidi'ydi. Dulun, *Edremit'e lahmacunu getiren adam* olarak andığı babasının, iki karısı, hangi çocuğu hangi kadının doğurduğunu bilmediği on beş çocuğu vardı. Öztürk, Ayvalık Çıtırı (belki de Ayvalık

tostuna nazire yapıyordu) diye andığı karısıyla çocuksuz bir evlilik gerçekleştirmiş, boşanmadan sonra narin ve cahilce olan minik karısı ağır bir buhran geçirmişti. Bütün bunları, olayların girdisini çıktısını Mutlu biliyordu, daha sonra ben de öğrendim –zaten kaçınılmazlaşmıştı.

Ezilmiş çocuk gülüşlü Yezidi Öztürk'ün ağzı laf yapıyordu, doğru dürüst bir okul hayatı olmamıştı, buna karşılık liseyi zorlanmadan bitirdiğini söylüyordu –bu lisede kızlara da kendine de rahat vermemişti. Ayvalık'a tatil yapmaya gelmiş güzel bir Fransız kadınla, bu kadının ülkesine kaçtığı iki senenin dışında (o ülkede muhteşem salağın yetenekleri, doğru düzgün bir işe girmeye yetmemişti) Ayvalık-Antalya hattında yaşamıştı hep, Ayvalık'm depresif ve tenha kışlarından vücut geliştirmesi yaparak kârlı çıkmayı bilmiş, ev ödevi gibi verimli yazlara hazırlanmıştı. Kendince doktrinleri olduğu bile söylenebilirdi, daha çok Mutlu'yu eğlendiren bu doktrinlerden birini hatırlayalım.

Öztürk Doktrini: Yalnız takıl, kıçın üç buçuk attığında abilerin imdadına koşacaktır, onlar senin matruşka bebeklerindir.

Matruşka bebekleri Dalton kardeşler gibi. Yanık tenli Öztürk, denizlere aşina, bir Poseidon evladı olarak herkesten daha iyi yüzüyor, daha iyi içiyor ve daha iyi düzüşüyordu, bir yandan da hep birinciliğe oynamanın patlak tekerleğe benzeyen sıkıcılığı vardı üstünde. Bu Öztürk'ler sınıf atlamaya, arkalarında pislik bırakmamaya çalışırlardı, aslında her birinin sadece kafa ütüleyici dangalaklar olduğunu kimse söylemezdi onlara. Bunların rezillikleri, yamuklukları görmezden geline geline sonunda tepemize sıçabilecek insanlar olmalarına izin verilirdi, şunu bilin, bu am düşkünleri aslında kadınların düşmanıdır, kadınları en çok sever gibi gözükenler en katmerli kadınlardan nefret edicilerdir. Tek gerçekleri bu. Öztürk'ün gerçek soyadı, Parlaklı'ydı.

3
UYAN

Her çocuk hayatında bir kez kaybolmuştur, bu kırda da olabilir kentte de. Kentin korkulu atmosferinde, büyük mağazalarda kaybolanlar anons edilir, çocuğun kısa ve özlü tarifiyle etraf uyarılır –dikkat dikkat! Kırmızı askılı bir pantolon giyiyor, elinde elyaf, uzun kuyruklu şempanzeye benzeyen bir oyuncak ya da annenin frizbi diye hatırladığı bir kapak var, büyük ihtimalle telefon numarasını hatırlamıyor, hayatın ne mene bir şey olduğunu bilmiyor. Öyle küçük ve öyle saf ki... Baykuş Anne'nin eski bir alışkanlık olarak dört köşe kartonlara çizdiği resimlerin ana teması, bir çocuğun ejder tarafından kaçırılması, saçı sakalı birbirine girmiş ve bugünkü çocukların El Kaide üyesi zannedeceği haramilerin (tabii onlardan beter

Amerikalıların da) sapkın zevklerine alet olunuş, bir cadının teknik icatlarına adanan kimsesiz kurbanlar gibi bilinçdışının karanlık yanıydı. Toprağı kazmakta ustalaşmış bir hayvanın pençesi neyse, piyanonun tuşları gibi bir parmağı siyah, öbürü beyaz pamuklu eldivenlerini azametli eline geçirir, resim bittikten sonra da eldivenlerini yumalayıp çöpe atardı ve şehir çöplüğünde dolaşan bu eldivenlerin hikâyesini bir-iki kişi dışında kimse bilmezdi. Beş yaşından beri böyle olduğu söyleniyordu, uyanıkken kimsenin dayanamayacağı düşleri cinlerin hışmına uğramış dedirtecek cinsindendi, özel eğitim alsaydı içindeki çıban habisliğinden kurtulur ve bugün dünyamızı yeteri kadar istila etmiş sıradan yeteneklerden biri olurdu.

Bize her an teyakkuzda olmamız gerektiğini belleten Baykuş Anne'ye gençliğinde yarı çatlak, yaşlılığında da yarı dolandırıcı gözüyle bakılmıştı, ama daima pisliğin içinde mücevher gibi ışıldamayı bilen bir günahkârdı. Ana'mıza, bundan sonra beni sadece dinlemeye gelecekler dediğimde, vermenin kurallarını önünde diz çökerek yüksek sesle tekrarlamak zorunda kaldım, eteğine çayır papatyaları işlenmiş kimonoya benzer kılığından taşan kalın bacakları sedefimsi bir kabuk kadar kaygandı.

Vermenin kuralları:

a) Ağır olma, çünkü sen iffetli değilsin, unutma ki zaman paradır.
b) Arzuluymuş gibi dişini gösterme, çünkü sen birini kafeslemeye çalışan bir budala değilsin, unutma ki fizyoloji dinindensin.
c) Konuşarak vakit yitirecek bir aptal değilsin.

Baykuş Anne'nin kuralları sadeydi, bunları hiçbir zaman tartışma konusu yapmayan Ana'nın üçüncü kuralını ihlal etmiştim, onun *bizim sanatla bir işimiz olamaz*, dediği resimlerin-

deki cehennemi bilinci neyse, benim anlatma dünyasına sığınarak yaptığım da oydu. Bana teker teker gelirler ve dağılırlardı, onların mahremiyetlerinde zafer kazanmış bir şampiyon gibi gezinirdim. *Büyük dağılma odasında* kendinden geçireceğim manyağın gözünün içine bakar ve seansı her defasında kırın ya da kentin korkulu atmosferinde kaybolan çocuklara adardım. Kimseden anlayış beklemeyen bir canavarın kalbini taşıyordum belki de. Çocukça bir laneti içimde dolaştırır ve tıp mesleğini kötüye kullanan bir katil doktorun yeteneğiyle elime düşen manyakların iç organlarını deşen biri gibi görürdüm kendimi, beni Baykuş Anne'ye bağlayan bir ruhdaşlığı gizliden gizliye sezerdim. Milletin başına bela kesilen bir çetenin yazısız kodlarıyla hareket ediyorduk belli ki.

Sabahın köründe ders alan öğrenciler gibi *69 salonunda* toplanmıştık, hiçbirimizin ağzına daha bir lokma bir şey girmemişti, karınları zil çalan bir yığın orospunun, donuk günü selamlama biçiminde mahkûmların hayatındakine benzeyen bir kutsallık vardı, kafası basmayan biri bu toplantının bir amacı olduğunu sanabilirdi. Hepimiz asil çıplaklığımıza sığınmıştık, hepimiz sabah kalkıldığında neysek oyduk, gene de sabah kalktığında afyonunu kahveyle patlatmaya çalışan ve küçük miskin işlerine saat gibi ayarlı şu küçük insanların yerinde olmak istemezdim.

"Şişeye kaçmış mantar, sonuçta kader denilen şey bu..." diyordu Yakup.

Anonslara orospu alayının tepki vermesi beklenmezdi, bütün vakurunun kuyruğunda toplandığı bir saksağanın ötüşü daha fazla dikkate değerdi. Dışarıda toprağı ve binaları örtemeyen yeni yağmış kar, ömür boyu sürecek lanetli hastalığıyla doğmuş bir çocuk kadar yakışmıştı dünyaya ve Tanrı'nın ilgisizliği buradan da okunabilirdi. Ayrıcalıklı dimağından şiir fışkıran biri bile, *69 salonunda* sözcüklerin demirden olduğunu

sezer ve suskun kalmayı tercih ederdi -dengesiz ve nevrotiklerin pahalı eşyaların kıymetini bilmeyenler gibi davrandığı aşikardır. Kızlar arasında ayrım yapmama ilkesini kendine düstur edinmiş Kukumav'ın sesi sabahları daha çatallı çıkardı, ruhundan hiçbir şey kaçmayan bu deneyim profesörünün eşi menendi olmayan özelliği, gece boyunca azar azar biriktirdiği esrarlı bir sıvıyı, sabahleyin çiş yapma doğallığında alayının üstünde kullanmasıydı. En iyisi olmak için bütün bunlara katlanmak zorundaydık, onun özel eğitimiyle binlerce kez serseme çevrilmeseydik pespaye orospulardan farkımız kalmazdı.

"Cindirella'nın kim olduğunu biliyor musunuz bakalım," dedi benim parasal değeri hakkında hiçbir tahminde bulunamayacağım taşlarla işlenmiş kocaman bir gerdanlık tarafından boynu istila edilmiş Baykuş Anne'miz, "kuğu saflığındaki bu kızın, beyaz minik ayağına o tek ayakkabının kalıp gibi olduğu o güne kadar, müthiş bir sınav verdiğini sakın söylemeyin bana. Ayak numarası kaçtı, muhtemelen otuz altı ya da otuz yedi, soytarıca renklere bürünmüş saray ayakçılarının, ülkeyi bir baştan öbür başa dolaştırdıkları kristal ayakkabıya milyonlarca kızın ayağı da olurdu aslında. Peki, Külkedisi'nin ayağının ne özelliği vardı, onu bütün kız evlatların ayaklarından ayıran nüans neydi? Cevap yok mu yavrularım?"

Hakikaten cevabımız yoktu, *69 salonundan* çıt çıkmıyordu, bizde sabahın bu saatinde düşüncenin filizlenmesi mümkün değilken, sabah mahmurluğu ve iç sıkıntısı nedir bilmeyen Baykuş Anne cadımsı bir enerjiyle tutuşmuş olmalıydı. Harlı bir sobaya yaklaşmak nasıl delilikse, kargaların daha bokunu yemediği bu saatte dokunmak isteyeceğim en son kişiydi. Duyarlı yüzünün ağaç kabuğu rengine dönüştüğünü gördüğüm ve kısacık sarı saçlarıyla civcive benzeyen Sümbül'ün boğazını gıcık tuttuğu için, bu yavrucak kendini bir şey söylemek zorunda hissetti:

"Üvey annelerin hepsi sıçmıktır, Külkedisi'ne gelince..."

"Evet Külkedisi'ne gel," dedi diş telleri yüzünden ağzı pas tutmuş bir eşyaya benzeyen, boyu bir seksen beş civarında olan İran Gülü (bir yanardağ kütlesinden kopmuşa benzeyen mercan kırmızısı saçları vardı) yeniyetme sesiyle. Az konuşan bir kızdı, yaşdaşlarında görülen ya gereğinden fazla çiğlik ya da gereğinden fazla olgunluk semtine uğramadığından, genellikle çok az şeye ihtiyaç duyan bitkiler gibi zamana terk edilmiş sanılırdı. O sıra upuzun parmağıyla kulağını kaşıyordu, eğer koşulları olağan olsaydı ebeveynlerinin ve budala öğretmelerinin eziyetlerine maruz kalacaktı –on dört buçuk yaşındaydı.

"Ocağın başında pineklerken, götünün kaderini nasıl oldu da değiştirebildi diyecektim Baykuş Anne. Neden ona teveccüh gösterildi, bu küçük şıllığın kafasına neden durduk yerde mutluluk elmalarından düştü, ama sen diyeceksin ki zaten her şey durduk yerde olur. Of yani, tamam, o bir dinsel fabl değil, belki daha beteri, ben diyorum ki (hep herkesin tanıdığı kahramanlar ve kurtarıcılar bir şey diyecek değil ya) çocuk masalları kanserden daha sinsidir."

"Salaklar!" diye bağırdı Baykuş Anne, bedenleri mum ışığı pembesine dönüşmüş bir alay çıplağa, "kapının kilidi iki kere döner, sağlıklı bir insan yavrusu anasının rahminde dokuz ay durur, domuz denen hayvanın en korktuğu şey sıcaktır, hayata bizden daha saygıyla yaklaşan Zipangu yerlileri ölülerin ağızlarına gül rengi inciler koyarlardı, siktirik Cinderalla kimin umurunda. Birisi bana anneciğim kafam çok karışık, ne yapalım yüce Tanrı'mız sonradan kıçına don icat edecek Adem babaya, dişiyi hediye ederken bu dişinin kafasını da karıştırdı derse, bütün bir günü bir domuzla geçirmeyi hak eder. İnsanoğlunun ehemmiyet verdiği çoğu şey o siktirik ayakkabı hikâyesine benzer. Her şey o kadar açıktır ki, ne olduğu görülmez.

"Benim kör salaklarım, zokayı yutan balıklarım, bilirsiniz ki gecenin en derin saatinde ben ağlarım, vecde gelmiş bir insanın güzelliği yüz kızartıcıdır, en zalimin kim olduğunu bildiğimden utancım kitaplara sığmayacak kadar büyüktür. Ama her şey er geç cehennem olmaya mahkûmdur. Ne kadar götlekçe, değil mi? Ben kollarımla bacaklarımı sarmış vecdimle baş etmeye çalışırken, sizin düzüşmekten helak olduğunuzu ve yakında ıskartaya çıkacağınızı düşünürüm. Ee, o zaman daha çok ağlarım, daha çok coşarım ve şu eski seks makinesinin haline bak, derim. Sevincim de kederim de kendimin değil, peynir sarısı saçlı ufak bir kızın günlüğünde mutluluğu yakalama direnci sezilir, yaşayış biçimleriyle kanımızı donduran ülkelere komşuya gidiyormuş gibi giden en ilkel seyyahların cesaretiyle (şurası kesin ki, teknolojiden sonra gezginlik yüreğin kaldıramayacağı en bayağı şey olmuş ve insanlara yutturulmaya çalışılan istifçiliğe dönüşmüştür), hayat ağacının meyvelerini toplayacaktır. Ne yazık ki çocuklar o güzelim günlüklerini yakıyorlar, ama zaten doğrusu da budur. Mahkûm olduğumuz gerçek peri masallarındaki gibi değil, doğduğu günden beri evinden bir adım öte atmamış bir insan bile dünyayı bilir. Kimsenin ona bir şey açıklaması gerekmez, üstüne güneşler doğar ve güneşler batar. Bununla birlikte bu masum dünyalı asla temiz kalamaz, son nefesimizde suçlarımızla ezileceğimizi kimse söylemesin bana, herkes içinde harap bir ev ve pasaklılık taşır..."

Baykuş Anne üç katlı bir düğün pastasına benzeyen saç şekliyle, vargücüyle konuşan ve mizahı, her gün kendini ispatlama gayretine düşmüş laf mühendisleri gibi değil de, dünyamızdan çoktan dışlanan yarı tanrılar gibi kullanırdı, bana öyle gelirdi ki hayattaki tek isteği, gelmiş geçmiş bütün kibir küpü ana kraliçelerin mantar ruhlarına işemektir. Aslında yarın da sabahın köründe, *69 salonundaki* toplantımızda insanın kederine yakışan bir şeyler bulacaktık, günün hay hu-

yuyla ölmeye yazgılı şakayıklar kadar güzel kederin yakalanabildiği bu vakitte eşyalar bile başka gözle görülürdü. Cam gibi parlayan parkelerde, ölülerin kıskanç ve aylak ruhlarının dolaşırken çıkardıkları tıpırtıları yüreğimizle sezerdik, o an içlerinden biri bize dokunmaya cüret etse bu terbiyesizliği Kukumav'ın bilgisi dahilinde olduğunu sanarak hafife alırdık mutlaka. Konuşması, savunmasını yapan bir avukat gibi uzayıp giderken, Çin işi paravanların arkasında bir görünüp bir kaybolan kızıllığa bakılarak, tekinsiz resimlerinde gördüğümüz katledilme öykülerinin hayata geçirildiği izlenimine kapılmamız olağandı –bu durumda aklı olan çığlığını bastırır.

"Beni bir Çingene doğurmuş olmalı" diye kükredi, dikkatimizin dağıldığı ve birbirimize laf atmaya başladığımız bir sırada, "hayatta yapacağı hiçbir şeyi olmayan bir Çingene dünyaya getirmenin ne demek olduğu hakkında kafa yormaz, aslında kafasının hep serin kıçının da sıcak kalmasından yanadır. Bitli çadırında kanıyla fırlattığı kim bilir kaçıncı çocuğuydum, mutlaka can sıkıntısından Tanrı'nın buyruklarını yerine getiriyordu. Ama ben, onun kendinden müreffehlerin bokunu temizleyerek geçindiğini sanmıyorum, geçinmenin başka yollarını bulamadıysa kahrından ölmüştür. Yüzünü bir kere bile görmedim, şefkatini tanımadım. Çinçillaların tek yavru doğurduğu görülmemiştir, daima iki yavruları olur bunların, hem de aynı yılda iki defa. Bir de temelleri ailecilik olan şu sefil insanlara bakın, nasıl da zorlamadır her şeyi. Aşkları çiğ dutlar kadar yavan, sarhoşlukları gelip geçicidir, dirlik ve birlik duygularını sırf korkaklıklarından geliştirmeye bakarlar. Ne yazık ki size vereceğim hiçbir mutluluk vaadim yok. Hepiniz anasının biricik kuzusu Andromede kadar güzel ve sevimlisiniz, ama sakın şaşırayım demeyin, onun canavarını temizleyen yiğit, buranın şebeğidir."

Baykuş Anne sabah vaazının öylesine etkisindeydi ki, kızların uykusuzluktan ayakta sallandıklarının farkında değil-

di, yığılıp kalmamak için birbirlerini çimdiklerini görmüyordu gözü. Gelincik aramızda yoktu, aybaşı dönemine girenler fazladan bir saat uyurlar ya da mutfakta bir taraftan tıkınırken bir taraftan gazete karıştırırlardı –örgü örmek, tırnak bakımı yapmak, saç boyamak da mubahtı. Sırf kan soyluluğu sebebiyle milletin parasıyla geçinen prensesler, esanslı banyolarından, onu bir şeye benzetmeye çalışan ekseri tabur kadar kalabalık bakıcı güruhundan mahrum kalsalar, mutlaka sokakta dönüp bakmayacağınız birine dönüşürlerdi.

"Saz kadar hafif biri bile uyandığında taş gibi ağırdır ve açık havada uyanan kovboyun suratında, nerde kalmıştım ifadesi vardır," diyordu Yakup.

Biri bana, senin nazarında *69 salonunun* işlevi nedir diye sorsa, dünyaya teyellenmeye çalıştığımız yerdir derdim –büyük terzi Baykuş Anne bizi buraya boşuna toplamıyordur. Bir ömür için haddinden fazla insanı mutlu etmeye çalışanların, yaz kış hiçbir şeyi değişmeyen bu salondaki uyanma töreni günü portakal suyuyla ya da yanında öküz gibi uyuyan biriyle karşılamasından iyiydi. Ses geçirmez duvarların bizi kabuk misali sardığı *69 salonunda*, bazen sevdiğim bazen de nefret ettiğim kızlarla birlikte güneşin yıkadığı bir ormanda eğleşen nympha'ler gibi çırılçıplak süzülürken, Kukumav'dan çok farklı bir annemsi sesin rehberliğini merak ederdim. Hayat hakkında bizim bilmediğimiz şeyleri söyleyecek bu sesin, özlemiyle yandığımı kendime bile itiraf etmekten acizdim belki de, Baykuş Anne'nin içimizi okuyan bataklık mavisine boyalı gözleri içimden geçen bu hain düşünceyi anında zımbaladığından eminim. Ben gözlerimi kızlardan birinin ayva tüylerinde gezdirirken, uyanık hatibin yüzünde, kendini filikaya dar atmış birinin minnetine benzeyen bir şey vardı, eğer filikadan hitap etmek zorunda olsaydı mutlaka şans ve ölüm üstüne konuşurdu, onu boynunda yeşim taşından bir gerdanlıkla cürüm perisi olarak tasavvur etmek hiç de zor değil.

Her gün böyle olurdu, asil yuvamızda Baykuş Anne bir uyandırma celladıydı, bundan sonra canı isterse, korkunç inzivasına çekilmeyecekse, kızlardan birini Yakup'a anons ettirerek yanına isterdi. Baş başa yapılan bu ana oturumun sebebi, kızın özel durumuyla ilgili mutlaka anlamak istediği ve kafasını taktığı bir pürüz olabileceği gibi kendini herkesten üstün gören bir oyuncu gibi sözcüklerini birine geçirmek istemesinden de doğabilirdi. Kendini zevk işlerine adamasaydı, adını altın harflerle pedagoji bilimine kolayca yazdırırdı, ama öyle ama böyle bir tacı hakkettiğini onu tanıyanlar bilirdi. Kanımızı donduran bir yorumlama yeteneği vardı, bunun yanında, müsamaha sınırlarını kimsenin tahmin edemeyeceği Kukumav'ın öldürsen dönmeyecek yasağı birbirlerine âşık olan kızların evlenme arzusuydu, huzuruna evlenme talebiyle çıkan kızları dinlemezdi bile. Midesini havaya kaldıran bu iğrençlik, birbirine bağlanmak isteyen kızlar hikâyesi arada bir zafiyet geçirmesine yol açan kuşkonmaz yemeği gibi önüne gelir, o da kedilerin ve köpeklerin ilgisine mazhar olsun diye çöplüğe gönderirdi –kalpsizliğinden değil, sonunu bildiği bütün hikâyeler asabını bozardı. Sonra da âşık kızları, uyanma töreninde uyumakla suçlardı, kararlarını tekrar gözden geçirmeleri için kızlara zaman verip vermeyeceği insafına kalmıştı. Aslında bu konunun, uyanma törenlerinde Baykuş Anne'nin elinde eğlencelik bir şeye dönüşmesi güldürürdü bizi. Hayatımızın gülü *69 salonunda*, bedenimiz sabahın soğuğuna ve keskin ışıklarına maruz kalırken, bu şenlikli evlenme bahsi birden karşımıza çıkar, Baykuş Anne'miz de bütün çalımıyla, dünyanın ilk mimarları sayılan çardakkuşlarının doğal becerisiyle acıklı güldürüsünü gözlerimizin önünde bina ederdi. O zaman anlardım ki, yüzünde doğum lekesi gibi taşıdığı hüznü iki kat artmıştır.

Oysa dünyadan tecrit edilmişlik duygusunu yaşamak için uyumak istediğimiz saatlerdi bunlar; aşkın, oburluğun, hır-

sızlığın, ihanetin (suç envanterimizde en çok karşılaştığımız vakalar) Kukumav'a sunduğu imkânlar ya da dünyanın tınmazlığından çıkardığı eşsiz anlamlar ona kendini aşma zevki verirken, ben tükendiğimi hatırlıyorum. İnsanların şaşmaz doğası hiçbir zaman aynı dalga boyunda bulaşamayacağıdır, aslında kadın kadına evlilikte bile özlerin çakışması söz konusu değildir –aklım ne kadar yatakta olsa da *69 salonunda* uyandığım gerçeklerden biri daha.

"Tek gözü kör bir adam tanımıştım, o zamanlar İran Gülü'nün yaşında ya vardım ya da yoktum," dedi, rengârenk kır çiçekleriyle süslemeyi unuttuğu bir düğün pastasının oturduğu kafasını bayrak gibi sallıyordu, "ayın yüzünü göstermediği bir gece, kaldırım taşlarını adımlarımla şereflendiriyordum ki, operaya yakışan hayaletler gibi beyaz şapşal bir ceket giymiş otuzlarında bir adam karşımda bitti. Takma bir göz, bir tutam saç, kundaktaki bebeğe benzer ceza gibi taşıdığı bir kambur, iyilikten yoksun bulunmaz bir ağız, güzelliğin bu kadar esirgendiği umutsuzluk abidesi beyazlı, sıcaktan duvarların bile bayıldığı o aysız gece, köpek gibi havlayan bir sesle onun için bir şeyler yapmamı istedi. Ey kutsal bok, dedim kendime ya da adama (ne fark eder meleklerim) yanımda sürünüyorsun, bok kokulu kamışına nasıl bir muamele çekmemi istersin, yüce birilerininki gibi mi olsun? Cevabı ne oldu biliyor musunuz?"

Bilmiyorduk. *69 salonunda* keşke buz pateni yapabilseydik ya da Çay ve Sempati filmini bir kez seyretseydik diye düşünüyordum.

"Susmak, en derin anlamıyla hadıma hazırım demektir," diyordu Yakup.

"Ayy canımdan can koptu," dedi kuzu dişli Mine.

"Ne zaman olmuş bu olay, ben doğmadan mı?" diye sordu Yasemin.

"Hatıralardan bir çelenk yapsalar da boynuma taksalar," dedi light Gündüz Sefası.

"Günümüzde on üç yaşındaki erkek çocuklar da kıllarından kurtularak, cascavlak kalmak istiyorlar, ama bizim ağdacımız beş kişiyi temizlemiş bir katildir," diyordu Yakup.

Bunlar Baykuş Anne'nin bir kulağından girdi öbür kulağından çıktı, camın içine yerleştirilmiş ufak bir eşyadan farksızdı, bugüne kadar gözlerinden ruhunun hiçbir parçasını okuyamamıştık. Olaylara hâkim olmak isterken bir âlim gibi değil de, çiçeklerle haşır neşir böceklerin ısrarlı ve yanılmaz tutkusuyla hareket ederdi. Kaldığı yerden, lafının arasına giren çıkana aldırmadan, irtifa kaybetmeyerek aynı istikamette devam etmek ona özgü bir şeydi.

"Ayyaş öksürüğünden sonra gelen cevabı gecenin umutsuzluğuna yakışacak cinsindendi, 'lanetli karı' dedi bana, konuşmayı yeni öğrenmiş ve bütünlük kurma kaygısından azade çocukların başa çıkılmaz tavrıyla, 'içimi dışıma çıkar, duymuştum seni sürtüklerin en sürtüğü, tek gözü kör şeytanı Pegasos yap. Hadi yap, al sana çakı, bununla hallet am abidesi'. Dindarca bir körlükle yerine getirilmesi gereken buyruklar vardır, tohum nasıl çatlayacak zamanı bilirse biz de tam bir vazifeşinaslıkla bazı durumlara boyun eğeriz. Hilkat garibesinin biri düzüşmekten daha ötesini isteyebilir, ee ne yapsın, elinde bir davetiye var, aldığı makama mı postalasın, bu yediği çanağa sıçmak kadar anlamsız görünür gözüne. Gene de biraz aklı vardı, anasından emdiği süt burnundan getirilmiş biri halledilmek için nasıl da ayaklarıma kapanıyordu. Heyecandan kavruldum ve kalbimdeki yanılmaz ses, şu insan müsveddesi için elinden geleni yap diyecek kadar ahlâksızdı. Öpüp de başınıza koyacağınız değerde romanslar ilk başta acuzemsi bir etki yaparlar, adamda soluğumu kesecek her şey mevcuttu..."

Baykuş Anne ay ışığından yoksun gecenin devamını anlatmadı, muhtemelen adamcağızın isteğini Tanrı'nın buyrukları için yaşayan peygamberler gibi kusursuz bir şekilde ye-

rine getirmişti –fazla söze hacet yok, ne eksik ne fazla, geriye dönüp baktığında bizi olmadık bir şey yapmaya iten gücün ne olduğu hakkında suskun kalıyordu. Keskin aklı yer yarılsın da yerin içine girsin, hayır, saat gibi işleyen ve hayatta olduğunun tek göstergesi icraatları hafıza müzesinde ne kadar hasarsız dursalar da inanılmaz geliyordu, her şeyi sil baştan yapılandıracak korkaklardan da değildi. Oysa şanlı kadının defalarca söylediği gibi dünya bu tip korkaklarla doludur ve imamın rutini de göç eden bu korkakları, mahalle sakini olarak paketleyerek minaresinden anons etmesidir. Çakıyla elek gibi delik deşik ederek, tahtalıköye yolladığı körünün arkasından yıllar sonra, belki de askerleri diye gördüğü sabah mahmuru orospularıyla selam duruyordu. Sıra sıra dizdiği bir alay çıplak kızın kendilerine özgü beden kokularıyla, körü mezarında ters çevirtebilirdi, imanından hiçbir zaman şüpheye düşmediğim Baykuş Anne'nin uyanık kalmasını gerektiren bir yığın sebep vardı. Yağmurlu bir gün etraf aniden kararmış ve gündüz vakti odalarda elektrik yakılmak zorunda kalınmıştı, Yakup'un anonsu üstüne, bir resim tutkunu için siyah peruğum ve bedenimi peygamberdevesi gibi dimdik tutan korsajlı elbisemle, Mona Lisa olduğum bir seansı kısa keserek yanına koşmuştum, envai çeşit tütsünün arasında eceliyle kapışan bir surat çıkmıştı karşıma. Kesinlikle hayra yorulmayacak bir dünyadan yeni dönmüş ve tanık oldukları benliğini bozmuştu. Bunun yanında kıçına iğne batmış gibi yerinde duramıyor, engelleyemediği telaşıyla dolaşırken kör gibi mobilyalara çarpıp duruyordu. Neden sonra yarım düzine kedi leşini *sinir harbi* deyişini kullanarak ayaklarımın dibine attı, bu zavallı kedicikler Baykuş Anne altı yaşındayken, değerli bir komşusunun ona eziyet ettiği tek gözlü kedisi mahiyetindeymiş. Şu görkemli kış sabahı, dile döktüğü hatıratından bu pasaj benim nazarımda bir cani olarak Kukumav'ımızı işte daha o gün ele vermişti.

"Gün olur devran döner, şifayı uzaklarda aramanın gereği yok," diyordu Yakup.

Mağrurluğuna ve zarafetine dünyada hiçbir şeyin yetişemeyeceği *uyanma törenimizden* sonra kışkışlanırdık, çöpe atacak bir saniyemiz bile olmadığı aşılanmıştı bize. Erkeklerin sıkıcı hayatlarına, bir nebze gizemli serüven havası katmak için kitlenin boktan eğlence anlayışına göre tasarlanmış konsomasyon barlarındaki kızlar gibi davranamazdık. Baykuş Anne'nin seylaba kapılmışçasına kendini kötü bir hastalığın işaretleri dedirtecek gözyaşları ve ateşli titremeye bıraktığı gecelerden, onunla aynı çatı altında yaşayan karıncalara bile yürek acısıyla birlikte tevazu geçmiştir. Tek bir geceye sığdırma alışkanlığı edindiği yıkım ve ihtişam kardeşlerin şerefine, duygu kumkuması antik bir şairin, gecenin çocuğu dediği uykuya sığınıldığı vakitte şehrin dehlizlerinde oluk oluk kan aktığını kulaklarıyla duymuştu mutlaka. Yeniden doğunun ya da dirilişin olamayacağını öngörürken, aslında inanmadığı şeyin tecelli etmesini gizliden arzulardı, bazen bu gizli kapaklı düşüncesi öyle boyuta gelirdi ki, ona verilmiş biricik hayatının içinde Baykuş Anne olarak kendini ve kurduğu zevk krallığını tanıyamaz, yeni doğmuş bir bebeğin hafızasını hissederdi.

Her an makaraları koyuverecek yapıdaki kızları *69 salonundaki* ağırlama biçimi, insanın nankörlüğü yüzünden çoktan unuttuğu kutlu şenliklere benzerdi –tabii kendi şenliğinin soğumaya terk edilmiş bir yanardağ kütlesi gibi zaman içinde gözle görülür bir yapı bozuma uğradığı söylenebilirdi. Hayal gücünün nereye kadar gidebileceği aramızda şakalaşmalara neden olurdu, en içine kapalı kızlar bile, bir kralın devamlılık göstergesi som altından tacını uyurken çıkarması ya da çapkın bir kadının ağırlık veren kışlık mantosundan tek bir hünerli hareketle sıyrılması gibi kaşla göz arasında

beylik mizaçlarından kurtulur ve yuvanın inanılmaz esprilerinden birini yapma muradına ererdi. Bizimle her Allah'ın günü uyanma seanslarıyla bir sanatçı sabrıyla uğraşsa da onun nazarında uyanmanın basit duyarlığımızla örtüşemeyecek eşsiz anlamları vardı mutlaka, aynı yolun yolcusu sayılsak da, gözümüzün çapağıyla bizim asla erişemeyeceğimiz şeytansı bir mevkiden konuşurdu çünkü.

"Bekleyin, bebeklerim ancak gözünüz çıkarıldığında görebileceksiniz," diyordu Yakup.

Ya bu kaçığın dediği olursa, diyordum.

"Güldüğümde ağzımda dünya kadar dişçinin fink attığı görülüyor," dedi Dağlalesi.

Kışın kötü yüzünü gösterdiği şu günlerde, yuvadan sepetlenmemi engellendikleri için minnet duymam icap eden neleri karşıma çıkmıyordu ki...

Misal: Özel şoförüyle gezen ve devletin koruyucu kanatlarını takınmış bir işadamı, sivilcelerine dermar arayan bir çocuğun umutsuz tavrıyla parmağına doladığı bir iple ya da paket lastiğiyle oynardı, bunları benim değerli taşaklarına dolayarak sıkabileceğim hiç aklına gelmiyordu belli ki. Ağzının kenarında biriken tükürüğünü arada bir ipek peşkirimin ucuyla kurular, yakasına defne dallarıyla yaban mersinleri işlenmiş bronz renkli gömlek ve siyah kiralık simokinimle adamın hayatında bir kez gördüğü, yirmisinde bile olmayan yanık tenli bir oğlan olurdum. Cüretkâr girişimci, soğukkanlı kemirgenlere benzeyen dikkatli suratıyla inci grisi lenslerimle nasıl göründüğünü bilmediğim gözlerimin içine bakarak geçmişte takılıp kaldığı hayalini arardı. Dışarıda un gibi bir kar yağarken, günahla hemhal olunan güzelim *dağılma odasında*, yaz güneşinden sersemlemiş gibi davranmak zorundaydık –ne yaparsak yapalım, oyun da gerçeğin bir boy büyüğünü ya da küçüğünü giyinmiş tatlı yardakçısıdır aslında. Onun tutkusunun nesnesi zamana karşı koyamadığı için

alabildiğine kırılganlaşmıştı, işte bu kan kırmızısı kırılganlığı bir oğlan çocuğu olarak adamın gözünün içine sokardım, üstünde çalıştığımız hayalin mutlak unsuru deniz kuşlarının garip çığlıkları kulaklarımızın zarını patlatırdı. Şanslı işadamı, sapkınların kökünün kazındığı Nuh tufanından, büyük bir yanlışlık eseri paçayı sıyırmış ve her şartta soyunu devam ettirmeye yemin etmiş lanetli biri sıfatıyla kendini arabasına attığında, şoförü ona yönelik en ufak ithamdan çekinirdi.

Misal: Sıradan bir reklam şirketinde, kısır muhayyilesiyle millete yalan söylemek için didinen bir metin yazarı, aslında bir sanat insanı olup sırf geçinmek için bu yalanları söylemek zorunda kalmış ve pahalı yaşama meraklı bir uyuz, son yazdığı kitapta erotik uçuşturmalar yapabilmek için kapımın ipini çekerdi. Ona ne kadar vakit ayırmam gerektiği konusunda kararsız kalırdım çoğu kez, o da dünyanın en aptalı değil ya, kanımın çekildiğini ve karamsarlığımı anlardı gene de –bokla beslenen sezgi kuşçuğu sadece cinsel anıştırmalı dondurma, çamaşır tozu, vs. âlimi değildi elbette. Kâh Marliyn Monroe, kâh Jean Seberg, kâh Anita Ekberg, kâh Selma Hayek, kâh Selma Güneri, kâh Muhterem Nur, kâh şu kâh bu olmamı isterdi, işim gereği metinciyi etkisi altına almış ölülerin de yaşayanların da yerine geçerdim. Sonra birden gerçeğe dönüp yuvamızdan kopya çekmeye yeltenirdi, aşırmacılığın bu noktasında onu kızlardan birine sepetlemekten başka çarem kalmazdı. Metincinin sorunu nasıl davranacağını bilmemesiydi, detektifçilik yanını gösterdiğinde kafasına azgın kızlardan birinin ahtapotvari bacaklarının dolanması sevimli yıldızlarından sonra iyi gelebilirdi.

"Hayat ikonların kıçını yalamakla geçmez," diyordu Yakup.

Yaratıcı metinci sayemde kan ter içinde kalır, aşk hastalığına düşünce birden kelimelerin kifayetsizliğini anlayıveren, arkasından toprağı bol olsun dediğimiz şairlerimiz misali evrenin bizi hiç takmayan korkunç boşluğunu yakından görme

muradına erişir ve yaralı bir domuz gibi inlerdi. Benim aldığım hediyeyse, doğal ortamının dışına çıkan zavallının hortlakları bile geride bırakan yeşile çalan suratında yeni doğan ay gibi ezik bir çocukluğun peydahlanmasıydı, bu öyle bir hal alırdı ki, adamcağız pelin otuyla zehirleniyormuş gibi olurdu. Ağzından ereksiyonunun neden olduğu öyle sözcükler çıkardı ki, yerine geçtiğim figürlerin asılları ne kadar kışkırtıcılık timsali olsalar da neyi becermiş olduklarını hayatta çıkaramazlardı. Arkasından bir sigara yakmak ya da buzlu bir viski yuvarlamak istediğinde, benim minik zili çalmam üzerine, yuvamızın karınca gibi çalışkan, beyaz ceketlileri tarafından apar topar antreye taşınırdı, sonradan metincinin Afyon mermeri döşeli bu antrede kendine geldiği haberi verilirdi bendenize.

Misal: Gerçek kimliğini Bikini kod adıyla saklamaya çalışan, kalın bacaklı ve kısa boylu bir tip, gözümün içine bakmamak için cazcılar gibi kara gözlük kamuflajıyla kendini korumaya alır, en edepsiz hikâyeleri dinlemek için Japon malı mikro ses alıcısıyla gelirdi. İkinci karısıyla iyi giden bir evliliği, geride bıraktığı alkol problemi, yamyam dudakları, kolejde okuyan üç tatlı kızı, alnının ortasında içinde kopan fırtınaların göstergesi nohut büyüklüğünde naçizane bir siğili vardı. Küçüklüğünde *fış fış kayıkçı* şarkısını blok flütüyle çaldığı çok geleneksel bir eğitimden geçmiş ve gençliğinin en parlak günlerinde, kavramlar hakkında kafa yormayan yaşdaşları gibi kendini siyasal mücadelenin içinde bulmuştu. Kökeninde ne kadar materyalist sayılsa da pisliğin cazibesine eğilimli bir tarafı vardı, aradığı faal seks değildi (en zorunu bile elde edebilecek kadar yetenekliydi zaten), ne aradığını bilmeden terapi gruplarına bile girip çıkmıştı. Onun için erkek donu giyer ve bir Çin yelpazesini meddahların mendilleri gibi kullanırdım. Tutuşuk iki oğlanın ya da kızın zarif hikâyesine olta atmışsam çıtayı yüksek tutar, çiçekleri en iyi resmeden Monet gibi kendi sahamın bir numarası olmaya

bakardım –ama sanatçılar gibi takdir edilmek umurumda olmazdı ve zili çaldığımda, zevk düşkünü dünya değiştirmeye kalksa da ilgilenmezdim.

Misal: Sinekkaydı tıraşlı bir rantiye, okul defterlerinin kapaklarındaki gibi binbir pop nesnesi baskılı cibinlikli yatağıma, Tanrı'ya sunulan en müthiş adak mahiyetindeki bollaşmış kıç deliğini hiç esirgemeden, anadan doğma yatar, uykusunda yakasını bırakmayan ve Şümul adını verdiği bir kadının sevgilisinin yerine geçmemi isterdi. Bu sersem için kafamda pembemsi bir perukla Şümul'un kadın sevgilisi olurdum –ne de olsa bir kafatasından bile ilham çıkarabilecek biriydim, adamın yeteneklerime güveni tamdı. Topu bana attığı için yumurta beyinli Şümul'un, beni düşürdüğü kötü durumlarla, benim ona çektirdiklerimi aşkın kanununun izinde ikebanacılar gibi gönlümce derlerdim. Muhteşem cibinliğin arasından, sonsuz bir açlıkla yattığı yerden beni dinler de dinlerdi. Nefes almak için duraladığımda, yüzünün kuş yüzü gibi küçüldüğünü görürdüm, bunun yanında yaralı kalbinin, artık dayanamayacağı bir hamleyle, irinli bir kahkaha şeklinde boğazından fışkırmasını engellemek için dudaklarını birbirine yapıştırır ve çenesi, kesilmiş kulaklar gibi seğirirdi. Kâbusu Şümul'un, daima nilüferlerle dolu bir havuzda silikonlu karıların hayatta beceremeyeceği gibi seviştiğini söylerdim, sırtımdan ayak topuğuma kadar inen iğneyle kazınmış yazılar bu kara tutkunun destanıdır, derdim.

"Bana sadece on dakika verin, aşkın süper manyak bir şey olduğunu kanıtlarım," diyordu Yakup.

Dilimin çalışıp, kıçımın terlediği *büyük dağılma odasında* her halukârda kusursuz Yakup'a ekleyecek bir şeyler bulmak çocuk gibi sevindirirdi beni.

Mesela: İşimiz, sevda masallarıyla uyuyan hödükleri tek celsede uyandırmaktır.

4
GEL YAVRUM, HEDİYENİ AL

Hayatta başladığı noktaya geri döndüğü duygusunu sık sık yaşayan Mutlu, kıyamet habercisiymiş gibi telefonumu çaldırırdı; sesi buz kalıbı gibi tek düze bir soğuklukta çıkar, sonunda geveze bir papağana dönüşürdü. Utancın boyun eğdirdiği bir limana gözden kaçmak ister gibi telaşsızca girer, o güne kadar bildiği her şeyi, çocukların iğrenilen hayvancıkları hapsettikleri bir kavanoza mücevherlerini çıkaran bir kadının edasıyla tıkardı. Bizi sosyal ilişkilerde gereksiz pisliklerden bir ağ gibi koruyan resmiyeti, bir süreliğine rehin verdiğinden başına her türlü şey gelebilirdi. Bu haliyle, erkekleri uzaktan kumandalı yarış arabaları gibi, bu salakların arzuları hilafına çekip çevirmeyi öğrenmiş ve onların romantik sis çanlığına terfi etmiş tüm kadınların kalplerine ka-

zık sokmuş bir düşman sayılırdı. Her kuraldışı eylemi, zekâsını somut olarak hissetmesine yol açtığından, Kleopatra'ya hediye edilen Kıbrıs Adası'yla bile ayartılmazdı.

Yemek alışkanlığı, tanıdığım insanlarınkine benzemiyordu, soğan yemeden duramayanlar ekolünden gelen Öztürk, soğanı, rakıyı, tereyi her gece kutsar, sinirli karılar ebegümeci gibi garip otlara ve kuşburnu çayına sığınırken, o, yatağa girdiğinde bilardo topu büyüklüğündeki bir mandalinayı bile bitirememiş olurdu. Aslında böyle böyle gittikçe bir hayalete dönüşecekti, önceleri bir anoreksikle irtibata geçtiğimi bilmiyordum. Benden ne istiyorsun? sorusunu sormayacağımı bildiği için, gece üstümüze çullanır çullanmaz belki de çektiği işkenceyi genişletmek maksadıyla, çoğu zaman ulaşmaya muvaffak olamayacağını adı gibi bilse de, keçiboynuzu gibi kuruyup kalmış parmakları numaramı tuşlardı. Hatlı orospuların yavan boklarını dinlemek için parmağını bile kıpırdatmayan Mutlu, kışkırtıcılığın inilti, böğürtü, kaşıntı portföyünden oluşanını pabuç büyüklüğündeki patlıcanları, süngerimsi kuşbaşı etleri pis bir yağın içinde yüzen ve adı insanı güldüren bir yemek gibi elinin tersiyle iterdi. Bu tip kızların yekunu, yedi sülalesinin, okula gitmişse okul öğretmenlerinin cinsel eziyetlerine maruz kalmıştır, bunun yanında içlerinde hiçbir şeyin çökertemeyeceği bir namus duygusu vardır, herhangi bir süprüntü talk-show'cu karşısında anında nedamet getiren gözü yaşlı bir zavallıya dönüşüverirler. Kamuyu karşılarında toplu bir güç olarak bulduklarında, janjanlı kılıklarının altındaki tahta bezine benzeyen, bakılmayacak çirkinlikteki astarlarını ifşa etmeleri, dünyayı dolduran bütün kızlar ve oğullar kadar can sıkıcı olduklarının basit kanıtıdır. Baykuş Anne'nin sıkı tezgâhından geçmiş kızlarda bile kendini inkar edecek birkaç beyinsiz çıkabilirdi.

Bir yıkıntıdan mucizeler yarattığı kutu gibi evine, her şeyin hızla aktığı, ama üyelerinin tatmin olmadığı baş döndürücü herhangi bir gece âleminden bulut gibi döndüğünde, denizci-

lerin haritaları gibi rulo yapılmış kâğıtlar, ciltleri kurt yeniği dolu kitaplar, kenarları kıvrımlı bir porselen tabağın içinde taş kesilmiş bir parça limonlu kek alaycı bir sevgili gibi onu karşılar, telefona gidecek gücü ancak bir iki tek daha attıktan sonra bulurdu. Ruhu Paganini müziği gerginliğinde olur, ellerini göğsünde birleştirdiğinde Eski Mısırlılar gibi sürme çektiği şaşı gözleri birkaç dakikalığına doğru bakış açısını yakalardı.

Annesi biricik yavrusu için Tanrı'dan neyi niyaz etmişse tersi olmuştu sanki, kahırlı bir hayata yakışan, yüksek zekâ, yalnızlık, duygusal taşkınlık, içicilik dahil ne varsa, acı çekmeye yatkın kişiliğine temiz bir odaya itinayla yerleştirilen eşyalar gibi girmişti. Kazancını biriktiren adamlar gibi olmamıştı, parasının nerden girip nerden çıktığını bilmediği halde, anneciği hayata veda etmeden önce oğlunun dünyanın pisliğine karşı bir nebze korunacağı muntazam bir delik edindiğini görebilmişti. Eski bir yıkıntıyı adam etme konusunda zor bir sınavdan geçmiş, savaş fatihi sonunda gemilerin ve balık lokantalarının kucaklaştığı bir deniz parçasını günlük panoraması yapmayı başarmıştı. Bu güzel konum karşısında insan üç şey yapmak için yaşamalıydı, bir: bolca yemek, iki: bolca düzüşmek, üç: bolca çalışmak.

"Bol keseden atanlar her şey istediğiniz gibi olmaz ve bir gün başınıza öyle bir taş düşer ki," diyordu Yakup.

Sabaha karşı kafası iyilerden Mutlu, göz hizasında omurgasız hayvanlar gibi titreşen denizi, bir müttefikten ziyade, ona kasten kötü davranan, içini göremediği güzel bir yaratık olarak algılardı –boynunu kırdığı onca şişeden sonra söz konusu değerli yaratığın akla sığmayan çiftleşmelerin eseri olduğunu söylemesi doğaldı. Bazen ne kadar nüktedan olsak da, bize yüz vermeyen birinin karşısında nüktedanlığımız süresi dolmuş otobüs pasoları gibi elimizde kalabilir, zavallının garip çağrışımlara açık gece denizinin karşısında nutku tutulan biri gibi görünmesi çok trajikti. Yazgısı bir köpek gibi üs-

tüne saldırdığında, hayatın ne kadar manasız ve kalleş olduğunu hafızasındaki bir şiirin nakaratıymış gibi yüksek sesle boş duvarlara itiraf eder, bu esnada sesinin bir koro çocuğunun cırtlaklığında çıkmasına hayret ederdi. Annesi başta olmak üzere onu seven insanları nasıl da yanıltmıştı, bütün insanlığı düşünecek olursa yanlış yaşanmayan bir hayat, tek bir istisna görse canını verirdi –onu utandıracak tek istisnayı bulsa kim bilir belki de onurlu Japonlar gibi harakiri yapardı.

Ayın yüzünü göstermediği bir gece, kıçımda bal sarısı bir don, ayak parmaklarıma oje sürmeye uğraşırken, Mutlu kulağımdaki telefona şakıyor, zaten dünyada teveccüh ve müsamaha gösterdiğim bir saka kuşları bir de Mutlu'nun ötüşüdür, her ikisinde de kopukluk öyle bir mertebededir ki, bunu herhangi bir not kağıdına formüle etmenin hiçbir anlamı yoktur.

"Dört mevsim yaz ve duvarları camdan bir odada bebeğim, mastürbasyon için kolları sıvıyorum, tabii bu mecazi bir deyiş, kollarımı sıvayacak entari mentari nerde, Tanrı'mızın bana biçtiği doğal postumdan daha iyisi mi olacak. Her saat, dünyanın en etkin tek kişilik eğlencesine yazılıyım, nasıl ki çiçekler için güneş ve su elzemse, saadetim bu etkinliğe bağlı. Şekerleme yiyen bir çocuğun utanç verici açgözlülüğüyle düşün beni, belki sıkıntım o zaman dağılır. Musibetsiz parklarda tek gördüğümüz şey, asırlık ceviz ağaçları, kutsal çamur, bebek arabaları, mahrem sıvılar, tükürülmüş sakız parçaları, fışkırmış spermler, kan ve bok mudur, peki insanlığın küçük göt deliği olarak düşün beni. Öyle ki, bağırsakları dışarı fırlamış bir çukur. Küçüğüm, bu parkta sakin bir herif, Uzun Hüzünlü Bir Yaz, Bir Geyşa Konuşuyor ya da Düzüşmenin Mahrem Tarihi gibi bir zırvalığa kaptırmıştı kendini, dolacak ne çok çilesi varmış diye düşün onu. Halbuki o da yavaş yavaş ölüyor, herkes gibi bir sıkımlık canı var. Yani, hikâye gayet basit. Ben ilahi etkinliğimde bir kaplanın ağzındaki tek diş olarak görüyorum kendimi, o son dişi düşün..."

Ey kutsal bok deliği yahut bir hayvanın ağzındaki kokuşmuş diş, bir adam kendini bunlarla küçültmüşse işi zordur, diyorum boyanmış tırnaklarıma.

Ey Hint hurileri, seks ilahları, cart curt erdişiler ve bütün transseksüeller, biri kendine işkence etmeyi aklına koymuşsa onun ancak solda sıfırı olursunuz, diyorum kalçamdaki bir yaraya.

Ey koca ozan Yunus'un Taptuk Emre'si, sen bu çilenin moleküllerini, izotoplarını kendince organize edebilir misin, diyorum burun deliğime.

Hey Yarabbim, bu dünyayı niye bekleyip duruyorsun, nüfuz edemediğin bir şey mi kaldı, diyorum, bir doğa tutkununun bana hediye ettiği, şık kapağında iki maymunun iş tuttuğu hayvanlar albümü gibi bir şeye.

"Şebboy, sigara yakmak için cehenneme gidilmez, diye bir atasözü vardır yavrum," diyordu Yakup.

Çemberimde gül oya, gülemedim doya doya –aa! Baykuş Anne'mizin dinlerken hangi ruh durumuna gireceğini bilemediği bir türkü bu, şafak sökerken ağzından kaçırmıştı. Şafak sökerken incelikle hazırlanmış tuzaklara ayağımızı koyarız, yüreğimiz bir kandil gibidir, tahta bir beşikte sallandığımızı kurduğumuz o an, sırtımızda ölüm meleği soğuk tırpanıyla prova yapıyordur. Bilim insanı Mutlu şafağın kızılımsı sancağına hangi sözleri yazdırırdı diye düşünüyorum, dışarıda nefeslerin bile donduğu kış havasında, yüksek ayarda çalışan klimanın yapay sıcağından gözlerime terler doluşurken hatırlayabildiğim mest edici hiçbir önemli hadise yok. Zevki hatmetmiş biri gibi değil de, güllerden ve sakallı keçilerden başka bir canlının bulunmadığı bir adaya balonla indirilmiş bir kız çocuğuyum, boynumdaki mercan muskada yabanî bir horozun telef olurken çıkardığı mahrem sesler yazılı, bunun parasal değeri nedir gibi boktan sorularla karşılaşılmayacak insanlık için çok müstahak bir yer.

"Küçüğüm sen hiç değilse kendin için bir yazar arıyordun, fakat önce kafandaki o imajı bombalaman gerekiyordu, aradığının kalbine ilkin bir kasap bıçağı sapla yahut bu muteber kişilik bir ot yığınıymış gibi biç kafasını demiştim sana. Kışı bekle, benim de sana bir hediyem olacak demiştim. Hiç kız arkadaşı olmayan, bunun yanında sadece kalemlerini sivriltip duran bir münkiri düşün demiştim, ne yalan söyleyeyim onun kız arkadaşı bendim. Bir kızı sevmesi kabil değilken beni bir kız gibi sevdi. Yapımızın bize açtığı belaları ve paradoksları düşün. Bir Sfenks hıyarının antik bilmecesini çözen Oedipus'u düşün, zekâsının başına ördüğü çorabı..."

Bana fişli, silikonlu, lateksli şeyler hediye eden salakları düşünüyorum. Mutlu'dan başka hiç kimse bana yazar hediye etmeyi göze alamazdı, alamadı.

"Küçük kafasızım, dediğim gibi gördüğüm en belalı yaz ve sen ağzında kolay çıkmayan parlak rujuna güvenerek çilek yiyorsun, duvarlarda akrep ölüleri var. Birileri bir cenazeyi kaldırmaya çalışıyor, biri bana kıçımı bile örtmeyen eski püskü bir palto giydirmiş. Cenaze alayında böyle yürümek için hazırım, dinliyor musun beni canım, durumumu yumurta sepetine koyduğun çilekleri atıştırarak izliyorsun, bağcılar, bahçıvanlar, çiftçiler benden sempati bekliyorlar, belki beni bu hale koyanlar da onlar. Karılarından sıkılmış bu hödükler peşimde, erkek özgüveniyle eziyorlar beni, kıçıma dolanan boncuklu kertenkeleler! –iyi bilirsin ki zehirli tek kertenkelelerdir onlar. Oysa cenazeye konsantre olmam gerekiyor benim ve içimde uğuldayan her şeyi bir köstebek deliğine ya da helaya akıtmam çok insanca bir hareket olurdu.

"Şu çıkmayan rujundan bana da sürmeni rica ettiğimde neden gülüyorsun ki öyle, gözlerinin dibinden hiç fark etmediğin bir hastalığın ilk ışıltıları vuruyor bebeğim, işte bu yüzden senden daha fazla gülmem gerekiyor. Ölsem bu gerçeği sana söyleyemezdim sanıyordum, yaygaracı orospular cena-

zede diye bir laf attın ya ortaya, dal gibi sallanıyorum ve kütt! İnsan insanı bozar, bildiğim tek gerçek bu, dedin sözümona hürmetli ve temiz esvaplı kalabalığın kirli kulağına. Onlar yürüyorlar, senin gözüne kan oturmuş, her şey haddinden fazla kırmızı ve buna yürek dayanmaz, diyorsun yavru antilopların balemsi zıplayışıyla. Benim yerim yeryüzü mü, tek olmayı sürekli lanetlemiş dünyamız, üç kat iplik daha sağlam olur örneğini vermişti bütün bilgiçliğiyle. Ama işte ölene bak, çiftini de götürebiliyor mu yanında.

"Biri bana elektronik mektupla, temiz duygularına sesleniyorum ey kardeşim demiş, onun için muhtemelen bir din adamı bu diye düşünmem saflık mı şimdi, senin muhabbet tellalı yaşlı çaçanı onunla aynı tahterevalliye oturtmak gerekir. Böylece kafamda bakmaya doyum olmayacak bir manzara buldum ya, benden mutlusu yok alimallah. AKŞAMIN DUVAĞINI HANÇERİMLE KALDIRIRKEN, YARDIM ET BANA KÜÇÜMEN BUZAĞIM. Bu onları ilgilendiren çok ozanca bir söz olmaz mıydı? Peki, abdestli hocayı akşamın duvağını kaldırırken düşün, tabii melun buzağıyı da. Buhurdan gibi sıcak değil, taş gibi katı değil, ortayı bulmuş bir ruh kandil yağı gibi akmaya hazır. Yeter ki çaçan domuzluk yapmasın muhtereme, fakat..."

Hayatını ortaya sürmekten çekinmese bile hakiki kumarbaz diye bir şey yok, sadece tiksinç şeyler var. Misal: gencecik güzelim Daisy Miller'ı kartlaşmaya yüz tutmuş bir Hollywood artistinin canlandırması, diyorum bana hediye edilen bir zırvalığa –kas geliştirici yay.

Aşırı soğuk ve aşırı sıcağa mahkûm olmak telef olamayanların geceliğidir olsa olsa, diyorum, vibratör tarlasına.

Gözüme kaçmış bir kirpiği ayna yardımıyla çıkarmak için telefonu açık olarak bırakıyorum, işe bak ki diyorum gözümde yüzen kirpiğe, ben onu değil o beni eğlendiriyor, bu sefer de benim rolüm çalındı! Sen kimsin, Mutlu? Cevap çabuk

geldi: Elem'in içini bilen tek kişi. Herifin tekinin gönderdiği siklamen çiçekleri, yarınki gelişinde kıçının bir güzel kızartılmasını istemesine delalet. El kadar grimsi bir karta, *acı bana rüzgârın kızı* yazmış. Adamcağız dindarca bir merhamet dilenmekle birlikte pörsümüş kıçını şimdiden bana teslim etmiş durumda, bu biçarenin emekli antrenör olduğunu söylemek için onu tanımak bile gerekmiyor. Kıç kızartmasına hemen kısa yoldan, belki de muslinden don yerine geçecek birtakım laflar biçmek yerine, kırbacının ucuna Hint fakirlerinin üstüne yattığı çivilerden geçirmek gerekecek.

"Baykuş yuvasında cenneti de cehennemi de gördünüz, la havle....." diyordu Yakup.

Klimanın yüksek ayarı, her tarafıma yoğurt sürülmüş gibi bir etki yarattı, bebeğimi doğursaydım belki o da Mutlu gibi delinin biri olurdu, diyorum bana hediye edilen deri donlara, koca kirpiği gözümden bir türlü çıkaramıyorum ve dünyaya gelmemesi gereken insanlar mı var, diyorum içine ne koyuyorsan meme uçlarından o akan bir oyuncağa. Ahdi Atik yazıcıları, Kuran'ın sesi, kâhinler, ödlekler, erkekler sürüsü her şeyi ne güzel dillendirdiniz, büyük dilciler bir saksı toprağınız olsaydı, orada da kibrinizi estirecek ve tohumun tohuma düşüşünü gel keyfim seyredecek ve özel konumuzdan yazacak fırsatı mutlaka bulacaktınız. O kadar hırstan sonra geriye sadece şu sonsöz kalmaz mı sarkık götlü, sarkık düşünceli beyler: Amma velakin bu insanoğlu ders almıyor. Kaç kere yok etsek de akılsız olarak doğuyor.

"Kızlar, sizin kutsal göreviniz mutsuzları mutlu etmektir, bundan başka da bir yükümlülüğünüz yoktur, olur da kafayı yerseniz tabutunuzun çivilerini elimle çakıveririm..." diyordu Yakup.

Terler ağzıma, burnuma, kıçıma hücum ederken, zaten her yer o meşhur tabut, diyorum anonsçuya, çivisini ha sen çakmışsın, ha başka bir ölümlü –hatta bu senin, köpek kulü-

beleri yapan marangoz deden bile olabilir. Odalara yerleştirilen küçük mikrofonlardan bu dediğim yüzde yüz duyulmuştur, dinlenme paranoyası değil bu, laflarımız ve eylemlerimiz tabii ki kaydediliyor. Bu tanrısal marifet, kuşun bile uçamadığı yuvamızda bize müstahak görülen asil hediyelerden biridir yalnızca.

Mutlu eline geçirdiği koca bir dilim köy ekmeğini, dişsiz bir bebek gibi kemiriyor ve tükürüyor (annesi sağ olsaydı, koca bir tokat yerdi ondan), gözlerinden akan sürmesiyle, gücünü hâlâ belagattan alan yaşlı bir sürtüğe benzemiş. Matematikçi sabaha pırıl pırıl olmak, Atatürk ilke ve inkılaplarınca yetiştirilmeye uğraşılan öğrencilerinin karşısına, hayatını bilime adamış örnek bir öğretmen olarak çıkmak zorunda. Aslında o tabii ki hücrelerine kadar kendini matematiğe vermiş biri, fakat bu yetmiyor, bir de eğitimin görmek istemediği arka yüzler var. Baykuş Anne'nin yuvasında bizler yürek kaldırmayan bu kötü yanı temsil ediyoruz, elimizde makaslar ve uzun bağ bıçaklarıyla utku kazanmaya çalışan şaşkalozlarız. Bu bir tercih meselesi mi, kürsülerden konuşan alimlere sormak lazım. Duvardan koca bir sıva parçası düşerken, emperyal mobilyaların arasında yıkık krallıkların doğal bir uzantıymış gibi görünen Baykuş Anne, sıcak tutması gerektiği boynunda bir tilki kürkü, ayağında ihracatçı bir kıdemlinin hediyesi otantik köylü çarıkları, her an ensesindeki sivri dişli ölümün işi neden bu kadar uzatıp tadını kaçırdığını düşünüyor, bu uzatma için elde geçerli neden yok, tıpkı benim akıl almaz bir tutkuyla soğuk anne tarafından ezilmek istememin de bir dayanağı olmaması gibi.

"Günah diye bir şey var mı, Mutlu..." diye bağırıyorum avazım çıktığı kadar. Benden çıkan bu manyak sese herhalde Baykuş Anne bile çarıklarından şöyle bir çıkmıştır.

"Amma salaksın güzelim," diye başladığı lafına, doktorların organları dikerken ya da atarken takındıkları titizlikle de-

vam ediyor, "günaha inanıyorsan her saniyen günaha adanmıştır zaten, insan da bir makine gibi tasarlanmıştır, Tanrı'nın gözüyle bakarsan insan kusursuz bir günah işleme makinesidir, yoksa Tanrı da uyuz makinesi de sıkıntıdan çatlardı. Bak aklıma ne geldi, belki pek Dostoyevskivari olacak ama, mantısıyla ünlü Kayseri'de bulunduğum bir yıl, iki oğlan çocuğu ve hiç de çirkin sayılmayan karısıyla, kömürlük gibi bir yerde cezalı gibi yaşayan efendiden bir adam, her gece gün ışıyasıya kadar, 'sikeyim' diye bir tirada başlıyor ve aklına gelen her şeyi sikiyordu. Şimdi sen onun siktiği şeylere bakarak dinsiz olduğunu sanacaksın, değildi. Kim bilir her gece neye kafası bozuk geliyordu, işte o ayyaşın çektiği yüke ve günah işleme kapasitesinin büyüklüğüne bak. Göz kamaştırıcı güzelliğine bak.

"Ama bunları da geçelim, o talihsizi geçelim. İnsanın şartları iyileştikçe nasıl toplumun bir numaralı yaltağı oluyor bu daha ilginç. Öyleyse insan, bir ağacın içi gibi boş bir varlık, ondan her şey yapmak kabil. Zavallıyı ancak eğitirsen bir boka benzemeye başlıyor. İşte bu içi boş salağı şekillendirmek kültür sorunu, ama şekil verme azgınlığından top patladı artık çocuk gözlü meleğim, insan aşağılık bir şey oldu, bu haliyle insan sevilemez. Arada bir göz yanılsaması gibi bir şey olur, o kadar. Şimdi izninle Elem'e gelmek istiyorum, onu yavaş yavaş içine koyacaksın, hayır, bu yük bana çok ağır gelir diye ağlama, küçük taşlar biriktiren kadınları düşün, günün birinde bunları ölümleri için kullanacakları kimin aklına gelir, önceleri zaten kendileri bile bu konuda bir şey bilmez. Elem sık sık, selamet kim, ben kim, diyordu, senin yaşlı orospunda bile kendini görebilirdi, sonra bütün yıkanmamış suratlarda, ki o kirli suratlarda kuruyup kalmış ilahi sümük parçaları da vardır. Bir gün al şunu iç, dedi bana, uzattığı şey cam bir bardağa koyduğu kırmızı bir şeydi, kanıydı sanırım, benim gibi bir ayyaş terbiye edilir mi hiç. Ama ne olduysa kıçından bir köpek gibi ayrılmamaya başladım, kendimi ka-

dınlara bağlanmayan biri sanıyordum, rahminden çıkan kanı içmediğim halde bağlandım. Evim ne kadar sessiz, kalbim ne kadar boş diye dırdır etmeyecek bir adamım sonuçta, hayatımda ikisini de doldurmamaya yeminliydim. Niye?"

Kâğıt havludan parçalar koparark, düzüşme sonunda yeniden doğmuş biri gibi kıçımı başımı siliyorum, yere diz çökerek, kürkü değerli bir hayvan gibi ulumaktan başka elimden bir şey gelmez. Şunu bil ki, Elem bana kendi kanını hiç sunmadı kaçık herif.

"Niyesi şu, kafasından vurulan bir domuza benzemem. Yıllarca pislikte yaşamaya mahkûm olsam da dediğim değişmez, üstüme binlerce kilit vurulsa da bundan daha fazla deli olamam. Ama benim gibi domuzun biri bile geçinmek için matematik dersi vermek ve oğlanlara âşık olmak (asılmak, ırzına geçmek, sünnet derisi yemek, falan filan) zorundadır. Peki, bir oğlanı sevmekle bir kızı sevmek arasındaki fark nedir diye sorarsan şunu söyleyeyim sevgili kulaklarına, matematiğin sığlığı neyse koca kafalı bir oğlanın mazlumluğa adanmış hali de odur, fakat kızlar ölümün kendisidir. En gerçek olanların yazgıları lanetle yazılıdır, ikinci el olan hiçbir şeyle karşılaştırılamaz. Bebeğim, kıçının ve yazgının kıymetini bil. Aşağılandıkça yüceleceksin, pislendikçe temizlenecek, günaha boğuldukça tanrılaşacaksın, hatta Tanrı'nın kendisi olacaksın. Bak, ben Elem'in aşırı isteklerine defalarca maruz kaldım, hiç kimseyi sevmeyen, sevme sorunu olan Tanrı'dan, yaşayan her canlıya bu şey miras gibi geçti, yeryüzünün en duyarlısı dediğimiz insandan meyve kurtlarına, emirciklere kadar."

"Ama gene de sevmek için delirmiyor muyuz?" dedim, ödevlerini yapmayı ve yıkanmayı unuttuğundan, ibreti âlem için tahtanın başında dikilmeye zorlanan bir öğrencinin acılı şaşkınlığıyla. Gözlerimdeki şimşek ve dehşet elimdeki küçük aynada, zorbaların talan ettiği, intikamı çok kötü olacak bir

ganimet gibi parladı, öyle ki eserimin büyüklüğü ağzımdan başka bir şey çıkmamasına neden oldu.

"Hem de nasıl!" diye bağırdı Mutlu, bir ölüm sahnesinin karşısında dayanamamış birinin feryadıyla, "çıplak kıçımı örtmeyen paltolarla dolaşırken ve rezilin biri olurken içim kan ağlasa bile kurtlara kuşlara bile âşığımdır. Mistiklerin duaları, ilahileri, şiirleri, yani bütün o sevgi ve aşk yakarıları yüreğimin ve kıçımın yanında solda sıfır kalır. Şaşılık da bana hediye edilen garip şeylerden biri, ama böylece her şeyin daha çok farkındayım –yalan mı! Ah bu soylu ve yorgun yürek sevmekten ne hale geldi diyenlerin bayağılığına da düşmem. Keşke toprağı kazıp içine girebilen bir hayvan olsaydım, ama gözlerimi açıkta bırakan bir maske takıyor ve sevinçli bir kederle cenazelerin peşine takılabiliyorum. Tabii herkes benim kim olduğumu biliyor, yüce kamışıyla insanları süsen biri diyorlar ciddi ciddi. Peki öyleyse selam kardeşlerim, hepiniz de orospu çocuğusunuz."

Gelincik'in gönderdiği bir tabak frambuazlı pastayı, ucundan tuttuğum çatalla gagalarken gözlerimden yaşlar iniyor, öyle güçsüz düştüm ki. Şunu bilin dünyanın bütün eli yüzü düzgün salak çiftleri, benim de Elem'in de amı sonsuza kadar hayvanlar tarafından kemirilen bir av gibi yaralı kalacak. Doğurmak iyileşmek, aldırmak yaralanmaktır, Mutlu'nun deyişiyle hem de nasıl şiddetli!

"Amın bir adı da yaradır, onun için sizin yaranız amlarınızdır," diyordu Yakup.

Yara amdır, diyorum bana hediye edilen mavi gözlü plastik bebeklere.

Gece üstümde kanatlı bir dev ve kaçacak iğne deliği kadar bir yer yok, kafam komedi filmlerindeki gibi pastaya giriyor, kızların azgınlıklarının meyvesi korkunç çığlıklar ve dengesiz gülmeler kulaklarımda içi oyulan dağlar gibi patlıyor. Neyi halledeceğim, elimde hiç iyi kart yok. Kızların ko-

valadığı, pembe bir jartiyer giymiş, sincap yüzlü bir adam ansızın odama girdi ve beni gördü, oysa görmemesi gereken biriyim, arkasından çeşitli hayvan maskeleri takmış kızlar herifin peşinden odaya doluştu.

"Aa bir kuş da burda var, hadi öt benim için kuşum... sıç benim için kuşum..."

Adam şehvetten kıpkırmızı kesilmiş bir suratla, ağzının kenarından uykudaymış gibi inen incecik bir salyayı ipek mendilinin ucuyla silerken böyle şakıyor. Kıllarını aldırmış, akşamın ışığı ay gibi cascavlak. Bu karmaşayı pastaya batmış halimle tamamladığım bile söylenebilir.

"Ayy eşeği tutamadık," diyor, ceylan maskesi ve sivri burunlu beyaz terliklerden başka üstünde hiçbir şey olmayan Açelya.

"Gel hayatım, yularına gir, rica ederim yular senin için yaratıldı," diyor, kurt maskesi ve çıplak bedenine taktığı mücevherlerle ışıldayan at kuyruklu Lale.

"Aklı alındı, buz gibi bir şeyler içmesi gerekir. Son arzun ne çam yarması," diyor, beyaz tilki maskesi ve beyaz ipek çoraplarından başka fazlası olmayan Yıldız.

"Babalık namuslu kadınlar arasındasın, dinimiz azize diye tarif ediyor bizi. Sen aşk oyunlarında gayet yıpranmışsın, neyse ki biz hâlâ diriyiz, tiyatro değil bu. Şebboy canım, adam zıvanadan çıktı ve her şey bu kadar değildir diyerek senin odana daldı. Zannedersem bu yaşlı budalaya sen bir kerevizsin diyen olmuş," diyor yarasa maskesi ve kulağının arkasındaki gülle tamamen doğaya ait Petunya.

Adam yuvarlak tel gözlüklerinin arasından yönünü kaybetmiş gibi bakınırken, veznedara mı, tambur ustasına mı benziyor, bilemiyorum. Kâğıt havluyu bu sefer de yüzümdeki pastayı temizlemek için kullanmayı neden sonra akıl edebildim. Yüzüm gözüm açıldıkça adamın saçmalığın doruğuna vurduğunu görebildim, ağzından düşen damağını elinde

tutuyordu ve Dağlalesi kafasına gerçek bir yular geçirmişti. Adam eşek muamelesi yaptıkları biriydi.

"Amcacığım, senin istediğin bu değil miydi, hava iyi olsaydı arabayla gezintiye çıkardık," diyor Siklamen.

"Her şey burada kalacak, kâğıt doldurmam gerekmeyecek," diyor, sevinç içinde çekingen âşık pozuna girmiş jartiyerli adam –Baykuş Anne'yle bedenlerinin aynı olma ihtimali var.

Yürek donduran kış göğünün altında, Baykuş Anne'nin Yuvası'ndan Tanrı'nın kınına soktuğu kılıcını yüzümdeki pastayı silerken daha iyi görebiliyorum; hiçbir şeyin onunla boy ölçüşmesini istemediği ve sadeliğiyle bizi ikiye ayırdığı bir kılıç bu. Baykuş Anne bana gerçek adını söylediğinde onda öyle bir ironi bulmuş ve yere kapaklanarak gülmüştüm ki.

"Ayaklarımı öp, ayaklarımın altını," diyorum, kızların güleç adamına.

"Mersi, böyle kutsallıklara eğilimliyimdir," diyor adam, halıda sürünerek ve anında annesinin ayaklarını bulmuş gibi ayaklarımı yalamaya başlıyor.

"Parmaklarımın aralarını da unutma, hadi destur çek. Marifetini görelim, sonra da bir benekli Sütaş ineği üstüne sıçacak."

Kızlar çok daha müstehzi, yüzümdeki pastayı usturayla kazıyabilecek yaratılıştalar. Adam verilen komut karşısında, keçi gibi atak olduğu halde, damağını ağzına takıp takmamakta kararsız, yüzü sinirime dokunuyor, nefes almıyor da tuvaletteymiş gibi inliyor sanki. Bu ıkınmalı tarzı edinecek kadar deforme olmuş bedeninin sefilliği o kadar ortada ki, koca eliyle arkadan belini tutmasını gerektirdiği haşmetli göbeği bir hamilenin dikkat gösterdiği göbeğini andırıyor. Yumuşak ve peltemsi dili ayağımın altında ıslak bir süpürge gibi çalışırken onun için bir dilek tutmam gerekse ağızlarını megafon gibi kullanarak uluyan bir maymun olmasını isterdim yüzde yüz. Volkmenimi kulağıma taktığımda bütün dünyaya seslenen bir kont-

ralto kraliçesi, 'kalbimi geri ver' diyordu, şarkının geri kalanını anlamıyordum. Ben şarkıcıya yardımcı olma maksadıyla, kalbini geri ver domuz, diyorum adamın yumruya benzeyen ve bir fiskede ceviz gibi dağılabilecek gibi görünen kafasına.

"Hiçbir şey umurumda değil, yeniden doğuyorum. Sinir sistemim yenileniyor, bu nasıl mümkün oldu," diyor, on yılı geri verilmiş gibi heyecan ve şükran duygularının istilasına uğrayan adam.

"Bir adam gençleşip ne yapacak, bu benim ancak midemi bulandırır, gençleşme fırsatı diye bir şey olsaydı bunun sadece kadınlara mahsus olması gerekirdi, anlıyor musun budala," diyorum, ayağımın altında gençleşme saadetine kavuştuğunu sanan mahlûk bir gram sempati duyabileceğim biri değil.

"Canlı renkler giyerek papağana benzediğin bir fotoğrafın var mı, gel buraya sana birtakım şeyler öğreteceğim, hayatını bağışlamamız tamamen uyuklarken nasıl göründüğüne bağlı," diyor, kısa kesilmiş saçları ve ağzının kenarındaki hoş gülümsemesiyle herkesin ayaklarını yerden kesen Aslanağzı.

Dünya dönmesine devam ediyor ve maskeli kızlar garip bir dansla, morumsu dili köpek gibi dışarı fırlamış adamı benden uzaklaştırıyorlar. Gelincik son dakika elime bir zarf tutuşturdu, muhtemelen Baykuş Anne'den, herhalde hiçbir şey bu kadar karanfil kokamaz –karanfilin kendisi hariç! Baykuş Anne'nin kızına seslenişini okumak için ellerimi kâğıt havluya sildim, beni taciz eden kontralto çoktan çenesini kapatmıştı:

"Hezimet doğru terim midir, bilmiyorum ama biraz önce soluğumu tutarak, kafamda uğuldayan akustik bir uğultunun eşliğinde en büyük hediyenin hezimet olduğunu düşündüm, öyle ki ağzım sıkı sıkı kapalıydı, hiçbir şeyden emin değildim. On yaşında da altmış yaşında da gözünü açamayan kedi yavrusu gibi bocalar insan, güneşin ve rüzgârların alnında yıllanan ağaçlardaki tokluk nerde. Gözkapaklarıma ve ya-

naklarıma pullar yapıştırır, tüy gibi hafif sanırdım kendimi, vakarımla kafalarını karıştırdığım insanlar soyum sopum hakkında tahmin oyununa girişirlerdi gizliden. Yanılmak ve oynamak bizlere mahsus, hakkımda konuşulsun istiyordum kara bir tutkuyla, sıkıntılı yüreklere kırağı gibi düşmek hastalığımdı. Bu kadın ellerine çaputlar sarıyor ve arzudan deliriyor derlerdi, bu şekilde dünyaya gelmiş olmam anamın berbat ameliyle ilgili olabilir miydi. Ama o kimdi? At gibi sağlam bedenimde süsleri ve lafazanlığıyla dolaşan bir hayalet, beni ele geçiriş tarzında da bir edepsizlik yok muydu?

Nasıl sapıtıyorum, nasıl acı çekiyorum, elimdeki kazmayla küreği nasıl da atamıyorum, belki bağlamak gerekecek beni, yarın sabah *69 salonunda* halimi görürsün de bu aynı moruk olamaz dersin. Fakat artık senin *69 salonuna* inmen yasak, yüzünü görmek istemiyorum. Önünde iki yol var, ya orada tutuklu gibi kal ya da git."

"Çocuklar zamanı gelince yuvadan kuş misali uçup giderler, Şebboy yavrum sen kıçına Japon yapıştırıcısı mı sürdün?" diyordu Yakup.

Güleyim derken öksürmeye başladım ya da öksüreyim derken gülmeye, külotum bile pasta içinde kalmıştı ve birkaç kuruş birikimimden başka bir bokum yoktu. İçine doğduğumuz cehennem, bir kadın gibi süslenmiş, umarsızca sırıtıyor ve asırlık elinde tuttuğu muhtemelen hiçbir kapıyı açmayacak bir yığın paslı anahtarıyla midemi bulandırıyordu. Cehennem bir ucubedir, cehennem her yerdedir.

Soru: Kentlerin ünlü meydanlarında gördüğümüz anaç heykellerle bir akrabalığı var mıydı bu hıyarın?

"Bu böyle olmaz sevgilim," dedim telefona, fakat Mutlu'yu ara ki bulasın, zaten konuşacak ne kalmıştı, yaptığım her şey aleyhime harıl harıl işlerken, dünya ne kadar dostsa sözcükler de o kadar dosttu. Mutlu, büyük ihtimalle soyunmadan sızmış, onu kimsenin rahatsız edemeyeceği bir

uykuya dalmıştı, ona uzaktan da olsa iyi geceler öpücüğü verememiştim.

Beş dakika sonra kuralları çiğneyerek Baykuş Anne'nin huzurundaydım (bundan sonra kuralları rahatça çiğneyebilirdim, bu durumda Yakup'u ekme saadetine de kavuşmuştum, la havle...), sırtıma Mutlu'nun kıçını örtmeyen paltosuna benzeyen iyice eskimiş, kısacık bir bornoz geçirmeye ancak vakit bulabilmiştim, yani ilk defa anadan doğma değildim Kukumav'ın karşısında. Paçalarını sıvayarak yeşilimsi bir göle giren çocuk misali, ayaklarını suyla dolu çinko küvete sokmuş, kırlentlerle iyice rahata erdiği koltuğunda, dudakları birbirine yapışık, hayat hakkında çarpıcı şeyler söylemeyi üstüne vazife bilen bir film oynuyormuş gibi doğrudan, hiç kıpırdamadan duvara bakıyordu. Duygularını okumak imkânsızdı, günde kaç tanesiyle hemhal olduğum onca sanat insanı dahi bu ruhtan hiçbir şey sökemezdi. Hindi gibi diktiği boynuyla boşluğu kutsuyordu, bir dokunuşta her şeyi bozacak ya da tamir edecek gücü daima elinde saklı tutan Tanrı gibi blöf doluydu. Sırtıma ve yüzüme kızgın bir ter hücum etti, utanmasam ayaklarını soktuğu suyla serinlemeye kalkışırdım.

"Ayıldın mı?" dedi, hayatını benim eğitimime vakfetmiş tokgözlü bir çilekeşin edasıyla, arkasından da, "İşte böyle ayılır!" diye bağırdı, hırsından vurduğu ayağı, halıya küvetindeki suyun taşmasına neden olmuştu. Neyi gösterir bilmem ama, ıslak halı kokusu en iğrendiğim şeylerden biriydi. Ölüme benzeyen bir sessizlik oldu, o an ikimiz de gözlerimizi kapadık, dizlerimin bağı çözülmesin diye bildiğim en edepsiz şekilde yakardım, gözyaşlarım içime aktı. Baykuş Anne parmağındaki kocaman yüzükleri ovarken (sadakati simgelediği için asla pırlanta takmazdı), sıkıcı bir bulut bütün bedenini kefen gibi kundakladı.

"Yüreğime saplanan okları kim çıkaracak, anacığım, evet ya, sürekli düşüşte bir hikmet varsa ayıldım demektir."

Karnından korkunç bir gurultu çıkardı, üstüme bir osurmadığı kalmıştı.

"Zibidiye benzemişsin, bu halin hoşuma gitmiyor. Kızlarım hakkında her şeyi bilirim, onların zayıflıklarıyla dönüyor bu devran, almakla atmak arasındaki hain dengeyi gene de kurabiliyorlar. Ben orospuların en orospusu bilirim her şeyi, her mertebenin tacını, onurunu, kıçıma sokar ve gene kıçımdan çıkartırım. Bu meşum gece salya sümük görmek istemiyorum, yoksa zevkten şüpheye düşeceğim. Niçin kadınlığın teferruatından uzak duruyorsun, kadın milleti saz çalmayı öğrenirken sen hangi âlemdeydin? Nerelerde sürtüp duruyor, nerelere bakıyordun, sadece seni ilgilendiren yaratılış kitabında hangi boktan şeyler yazılıydı? Şebboy'um, şu havluyu at bana... dur, hayır atma, üstündeki zibidi şeyi fırlat."

Baykuş Anne, yumuşattığı ayaklarını sudan çıkardı, ben de sırtımdan sıyırdığım pek temiz sayılmayan bornozumla onu itinayla kuruladım. Odalardan şehvetli iniltiler ve böğürtüler geliyordu, bir kurban töreninde atılan çığlıklara ve boğazlanmalara benzeyen sesler öyle bir hadde ulaşmıştı ki, sadece bu karmaşayı dinleyerek bile ahlâkı bozulurdu insanın. Çocuğunun çişini kontrol eden uyanık bir kadın gibi kafasını eğerek küvetteki suya baktı ve bir tükürük gönderdi –uğursuz kuş yüzünde tek bir sinir bile oynamıyordu. Bir dakika sonra köylü çarıklarının içinde, bütün acılarını unutacağı tarifsiz bir ülkeye uçmak için, bizim bilemeyeceğimiz büyümsü güçleri olan çirkin çarıklardan başka bir şeye ihtiyacı olmayan birine benziyordu, ona o an söylenecek en aptalca şey, telaşa mahal yok olurdu.

"Bizi kıçımızdan dünyaya bağlayan iplikler koptu zannederiz, ama kopmaz, meselenin hep bu olduğunu düşündüm," dedi, kulağımıza kadar gelen azgın patırtılardan zevk aldığı belliydi, "çık dışarı bak, ördek yavrusu (affedersin, masaldaki ördek yavrusu çirkindir, ne biçim simgeler bunlar!),

herkes mağdurum diye cıyaklamıyor mu, ben bile hayatımda bu kadar rezil bir duruma düşmedim. Bir herif gebertilmeyi hak etmişse geberteceksin. Hangi delikteyse işini bitireceksin hayvanın, kısasa kısasın gerçek anlamı budur, sen bakma pis nefesli bilgiçlerin ağızlarından çıkan estetik savurmalarına. Gebertileceği gebertmek en büyük estetiktir. Kanunlar var deme, hepsi büyük devletin götünü kollamak için yazıldı, peki, sen bu ulu göte esaslı bir çizik atmak istemiyor musun. Nasıl bakışlar onlar, yoksa zekâmı aşağılıyor musun?"

"Hayır, bu ne alınganlık!" diye atıldım, otantik çarıkların altına inen ve kıvrımlarının insanı korkuttuğu eteğine.

"Hayır, çekil ayağımın altından şeytan, git duvara, keçi gibi bağlanmış dur!" diye kükredi ve kendimi can havliyle istediği konuma soktum.

"İşte senin gerçek halin bu, fantazman şiddetli olabilir, ama stratejiden mahrumsun," dedi, dik bir sesle gecenin bekçisi. Beni soktuğu pozisyonda bir ayinde içimi oyuyorlarmış gibi inliyordum, çocuklar kaşıkla meyvelerin içini nasıl oyup atıyorlarsa öyleydim, aslında hayvandan bir farkım yoktu. İnanç denilen komiklik de dahil hiçbir şey bana kâr etmeyecekti ve dünya bir gram umurumda değildi –Baykuş Anne isterse hayatımın sonuna kadar bu aşağılık pozisyonda kalabilir miydim acaba? Eteklerini aşk bahçesinde koşuyormuş gibi estirerek yanımda bitmiş ve üstüme eğilmişti, bunun yanında yüzü bir cesedin yüzü kadar soğuktu.

"Seninle yaşıt olsaydım bile senden daha anlayışlı olacaktım," dedi, iyi yıkanmamış cinsel organının kokusunu duyabiliyordum, ayaklarına gösterdiği ihtimamı amına göstermemesinin haklı bir sebebi vardı, ona göre, dünyanın başladığı yerin, o meşum deliğin varlığını her an hissetmeliydi insan, ben bu kokuyla sarhoş olurken Kukumav devam etti:

"Dünya dolup dolup boşalıyor, ama bilgelikten eser yok, çünkü herkes önce kendisinden iğreniyor. Ölüm kadar adil

hiçbir şey yoktur, hazır olana kadar kalk dolaş, dünya karanlıkta ve aydınlıkta neye benziyor –ama incelemen uzun sürmesin. Bahtın açık değilse onu nasıl açacağını düşünürsün, o da boşa vakit kaybıdır, yüreğin tarın yapılacak bir yer değildir ki, sakin kalsın ve inayet dilensin. Dur lafımı bölme hayırsız evladım, bu ağızdan lokma çalmaya benzer."

"Sanki benim bir şeye saygım var, anacığım. Kaynar suya atılan bir hayvan başı da nihayet sırıtmaya başlamaz mı," dedim, acıdan kafayı bulmuştum.

"Olanlar için maalesef deyip sabaha çıkamazsın. Kim sana gebe kal ve ciddiye al dedi, yüce ahmak ve köpek gibi inançsızsın SEN! Öyleyse ciddiye almayanın kalbini ellerinle alacaksın, duydun mu beni, zarları attın, Rubicon'u geçtin, gerisini seni hâkir gören hayvanoğlu düşünsün. Öyle ya da böyle her birimiz hileyle dünyaya geliyoruz, keşke şu kendini beğenmiş insan bu kadar bencil olmasaydı. Hepimiz birtakım kalın kafalıların ürettiği meyveleriz, anlayacağın, hata daha başta. Bundan daha açık konuşamam, dünyayı verseler yaratılış hakkındaki fikrim de değişmez, o artık en eşsiz, en büyük bencillik, bir orospunun sözleri her zaman daha kutsaldır. Yaş her şeyi alıp götürse de sözü göte çeviremez, benim nasıl oluyor da aşkla Baykuş Annelik yaptığımı sanıyorsun?"

Ayaklarını kuruladığım bornozu üstüme attı, bu nemli şeyi üstüme geçirdim, artık yerde sürünmüyordum.

"Bir rüya gördüm," dedi, dinleyip dinlemediğimi yırtıcı bakışıyla kontrol etti, dalgınlığı bağışlamayacağını biliyordum, "Kamelya'nın yaşındaymışım, yani yirmi beş, rüyayı Yakup'a not ettirdim, ne de olsa içimizde en düzgün yazıya o sahip. Nazar değmesin, inci gibi (güldü). Bir adamla sık olmamak şartıyla görüşüyorum, üstümüze para büyüklüğünde kar yağdığı bir gece, benden bir beklentin var mı, diyor, sesi bir kadının hoppalığından da öte. Sanki namuslu biriymişim gibi, ne münasebet, gizliliğin yeri değil, diyorum. Ha

öyle mi, diye karşılık veriyor. Yarım saat sonra içki içilen bir yerdeyiz, tavandan hâlâ üstümüze kar dökülüyor, benim ellerim donmuş, o yüzden içkiye ağzıma onun vermesi gerekiyor. Kendi işimi göremeyerek ondan daha fazla içiyorum, fakat pek çökmüyorum ki, muhakeme gücüm hâlâ canlı, perdelerin arasında bir şeyin oynadığını falan ayna gibi görüyorum. Her şey ihtimal dahilindedir küçük kuzum, yere kadar inen perdenin bende sakladığı mutlaka bir itiraf konusu olan görüntünün lanetinden kaçınmam için daha çok içiyor ve ne kadar düştüğümü umursamıyorum. Perdenin arkasındaki uygunsuzluk korkutuyor beni, fakat sen bunu çocukluğun karabasanlarıyla karıştırırsan aptalsın.

"Yağan karın duracağı yok, çok sapık bir şekilde içki içilen yeri kaplıyor ve oradaki herkes edepsizlikte benimle boy ölçüşemeyeceklerini biliyor. Oraya birlikte geldiğim ve bana kendisinden bir beklentim var mı diyen adama, geçici biri olduğumu hatırlatıyorum. Geçicilikten zevk almak ancak bir megalomanın işi değil mi? Gene de bunaltım sonsuz, adam çok daha soylu bir dünyaya ait olduğunu her an hissettiriyor, yani benle birlikte sürüklendiği bu rezillik sürekli bir şey değil onun için. Aramızdaki farkın büyüklüğü beni sarhoş olmaya kışkırtıyor, dirseklerimi on santim kar birikmiş tezgâha yaslayarak gürültüyle gülüyorum, o esnada kulağımdan otomatikman bir yarasa çıkıyor. Galiba bir sorunu var bu yarasanın, çünkü kan gibi kıpkırmızı. Parlak gençliğini sefahatle harcamış, ancak bir sandalye boyundaki ortamın SOYTARISI, yanımdaki adama, kokuşmuş herif, neden penguen değil de bir yarasacık bu, diye hitap ediyor. Oradaki bütün kokuşmuşların akıllarının durduğu bu mükemmel ânın zevkini çıkarmak mı, yoksa değersiz biri gibi geberip gitmek mi arasında seçim yapmam gerektiğini anlıyorum. Ah şu namussuzluğa bakar mısın, seçim dediğimiz ahmaklığın bile çıkışsız kapı olduğuna bakar mısın. Be-

ni korkutan perdenin arkasında annemle birlikte olduğumu bilmiyor muydum ben."

Durdu. Bu odadan uzaklaşmış benliğinin geri gelmesi için birkaç dakika beklemek zorunda kaldık, kafadan kontakların mahrem şeylerini duymaya yazgılı bir doktorun hayaleti beni öylesine tedirgin etmişti ki, onun tuhaf yarasası gibi kıpkırmızı kesilmiştim. Rüyayı not eden Yakup'u saymazsak, o üçüncü kişi (kulak) iyi ki yoktu, fakat bana görev verdiği bu korkunç gece, böyle konuşmaya devam ederse hedefimi uyuşarak, ıskalayabileceğim aklına bile gelmiyordu.

Hazırlanarak dışarı çıkacağını söyledi, önce şu tipsiz çarıklardan kurtularak güzel bir şeyler giymesi gerekiyordu. Öyle korkutucuydu ki, cinayeti benim yerime kendi işleyecekmiş gibi heyecanlıydı, içi içine sığmıyordu. Giyinmesine canı gönülden yardım ediyordum, Elem'in parti gecesi giydiği bebek pembesi renginde, eskrimci gibi dik yakalı ama ihtişamlı bir elbise giymek istiyordu, beyaz deri eldivenleri ve beyaz ayakkabılarını da zevkle giydirdim. Bir berber gibi saçını yaptım, sözcüklerindeki acı, morfinle uyuşturulmuş bir diş gibi gittikçe yatıştı, ne dediğini anlamaz oldum. Tuvaletinin tamamlanabilmesi için son olarak hayvan maskesi takması gerekiyordu, bizim el sürmemizin yasak olduğu kar leoparı maskesini, sınırların kalktığı bir dünyaya onu geçirecek en hakiki tılsımmış gibi saygıyla yüzüne yerleştirdi.

"Koşullarımın zorluğundan her zaman mutlu oldum, çünkü kocamış olsam da azgının biriyim," dedi, muzipliği istediği gibi kullanabilen Baykuş Anne.

Aşağıda bekleyen ve şoförlüğünü Yakup'un yaptığı bebek pembesi Pontiac'e uğurlanışı her zamanki gibi gecenin konusu oldu.

5
DAĞLA BENİ

Elem nasıl oldu da yüzümdeki katilliği göremedi, bendeki ölmüş güçleri harekete geçiren Baykuş Anne kadar kurnaz olmamasını bağışlamayacağım. Zihnen ve hissen ne kadar gelişmiş olsak da birine gözümüzü diker bakarız, ama hiçbir şey görmeyiz, görmenin insanı Oedipus bile sonunda kendini kör etmemiş midir? Buna karşılık, sarp dağların gerçek oyucusu Baykuş Anne, iğrenç yılanın gebertilmesi şarttır, derken içinde bulunduğum ataleti ancak bir suçla yerle bir edeceğimi kafasına koymuştu. Kış göğünün altında her şey donmuş gibi dururken, elim yıkanmaya varmayarak, her gece yatağıma dünyadan kovulmuş biri olarak yatıyordum, gözümü kapadığımda karşıma çıkan Elem'in yüzü, pürüzsüz

bir aydınlıkta ve durulukta oluyordu, gariptir ki, canını alacağım herifin yüzüyle bir an bile uğraşmıyordum. Bana kurbanını tarif et deseler zorlanırdım: Kurbanım o kış sürekli kürk paltolar giymiş ve yakasına daima beyaz bir gül takmıştı, bunun yanında o da beni hediyelere, en sevdiğim çikolatalara ve çiçeklere boğdu diyemeyeceğim, çünkü gizli mezhebi buna izin vermiyordu. Bir Bahai'nin hediye ve sadaka vermesi kesinlikle yasaktı. Bebeği doğurmamı kati surette yasaklamasının sebeplerinden biri de buydu, küçük bir orospunun rahminde döllenen eşsiz *hediye* Bahai'yi zıvanadan çıkarmıştı. Piyano eşliğinde ilahiler dinlerken gözyaşlarına boğulan müritler, büyük şeyhleri Bahaullah'ın incelmiş kalplerine aşıladığı sahte sevgi ve diğerkâmlık duygularıyla birbirlerine çok fazla benzerlerdi. Bu kardeşlerin ayrıcalıklı inançları gereği yaralı parmağa işemeyecek kadar katı olmaları gerekiyordu –ne kadar da köhne bir şarkı.

O kış bana takılmaya başlamıştı, istediği oyun da ürkeklikti, kuğu gibi ürkek olmamı şart koşarken, kâh Baykuş Anne'nin Yuvası'nda, kâh çirkin kadife koltuklar, gıcırdayan bir yatak, kitaplar yüzünden her an göçecekmiş gibi duran çarpuk çurpuk raflardan mürekkep *sadelik timsali* dediği evinde bu oyunu sürdürdüm. Ondan korkan kızlar onun Şeyh olduğunu ileri sürüyorlardı –bu konudaki gerçeği ancak Kukumav bilebilirdi, bu iki kudretli insanın arasında çok şiddetli bir sürtüşme olduğunu hep sezdim, ama bir maşa olarak değil, kendim için adamı ortadan kaldıracaktım. Dikkatli gözleri yeni ağlamış gibi nemli olan Şeyh'in zeytin karası saçları ne bir dökülme ne de kırlaşma görmüştü, çocukken geçirilecek hiçbir hastalığı geçirmemesi kızların inandığı gibi kutsal kişiliğinin göstergesi sayılabilirdi, bu anatomi mucizesinin sevişme esnasında yüzünün aldığı şekil tavukları ve papağanları iyileştirenlerin transına özgüydü; dili gerçek bir yılanınki gibi terte-

miz ağzından dışarı çıkar, tırnaklarını ömür boyu taşıyacağım sivri kancalar gibi etime geçirir ve dua yerine geçen ağza alınmayacak sözler ve çığlıklar eşliğinde içime boşalırdı. Beyaz bacaklarım, onun demirden erkeklik organı için, havada ipnotize olmuşum gibi çakılı dururken, âşıkların ya da birbirine sevgi besleyenlerin anlamaları imkânsız karanlık bir ülkenin tozuna toprağına (aslında yapışkan zift gibi kara bokuna) bütün varlığımla gömülür ve geri çıkardım. Burnuma kan kokusu gelirdi, çünkü illa bir yerlerimi kanatmak zorundaydı. Kandan deliye dönen ve aybaşı kanından da iğrenmeyen birini daha tanımadım. Ağzından, sikim için en bulunmazı bulurum, lafı binlerce kez çıkmıştır, gevezelik etmek ve dostluk düşmanıydı –tam mezhebinin adamı, Baykuş Anne, gizli mezheplerin özündeki maneviyatın, dünyadaki para değirmenini döndüren su olduğunu söylemişti. Doğruyu söylemiş, gözümün önüne zar zor getirdiğim ve davranışlarından manyak bir asillik akan Şeyh'in suratı, katıksız tefeci suratıydı.

Ona her seferinde bir buçuk saat ayırıyordum ve seansın sonunda kirpiye dönmüş kuğunun sefilliğiyle, tam saatinde kapı önüne çekilen Baykuş Anne'nin Pontiac'ine yuvamızın beyaz ceketlilerinin ellerinde ölümcül bir hastanın revire taşındığı gibi taşınıyordum. Benim törensel ayrılışımdan sonra, Şeyh doymuş bir hayvanın esnek tavırlarıyla el altında tuttuğu tipsiz piposunu tüttürür, alkol kullanmaları mezhepleri tarafından kati surette yasaklandığından, şafak ışıklarının kristal bardakta oynaştığı yavan bir zevk içkisi yuvarlardı muhtemelen. Öğleden sonra *sadelik timsali* deliğini temizlemeye gelen kadın, gölcük halini almış kan, sidik, bok, kusmuk ve spermin, pamuk helvaya benzeyen halı tüylerinin, yolunmuş ve yakılmış saçların, kopmuş ayakkabı topuğu, düğme (birkaç seferinde diş) gibi azgınlık delillerimizin karşısında ancak iki türlü davranabilirdi; ya öğürmemek için ağzına mendilini tıkar ya da altına vantuz yapışmış gibi boşalırdı. Bu tip bir

muameleden sonra yirmi dört saat sesim çıkmazdı, ağzıma da bir tek patates püresi koyabilirdim. Yuvamızın neşeli çocuğu Gelincik, ayaklarının ucunda Kuğu Gölü balesindeki aptal kuğulardan birinin yetkin taklidiyle, pembe panjurların arasından güneşin kulaklarını gösterdiği odama süzülür ve yavrusunu kesesinde saklayan bir kanguru gibi külotunun içinden çıkardığı iskambil kâğıtlarıyla yatağıma tırmanırdı. Bütün geceyi birlikte geçirmek için can atsak da geçiremezdik. Tenlerimiz her koşulda birbirini tanırdı ve benim yeni doğmuş bir bebek gibi koktuğumu söylerdi. Kötü dünyada ayakları yerden kestirecek biri varsa, bu herhalde bu tatlı kızdan başkası değildir, birinci sınıf bir orospu olsa da, çoğu zaman tuhaf inanışları ve çare bulma yöntemlerinin benzerliğiyle, fani insanlık için çalışan Lokman Hekim soyundan geldiğine gözü kapalı imzamı atardım. Aynı cinslerin sevişmeleri, sevecenlik ve dertleşmeyle çok fazla bulandığından dostluğa yakındır, kadın kadına cinsel münasebet dantelimsi girinti çıkıntılarıyla öylesine çocuksulukla doludur ki, hiçbir erkek zihni bunu çözmeye yatkın değildir, onlar ancak bu eserin tsunami dalgaları olabilirler –coşkulu Gelincik bunun ağzımdan çıktığını duysaydı, küçük ellerini kulağımın dibinde birbirine çarparak alkışı basar ve en güzel yerine bir öpücük kondurmamı beklerdi benden. Ticareti ibadet sayan bir Bahai'yi ortadan kaldıracağımı bilmiyordu daha –ama çok geçmeden öğrenecekti. Baykuş Anne, beni ayılttığı gece, ağzımı sıkı tutma talimatını doğrudan vermediği halde, kanun yerine geçen sessiz kararnamelerini anlayabilecek kıvamdaydık her birimiz.

Baykuş Anne, hazırlanma safhamda dünyayla ilişkimin kesilmesini şart koştu; bu, zihnimin ve ruhumun dağılmaması için hiçbir müşteriyi kabul etmeyeceğim anlamına da geliyordu, eğer bir yoğunlaşma süreci yaşayacaksam, araya hiçbir manyağın fantezisinin girmemesi gerekiyordu –işte ben de buna alkış tutarım. İşleyen zevk dolabının yüreklen-

dirici uğultusu, odamın gizli karanlığında patlama etkileri yaparken, halının üstünde meditasyon pozunda kıpırdamadan saatlerce oturmam mı gerektiğini Ana'mıza sorma gafletinde bulundum ve sert bir fırçaya maruz kaldım. Pudralı yüzündeki kömür karası gözleri, seçtiği kurbanın işini o dakika bitirmeye yazgılı, ucunda ateşler yanan zehirli oklar gibiydi, bu durumda menzile giren çabuk davranarak kendi işini kendi görse akıllılık ederdi.

"Omurgalı hayvanlar ne yöne gideceğini bilmez," diyerek esti, "oysa istikamet hep dikliktir, çıplak diklik, bir göbeğe vuran miskin ışıltı. Savunma yapamayacak kadar acze düştün, çeneni açma, kenetlenmen gereken şeyi biliyorsun. Bundan sonra odandaki porselen oturağa işeyecek ve onu dökmeyeceksin, bir damla eksilmiş olmayacak. Tek damlası yere düşmeyecek. Birkaç gün sonra Yakup'çuk kolundaki aşının üstüne (bütün erkekler kadınların bebekliklerini hatırlattıkları için, aşı izlerini, gözlerinden yaşlar fışkırarak öpüp koklamayı ne kadar da severler), hayvanların sıcacık sağrılarına vurdukları gibi bir damga vuracak. Bu sana acı verecek, çünkü küçük bir embriyon..."

Okullarda aşı vurulurken düşüp bayılan kızlar aklıma geldi, damgalanacak koluma gelince; çiçek aşısı devletin elinden geçtiğimizi gösteren en büyük delildir, aynı zamanda bedendeki sahiplik işaretidir. Sağlıklı beden üretme işi devlet erkinindir. Baykuş Anne bu iktidar izine tabii ki kendi iktidarını basacaktı, neslin devamı için yaratılmış ve daima yönetilen konumunda bulunan bizler için küçük embriyondan daha açığını kim biliyor. Bütün insanlık hikâyesinin gelip kolumdaki damgaya bağlanması, aldığım öldürme görevini, üstündeki asırlık kir ve pas temizlendiğinde ışıldamaya başlayan antik bir şaheser gibi ortaya çıkarmıştı –Baykuş Anne'nin, sıradan pespaye intikamlarla ilgilenmeyeceğini önceden anlamam gerekirdi aslında.

"Özgür seks satıcılarının haline bak, ne özgürlüğü! Özgürlük kıçlar karşısında yenik düşer," diyordu Yakup.

Yakup asla kıçından atmaz. Onun, sanki bir açık arttırmayı yönetiyormuş gibi dünyevi ve duygusuz, fakat bunun yanında bu dünyayla işi olmayan vahiysel sesi, yuvamızın dört bir yanında patlıyordu.

"Pisliğin daniskası, yüzü korkunç derecede kırışmış Gezegenimiz üstüne kapandı, fakat açma saatinde bir sarhoşun atılganlığı gelecek üstüne küçük şempanze," diyordu Yakup.

Kâhinimiz daha ötesini söylemiyordu, erdemin semtine uğramamasına rağmen kimseyle kafa bulacak biri değildi, çok çekmişlerin asabiliğinden de bir şeyler geçmemişti kör kalbine. Baykuş Anne geceleri elinde meleklerin bilediği bıçakla gezen bir hayaletse, Yakup da onun çılgın bedeninin uydusu, sevgili başının üstünde yüzen kutsal haleydi. Bunların ikisini birbirinden ayırmaya kalkmak Tanrı'yı ya da en az onun kadar güçlü Şeytan'ı ikiye ayırmak kadar imkânsızdı. Evrenin yapışık ikizlerini düşünmek, midesini çakıl taşlarıyla dolduran bir ahmağın kadersizliğine kolayca bağlayabilirdi insanı.

"Senin asıl kardeşlerin gözlerinden yaş akan delilerdir," diyordu Yakup.

Çıplak vücudumla, ayağımın altına yapışmış sakız parçasını ovuşturarak koca bir koltukta oturuyordum, ben de aynen Baykuş Anne gibi kıçımı yıkamamaya başlamıştım –kendini tanıma ve neye gücünün yeteceğini anlama yolunda belki de yapılması gereken ilk işlerden biri de buydu. Gariptir ki öldürme şekillerinin üstüne düşünmüyor, Şeyh'i şimdiden ölü yerine koyuyordum, ayakların yerden kesilmesi bundan başka bir şeye denk gelemezdi. Bu konuda beni üzen tek şey, herhalde benden daha kıvrak birinin önce davranarak herifi şu boktan dünyadan temizlemesi olurdu, ama ne olursa olsun Şeyh'i (gizemliliğini her zaman koru-

yordu), ister ölü ister diri ele geçireyim hazırlanma safham boşa geçmiş olmayacaktı.

Düstur: Boş dediğimiz şey çift taraflı aynadır.

Gelincik ağzında sigarasıyla yanıma girdiğinde, sanatsal işimin etkisiyle ağzımı açamayacak, belki elimi bile kıpırdatamayacak haldeydim –ben sidik kokarken, can yoldaşım benim sefilliğim karşısında parfüm denizinin içinde yüzen bir balığa benziyordu. Hareketlerimizde daima bir ahenk ve duruluk arayan Baykuş Anne, Gelincik'in çenesinde çıkmış koca bir sivilceyi kaşıyışını ve domuz gibi öfkeli soluyuşunu görmediği için şanslıydı. Onu kucaklama isteğimi belirttiğimde, zevk düşkünlerinin üstünde kıçı kadar etki yaratan çığlıklarıyla beni püskürttü, boynuna doladığı bir hayvan kuyruğunu andıran pembe tüyü ayaklarına kadar iniyordu –her an edepsizlikleri için, kovulduğumuz cenneti hatırlatan ormana dalabilecek küçük bir şeytancıktı. Bu şeytancığın dudaklarını dudaklarıma yapıştırmamasına şaşırmıştım.

"Senden uzak duracağım, çünkü sen murdarsın," dedi.

"Evet Gelinciğim, iyi ki söyledin, çok saf birisin, ben zaten kendi kendime murdardım, ama Baykuş Ana'mız öyle bir şey yaptı, beni öyle yasak bir toprağa fırlattı ki, gerçek anlama ve mükemmel murdarlığa kavuşacağım..."

Elini ateşten çıkarıyormuş gibi can havliyle salladı ve başparmağının tırnağını ısırdı –sedef parlaklığındaki düzgün tırnakları en hayran olduğum yeriydi. Gözlerini daha çok oyun olsun diye şaşılaştırmış birine benziyordu.

"Ama.... şu götten bacaklı profesörün dediği gibi, senin başına gelenleri bütün kadınlar kanıksamış durumda. Ceninler çöpe gittiğinde tabii ki travma yaşanıyor, bizim de başımıza geldi böyle şeyler, dölyolu olan herkes buna bacak kadarken hazırdır. Bu bela karşısında ağlayanları, zırlayanları

ve göbek atanları da gördük. Mesela, burjuvalarımızın ilginçliğine bak, bir iki günlüğüne yataklarını ayırarak selamete çıkmayı biliyorlar. Bir Şeyh'i gebertmek normal birini gebertmeye de benzemez. Sen ilahe mi olmak istiyorsun?"

Düstur: Telafi, elini soktuğun kutsal karanlıktan sağlıklı bir kalbi çıkarmak gibi değilse, bir boka benzemez.

Güzelim uysal yüzüne saçının bir buklesi düştü, bizi geçtik (çünkü biz tarihe kan taşıyan sürtüklerdik), yataklarını bir ayırıp bir birleştiren enayilerin kayıpları seninkinden fazla mı demek istiyordu, bu durumda yaşlı yeryüzünde hangi soydan geldiğimi araştırmak çetrefil bir bulmaca olabilirdi. Şüphesiz yuvadakilere, uzun tüyleri pislikten çitişerek bokluğa tünemiş bir hayvan gibi görünüyordum, nasıl insanlıktan çıktığımı tek söze dökebilecek kişi Elem ortalıkta yoktu. Eylemim beni derin sessizliğe hapsedilmekten kurtaracak yegane şeydi.

"Neyse..." dedi Gelincik, saklamaya gerek duymadığı bir hoşnutsuzlukla, "Yılanı haklamadan önce uyman gereken kurallar var, bunlardan en tatsızı beslenme düzeninle ilgili olanı, şimdi onları sayacağım sana, şaşkın kardeşim..."

Böylece kader gününe kadar ağzımdan geçecek şeyleri Gelincik vasıtasıyla öğrenmiş oluyordum, kolaylık olsun diye yeri geldiğinde Yakup bunları anons edecekti.

Baykuş Anne'nin Yemek Listesi:
Hüdhüd
Ahtapot
Çaylak
Kirpi
Kukumav
Keçi
Salyangoz
Sincap
Ördek

Yemem şart koşulan şeyleri, bunları sanki ben yemeyecekmişim gibi ilgisizce dinledim, Gelincik'e göre bu listenin sahibi (başımızdan eksik olmasın) beni midesiz biri yerine koyuyordu –belki de hepimiz midesizdik. Öğünlerimi, röntgencilikten hoşlanan manyaklar için hazırlanmış, kutsal göz için ahşaba açılmış muntazam gözetleme delikleriyle, odadan çok, büyük bir dolaba benzeyen ve aramızda *havalı tabut* dediğimiz yerde, romantiklikten Batılı dindarlığına kadar birçok şeyi simgeleyen tek bir mumun eşliğinde yiyecektim. *Havalı tabuta* girmeden önce saçım her seferinde dümdüz taranacak, gözlerim gül pembesi, dudaklarım toprak rengine boyanacaktı, iştahın göstergesi olarak bele kadar sımsıkı bir kapalılıkla indikten sonra ön tarafıyla arka tarafının kürek biçiminde oyulduğu incilerle süslü duman mavisi bir elbise giyecektim. Aksesuar falan olmayacaktı –istediğimde, hatta ağzım dolu olsa bile, göz yuvalarından hakiki yuvamızdaki edepsizlikleri izleyebilecektim. Neyse ki *havalı tabut*, hâlâ yaşıyor olduğumuz için kusabileceğimiz ve sıçabileceğimiz asri tuvaletti de. Fantezileri için kıçımda dolananlara, zalim bir anne gibi onları terk ettiğim söylenecekti.

Gelincik yutkundu ve ancak şaşı bir meleğe yakışan kapkara kirpiklerinin arasından kendini öldürsen daha iyi edersin anlamında bir bakış fırlattı, rüyalarımızda korktuğumuz gibi sarardı –hava öyle ağırlaşmıştı ki, burnuma gelen yanık et kokusundan şaşalamıştım, bu hayal değilse hayvanlar şimdiden pişirilmeye mi başlanmıştı ?

"Mönüde fare olmadığına sevin. Bö, bö, bö..."

"Gelincik de yokmuş," dedim, okulu asmış bir çocuğun sevinciyle.

Tefekkürdeydim, ulu orta konuşmak ve şakalaşmak bana bir şey kazandırmazdı, odaklanmam gereken tek şey Şeyh'imizin pis canıydı. Meğer ki, bir katilin bütün melekelerini içimde taşıyormuşum, boğazları ustalıkla kesen bir ca-

ninin en aşikâr olduğu kan kokusu, kuşların ve balıkların bile kömür olduğu, talan edilmiş ülkelerden yükselen uğursuzluğa da denk düşüyordu.

"Ey hayatın pembe-beyaz eceleri, yarın *69 salonunda* Şebboy'umuzun töreni olacak," diyordu Yakup.

Murdarlığım yüzünden bana dokunmayan Gelincik, yumruğunu kalbinin üstüne koydu, kedi gibi yalandı.

"Bu adam hasta, düğün eviyle ölü evi arasındaki ayrımı bilmiyor, gerçi şimdi sen burada her şey mevcut diyeceksin, bir yan al tül, öbür yan karalar. Sen Buda gibi otururken kartal gibi ani karar veren birine mi dönüşeceksin? Yarın sabah Baykuş Anne'miz Şeyh'i nasıl istersiniz diye soracak –o Kukumavsa, ben de Gelincik'im. Şunu bil ki hayatım, bir gözüm yaşlanırken öteki gözüm donacak..."

Ayağa kalkıp küçük dostumu kucakladım, ikimiz de yirmisinin baharında olmamıza rağmen o benden daha tecrübeli, hayata benden daha yatkındı; tek eksiği bütün kadınların üç aşağı beş yukarı aynı kafaya sahip olduğunu sanmasıydı, yani hepimizi Venüs tanrıçası olarak biliyordu. Sınırsız bir güzellik anlayışı vardı, hale yola sokacağı hiçbir dağınıklığı yokmuş gibi davranırdı, doğuştan geniş kafalıydı –gerçekten çok asil bir hediye değil midir bu? Mutlu olsaydı, böyle kimselerin, kışın ortasında gürül gürül ateşlerin yandığı tertemiz yatak odalarına benzeyen güzelim yüreklerine büzülüp yatmak ister insan, derdi –sevgili salak, ne demek istediğimi uykuyu ve ölümü karıştırmadan anla, sana her şeyi öptüğüm ve taptığım ağzımdan binlerce huzursuz öpücük. Mutlu'nun öpücükleri ve boş midesinden gelen müstehcen sesleri tefekkürümü bozamazdı.

Ellerimle saçlarımı bitlenmiş gibi hatır hatır kaşırken Gelincik geriledi ve söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Onun (Mutlu, bu saz benizli yavrucağın, derdi) beni geceleri rahatsız eden imgesi o kadar basitti ki; Elem'in sözcükleri bile geri kalırdı.

Demek ki, gece göğündeki yıldızlar nasıl benimsenirse, en titretici şey de öylesine çaktırmadan giriyordu kanımıza. Geceleri kötülük eğitiminin en halis üretimi çılgın bir ufaklık olarak karşıma çıkan Gelincik, kibirli bir maestroyla, gençlik ve spor bayramı gösterilerinin megafonlu ablak beden öğretmeni arasında, sabaha kadar hiç durmayan huşusuz sesiyle, en edepsiz direktiflerle bir orjiyi yönetiyordu sanki. Kâinata hükmeden küçük Tanrı'nın kırbacı, yeryüzünü dolduran her türlü mahlûkun üstünde zevkle dönüyordu, gözleri yuvalarından fırlatacak bu eşsiz manzarayı tam olarak kavrayan zaten kafayı oynatırdı. Dirayetin komik bir fazlalık yerine geçtiği bu Boschvari dehşetin kara ecesi (Yakup'un zekâsı ne kadar da güleç kalıyordu), küçük bir meyve gibi büzdüğü ağzıyla (nasıl da dirhem kadar çabalamadan) şehvetli insanların arasına katılmış ve cinsellikleri hakkında hiçbir şey bilinmeyen yer cücelerini bile azdırabiliyordu. Yürek eriten talanın ortasında, hiç şaşırtma yapmadan teferruatsız kırmızı bir elbiseyle tüy kadar hafif görünen Gelincik, örümcek gibi yerlere yapışmış ölülere müstehzi bir şekilde bakıyordu –bu kız hazzın artıklarına edepsizce sırıtıyor, diyemeyecek kadar iyi görüyordum bu düşü. Gerçekte, geceleyin peydahlanan imgesi kadar tehlikeli değildi, hayatında tek bir tavuk bile kesmediği gibi, bana dayatılan mönüden de tek bir lokma yiyemezdi, çünkü etobur değildi. Kafama neden kötülüğün kitabını yazmış, kısa boylu ve kırmızılar giyen soğukkanlı bir fettan olarak, arka kapıları kullanan birinin densizliğiyle girdiğini bilmem.

"Eceler, baş aşağı duran kızlarım, dünyayı fizikçilerden ve ilahiyatçılardan daha iyi kavrıyorsunuz siz," diyordu Yakup.

Yuvamızda zevkle birlikte değerli saatlerimizi başkalarına vermeyi düstur edindiğimizden, Baykuş Anne tarafından içine sürüldüğüm tefekkür, kan değişimi gibi bir şeydi. Dinin içine çöreklenmiş Yılan, çipil gözleri ve bilindik tısla-

masıyla beni gözlerken, hayatımın sonuna kadar bu belirsiz konumda kalmanın muhteşemliği geçiyordu aklımdan, şu sıra ne katil ne orospu, yalnızca dünyanın korktuğu potansiyel sayılıyordum.

"Légion d'honneur nişanı takınmış ve kalemini de aşkla çalıştıran bir kadın, orospular verdiklerinden daha çoğunu almasını bilen karılardır gibi bir şey buyurmuş, ecelerim duydunuz mu bu osuruğu," diyordu Yakup.

Sonunda Gelincik murdar olduğuma aldırmadan benimle öpüştü –pis bir erkek ağzının hayatta beceremeyeceği öpüşüyle, aykırı mezheplerin bağlılık andıyla birbirlerine bağlanan kardeşlerin çok ötesinde bir birleşmenin mührünü vurmuştu ağzıma. Sonra, murdar olduğuma aldırmadan son kez seviştiğimizi biliyormuş gibi seviştik, bu esnada ne Yakup'un ne Baykuş Anne'nin sesi çıktı, bize verdikleri bol vakit için minnet duydum.

Sabahın köründe *69 salonu* buz gibiydi, bir alay çıplak ve mahmur kız daha gözlerinde çapaklar dururken, beyaz halının üstünde, analarını bekleyen kedi yavruları gibi birbirleriyle oynaşıyorlardı, bu aynı zamanda kıçlarının titremelerini durduran yegâne buluştu. Kafasını ansızın yuvamıza uzatan ve kesinlikle bizlerden habersiz hayalci biri, kalp atışlarının münasebetsizliğini ele vermesinden korkarak, gerçekdışılığı kuvvetlendiren bu karlı havada gördüğü şeyi, hafızanın yüzleşmek istemediği mesellerdeki bir uğursuzluk sanabilirdi. Bu durumda, talihsiz tanık, yeni canlanan sabahın kararmasını yürekten hisseder, soğuk ölümü, neşesi yerinde genç bir kızın yüzünde tanırdı. Çiçek adları taşıyan kızlar, güzellik nasıl yaratılışın oyunuysa çirkinlik de öyledir dedirtecek kadar her tür zevke hitap eden ve hayatta sadece Baykuş Anne'nin bir araya getirebileceği bir derlemeydiler. Başımızdaki Ana, küçükken kendine hediye edil-

miş, *nefretim sonsuz olduğu için sevgim sonsuz*, ibaresinin kazılı olduğu altın bir kolyeyi Venüs tapınağı denen iki memesinin arasında, mareşallerin geniş omuzlarını dolduran madalyalarını taşıdığı şekilde gururla taşımıştı. Puslu sabahın içinde, kafa tutuculuğuyla Tanrı'nın gözüne batan Babil Kulesi kadar nemrut görünen asil yuvamızda, kızlar cennete yakışan duruluklarıyla titreşip duruyorlardı. Gönül isterdi ki, yuvanın sakinleri sabah tuvaletlerini muntazaman yapmış ve insanın kendini ılık sulara bıraktığı gibi tatlı okşayışlara ve tatlı iltifatlara bırakmış olsunlar.

"Eceler, atik kızlarım, mahşerde turna balığı olarak boy göstereceksiniz. Bu dönüşüm için sizi şimdiden kutlarım," diyordu Yakup.

69 salonuna, kendisi için *çok şeker* dedirtecek beyaz ceketli oğlanlardan biri elinde saksofonuyla girdi; kestane rengi saçları parlıyor, nefesi alkollü adaçayı kokuyordu, o kadar doğal bir hali vardı ki hayatını aletini çalarak kazandığı sanılabilirdi. Hafif kambur duruşu ve melek yüzü kişiliğinin sağlamlığını gösteriyor, yataklardan yeni fırlamış kızlar dahil herkesin ömrübillah bütün kaprislerini yerine getireceği birinin en gizli özelliklerini taşıyordu. Bir alay orospudan farklı olarak yeni uyanmış bir hali de yoktu, duyarlı varlığı insanın içini acıtıyordu. Onun arkasından ben de tıpkı çocuk gibi beyazlar giyinmiş olarak içeriye alındım, içimin olduğu gibi göründüğü upuzun elbisemin içinde, kuyruğu yüzünden zor yürüyen bir penguene benziyordum, yüzümde de kafama sımsıkı yapışmış sadece gözlerimin açıkta kaldığı kırmızı yaşmak vardı –yaşmağın altında da kireç gibi bir surat. Şimdiye kadar *69 salonunda* ne beyaz ceketli oğlanlardan ne dışarıdan getirilen herhangi bir profesyonel orkestradan müzikal bir parça duymuşluğumuz vardı, bunun için o esnada benden daha çok saksofonluya ilgi gösterilmesi doğaldı. Her şeyi olduğu gibi bugünkü merasimi de borçlu oldu-

ğumuz Baykuş Anne, sürterken takındığım surat dediği kar leoparı maskesiyle aramıza katıldı, gizlediğimiz yüzlerimiz, ben de acının onda zevkin kudurganlığına karşılık geliyordu –insanlığın karanlık özeti.

Zevkin timsali Ana'mız hiç beklemediğim bir şey yaptı, kor gibi yanan eliyle elimi tuttu, bu yapmacıklı jestiyle, yavrusunu eliyle ölüme atan canavar ruhlu birinden daha ziyade, sonuçlarına aldırılmadığı, neşeden çatlanacak hafifmeşrep bir anonim oyuna, eliyle eğittiği küçük hayvancığını dahil eden bir yeraltı tanrısına benziyordu. Provası önceden yapılmamış törenimizde kesinlikle doğaçlama kanunlarına göre hareket edecektik.

Düstur: Hayat olduğu gibi anlatılmaya kalkışılmaz.

Baykuş Anne beni ritmik adımlarla *69 salonunun* ortasına kadar getirdi, bazı kızların çakal gibi uluduklarını duydum, uluyanların kim olduklarını çıkaramadım. Kızların çıplak bedenlerine vuran altın rengi ışıklar, dünyanın çirkinliğini kapatan Habeş yakutuyla işli bir kundak gibiydi, hapislerde bile yok edilemeyen arzuyla dolup taştıklarını en sıradan göz bile çıkarırdı.

"Buyrun bakalım..." diye inledi Baykuş Anne, tehlikeli hayatın abidesi kaya gibi dimdikti, "anamızdan nasıl çıplak çıkmışsak öyle çıplaksınız, ben kendimden de esirgemedim çıplaklığı, insan günlerini tamamladığında da böyle çırılçıplak girer kara çukura. Kızlarımdan Şebboy'u giydirdim bugün –ama nasıl da bu mağrur güzelliğiyle avcıların canını almak için yarıştıkları, derisinin altında küçücük canının titrediği görülen, çekik gözlü hayvanlara benziyor. Böyle giyindi, çünkü iki yönlü ahmaklık yaptı, sadece yüce hazza adandığını unuttu, bu -belki bilmezsiniz- kendi ayağını kendi bağlamaktır. Size düşeni kendiniz bilirsiniz. Hâlâ uyumuyorsanız kardeşiniz için biraz gözyaşı akıtın –hadi, çıkartamıyor musunuz değerli gözünüzün acı suyunu."

Kimsenin aldırmadığı utanmaz bir iki kahkaha patlayıp sessizce kayboldu.

"Katiyen sarhoş değilim bu sabah, vücuduma kafa yapıcı bir şey girmedi henüz, fakat aldığım kan kokusundan mıdır nedir, içimde Mayıs çiçekleri şekilleniyor," dedi Fulya. Suratının en hassas yeri yanaklarındaki belirgin kırmızı kılcal damarlar ona merhamet havası veriyordu –Elem olsaydı bu eşsiz görünüşte mutlaka bir tezatlık bulurdu.

"Duhul olduğunuz şey kuralları olan bir merasimdir kancıklar," diyordu Yakup.

Kızlardan biri cehenneme atılan günahkârların çığlığıyla koca salonu titretti, kırmızı yaşmakla sarılmış küçük kafamla, dirhem kadar inanmasak bile imgelemimizde her dem harlı tutulan bu sapıklığın en büyük icat olduğunu düşündüm, aynı kız bir köpek gibi bacaklarını açarak yere çöktü. Bu müstehcen oturuş biçimi kızlar arasında (Mutlu olsaydı, yarık galerisi, derdi muhtemelen) anında tuttu, saksofonlu çocuk ışıl ışıl güzelliği ve baharlı kokusuyla ne kadar sahici olsa da cinsellikle üretilmiş gibi değil de daha meşakkatsiz ve temiz bir yolla dünyamıza düşmüş birine benziyordu. Bedeninin gözle görülür hafifliği için yaratılış kâbuslarıyla ağırlaşmamış denilirdi, Baykuş Anne'nin kıçında toplanan bizler muammaya ne kadar yakın olsak da ona o kadar yabancıydık. Kızların utanmaz çöküşlerinde, arkaik Tanrı'nın tepesini attıracak bir yan vardı.

Baykuş Anne hamam gibi uğuldayan salonumuzda sessizlik istedi. İdam mahkûmlarına bile son arzusunun sorulduğunu hatırlatarak bana söz verdi, konuşmamın zarureti içimi bulandırıyor, ağzımı burnumu kapayan yaşmağın altında sesimin nasıl çıkacağını aptalca merak ediyordum. Korkudan çıt çıkmayan salonun ıssızlığına ancak bir hafızın sesi melodi katabilirdi ve ben de doğaldır ki hafız değildim.

"Karşındaki mühürlü kapı açıldı, ben fırsatın böylesini severim," diyordu Yakup.

Birkaç saniye süren cıvıldaşmalar oldu ve biri açık açık esnedi. Görkemli kuyruğumu sürüyerek yürüdüm ve önümde yemin etmek için elimi basacağım bir kutsal kitap varmış gibi (Mutlu olsaydı kör müsün derdi) kolumu ileriye doğru uzattım –anladım ki bu pantomimvari hareket kızları bir anlığına büyüledi, rüyadaymış gibi iç geçirenler hâlâ çok saftılar. Sesim intikam için deliren birinden ziyade bütün günü kafasına göre sokaklarda geçirmiş bir çocuğun tersliğinde çıktı.

"Düne kadar ben de hayat dolu biriydim," dedim, boynunu giyotine uzatmış birinin umutsuz alaycılığıyla, "her seferinde hislerine yenilen kaçığın aydınlanacağı tuttu, ama kalleşliği çözdüğüm için yüzüme nurlar mı indi, bağrım çavlanların serinliğine mi kavuştu, dil ustası mı oldum. Aksine, yüküm bir kat daha arttı, bir kat daha aşağıya düştüm, siz yerden kaldırdığım kutsal tozla kuşlar gibi uçacağımı mı sanıyordunuz. İyi bakın, fiziksel bir değişime uğramış mıyım, kıçımdan şeytan gibi kuyruğum mu çıkmış (kıçımı dikip gösterdim), meleklerin bronz rengi kanatlarından mı edinmişim? Yoo. Dıştan her şeyim pek yerli yerinde (gözlerimi elimin tersiyle ovuşturdum). Minik oğlum ateşi harla, minik kızım sen de hiç tereddüt etme, neslin devamı için bir tür odun olacaksın. İşte hesap bu. Başındaki çuvalı kaldırdığında, vay anasını secdeye vardığımız şey erkek götleridir, dersin, binlerce kilometreden hissedeceğin bu yalın gerçeği yatağına almada müteredditolma, hesabı verilecek şeyin ne olduğunu anlayın artık..."

Birisi kurt gibi uludu –uluyan güzel muhtemelen, kara saçları kafasında dağ gibi birikmiş Nilüfer'in ikizi Anemon'du. Yuvamızın gözdeleri ikizler, şehvette herkesi yaya bırakırdı ve ne kadar saçma bir ruha sahip olsalar da Tanrı'nın gazabından korunmak için tek bir bedenmiş gibi hare-

ket etmeyi ibadet derecesine getirmişlerdi, böylece görülmemiş şekilde edepsiz olabiliyorlardı.

"İş bu soğukta vıcık vıcık terlemektir, ecelerim ha gayret," diyordu Yakup.

"Uzatma!" diye bağırdı Baykuş Anne, belli ki kanı beynine çıkmıştı, "rezillik insana mahsus, o şanlı varlık hayatı boyunca iki gözü oyulmuş gibi davranır –unutmayın, beğenmediğimiz hayat da hediyelerin hediyesidir, boynumuzdaki tasma, ey yüce hediyecik, neyse açtırmayın bana ağzımı (beşikteymiş gibi kendi kendine sallandı, ihtişamlı elbisesinin içinde ihtiraslarına gem vurmayan bir ölü sevici gibi görünüyordu), Şebboy eskisinden çok güzel, çünkü okunmuş sikini her deliğe sokan bir bilgicin kafasını tarladaki başaklar gibi biçecek, o esnada Şebboy'umuzun kulaklarına ne sevecen kemanlar ne kötürüm davullar dolacak, muhterem Yolcu'nun çığlığı o esnada eşek anırmasına benzeyecek. Bir erkek kellesini annesine iade edecek o, görevi öylesine zaruri. Soralım bakalım, bize diyeceği bir şeyler var mıymış."

"Kanlı kafası yetecek mi?" dedim, doğal bir ortamda, diyelim ki bir ev ziyaretinde kahvesinin kıvamından hoşnut kalmayan bir kadının edasıyla.

"Ah sen, ah sen," diye inledi k.d. Lang saçıyla erkeğe benzeyen Nergis, "öldürmekten öte bir şey mi biliyorsun, azgın Şeyh'in canından kıymetli nesi var, sen bizle kafa mı buluyorsun," dedi müstehzi.

Ellerimi erkeksiz döllenen mutlu Hazreti Meryem gibi karnımda birleştirdim, dediği doğruydu, bilinen başka bir yol yoktu.

"Sarhoş gibisin, bu sarhoşluğun devam edecek," diyordu Yakup.

"Bir kumar hastası nasıl masadan kalkamazsa öylesine yapıştım bu işe, o beni öldürmekten beter etti, o ölmekle tabii ki benden beter olmayacak," dedim.

"Sen cinayetinle tarihe mi geçmek istiyorsun," dedi, orospu olmasaydı bir hukuk insanı olmaya aday Şakayık. Bu kızı görmeyen, onun sıkıcı cüppeler içinde ne kadar ayartıcı duracağını tahmin edemezdi. Ben hâlâ Meryem Ana pozundayken asıl Ana'mız öyle bir kükredi ki, kaçacak bir delik olsaydı eminim bütün çıplaklar bir hamlede kendilerini o delikçiğe tampon gibi tıkıştırırlardı.

"Çok mu meraklısınız tarihe, benim tarih düşkünü sürtüklerim! İşte ben de ölüyorum ve tarih bir gram umurumda değil, canın astarlanmış bir kutudayken sen ona hırsız gibi mi davrandın diye soracak olursanız, herkes böyledir derim. Biz ki yerimizi diğer hırsızlardan daha iyi biliyoruz, baltanı bile ve onu kimin ense köküne indireceğini bil. Evet bil, çünkü bunu kimse sana öğretmez, tarih dediğimiz süprüntü kızgın bir köpek gibi arkadan geliyor –zaten onun için bu sakallı efendiye kıçımızdan yakalanıp duruyoruz. İnsanın her zaman silahı çekip vuracağı birileri vardır, kalkın ayağa ve birbirinizin boğazını sıkın! Sona kalanları da ben beceririm. Altın fırsat bu..."

"Telef edecek hepimizi," diye uludu kızlar.

Kapı aralığından uyku otunun, kişnişin ve kara haşhaş tohumunun yakıldığı tütsü yayıldı, huzurlarınızda Baykuş Anne'nin halkı dedirtecek bir kalabalığın dualarla birlikte *69 salonuna* dolabileceği yanılsamasıyla başım döndü. Ağlaşan kızlar tütsünün farkına varır varmaz sustu.

"Bebeklerim korkmayın, gök kubbemiz biricik tacınız. Hangi yiğit çıkarabilir kafanızdan bu esrarlı tacı," diyordu Yakup.

Kukumav neşeyle güldü, geriye sayan birinin arsız neşesi belki en müstehcen şeydi, maskesinin altından bizi sinek gibi ezebileceğini hissettirirken, daima baş olmanın acıklı yorgunluğunu da taşıyordu. Maskesini bir an kaldırsa ya da kendiliğinden düşse dudaklarının, ateşli aşklarıyla çöllere vuran deliler gibi kavrulduğunu görebilirdik.

"Şebboy yaralı kıçım şimdi kendi sidiğinle yıkanacaksın," diyordu Yakup.

Günlerdir aynı oturağa işeyip durmuştum, demek ki şimdi sidiğimle, dünyaya yeni gelen bir bebek gibi vaftiz edilecektim. Mutlu olsaydı, ben hayatımda bir kadının sidiği kadar değerli bir şey bilmiyorum, derdi. Fantezi düşkünü manyaklarla ilişkimi kestiğimden beri odam sidik kokuyordu ve böylece kutsal sıvısı çişiyle irtibata geçmiş birinin başına gelen şeyi yaşamış, Şebboy değil de Şebboylar birbiriyle yatıp kalkmaya başlamıştı. Bu deney eminim ki, kendini dünya zevklerinden yalıtmış en kuru varlıkta bile aynı sapık sonucu doğururdu. Bir keresinde Baykuş Anne'ye, ben neysem oyum demiştim, ancak bu deneyimden sonra bunun ne olduğunu fark edebiliyordum –ermiş kendini ruh olarak tanır ve bedenine kötü muamele ederken ben, ermişçi tefekkürümde bedenimden hoşnuttum.

İçeriye bir kralın tahtırevanına gösterilen saygıyla krom küvet taşındı, kaza geçirmiş hastanın nihayet sargı bezlerinden soyulması gibi kuyruklu elbisem ve kafamdaki yaşmağım çıkarıldı, anadan doğma halimle kendi sidiğime sokuldum. Hizmetimize koşan beyaz ceketli çocuklar yoğunlaşan tütsüden, azgın bitkilerin korkunçlaştırdığı bir âlemde birbirlerini tavlamaya çalışan küçük Küpidler gibi görünüyordu. O sıra kızlar zevkten zangır zangır titrediler ve avuçlarını çanak gibi açarak gözyaşı döktüler. Baykuş Anne bile hazdan böğürdü –dinamit dağı nasıl patlatıyorsa öyle dağıldı.

"Huu karanlık ecelerim zımba gibi oldunuz," diyordu Yakup.

Anonsları, korkutucu lafları, baştan çıkmaları, kısacası dünyayla ilgili şeyleri umursamadan beyaz halının üstünde prangalarından kurtulan, ama heba olmuş yıllarını geri alamayacak bir mahkûmun haleti ruhiyesiyle yürüdüm, üstümden akan kutsal çişim beyaz halının üstünde, muhtemelen

kuş familyasından, mağrur küçük bir hayvancağızın ayak izleri samlacak lekeler bırakıyordu. Saksofonlu çocuk da kendi havasında Early Morning Rock parçasını öttürüyordu, cazcılar tarafından sapıklıkla ilgili, yürekleri titreten kullanışlı bir parça yapılmadığı için mecburen bu 1957 doğumlu parçayı üflüyor diye düşündüm, aslında bu belli ki uvertürdü, ateşi tutuşturan çıra gibi bir şeydi.

"Beyin dağıtmak için güzel bir sabah, aslında erkekler de çakar bundan kadınlar da. Bu hoş sedayla bütün vicdansızları gömelim, hadi afyonlanalım. Kimdi o Haşhaşilerden bahsettikten sonra dünyanın bir ucuna rücu eden kalpsizlerin en güzeli," dedi, güzel sanatların yaman bir koluyla iştigal ettiğimize inanan koca götlü Frezya.

"Kesin zırıltıyı," dedi Baykuş Anne, "insanın kederi diline, bir de giydiklerine vurur, boşuna çıplaklığı ve susmayı kural haline getirmeye çalışmıyorum. Şebboy Minotor'unu temizlemeye gidiyor, zafer çığlıkları atacağınıza neden hüzünlü örümcekler gibi dolanıp duruyorsunuz. Eylemin bambaşka gücü var, laf salatası gibi geğirtmiyor insanı. Minotor kız yiyicisi, Ucuz Sperm, pis kelleni kızlarımdan biri uçuracak. İşte, Şebboy aranızdan çıktı ve şimdi sidiğiyle yanıyor, ama şimdi onu daha çok yakacağız."

Düstur: Kalplere bıçak gibi girmedikçe o giriş, giriş olmaz.

Aşı vurulurken küçük çocukları birileri tutar (Mutlu olsaydı, onlara mukayyet olan birileri daima vardır derdi), çocuk bu işlemi dünyanın en katlanılmaz şeyi sanır ve esasında ne olup bittiğinden de haberi yoktur –belki tek bildiği bir iki gün tatile çıkacağıdır.

"Herhangi bir insanı dağlayan boyu kadar günah işlemiş sayılır," diyordu Yakup.

Acaba gözlerim bağlanacak mı diye düşünüyordum, ama Baykuş Ana'mızm kuralları gereğince böyle şeylere girmeyeceğini beş günlük çocuk bile bilirdi. Kızlar bir sigara içimi ka-

dar kayboldular, *69 salonuna* tekrar doluştuklarında hepsinin de üstünde, bedenlerine yapışmış kadife streçten pembe tulumlar vardı. Her şeyden çok Pembe Panter'lere benzemişlerdi, şu var ki; kıçlarında kuyruk yerine, ereksiyondan damarları iyice gerilmiş, kocaman kamışlar vardı –Mutlu olsaydı bu malzeme için Voyvodo kazığı derdi muhtemelen.

Baykuş Anne, şov sunucusu gibi bir eli havada, "Gösteri başlasın!.." diye uluduğunda kızların, revü yıldızlarına taş çıkartırcasına ne yapacaklarını iyi bildiklerini anladım. Kıç deliklerine takılmış devasa menekşe kırmızısı kamışları çıkardılar ve bu kazıklarla birbirlerini dövmeye başladılar, kırbaca alışıktık, kız kıza erkeklik organıyla haşlama, özel sabahımızın hatırınaydı.

"Kızlar, mallarınızı deforme etmeyin," diyordu Yakup.

Ben bu sapıtmış gösteriden tek bir darbe bile almadım, çünkü hâlâ dokunulması yasak biriydim –Mutlu olsaydı, ama delinme oldu derdi, evet cancağızım, şimdi de damga geliyor, arkasından da şairane birinin dediği gibi, ağzını açmanın büyük günah olarak addedileceği yeni kuzgun hayatım. Gösteri bütün edepsizliğiyle sürüp gidiyordu, kızların atletik görünmelerini sağlayan panter tulumları, kendilerini Tanrı'ya adayan ve ilahi aşklarının ateşiyle için için yanan mistiklerin pejmürdeliğinden beter parçalanmış, bir yerlerini kapatamaz olmuştu. Aynı zamanda, bedenleri bir işkence makinesinden çıkmış gibi değişmişti. Helak olduklarından, kan revan içinde dev organlarına artık at gibi biniyorlardı. Baykuş Anne bu hengame ortamında bir kez daha seslendi:

"Azgın kızlar, dünyanın bir yerinde bir hata yapıldı, birkaç saniyelik bir ahmaklık da değil, yerlerin göklerin yaratıcısı bencilliğin daniskasını gösterdi –iltimas geçtiği erkek cinsiydi çünkü, ve bu evreni kötü bir şaka haline getirdi (kıkır kıkır güldü, kızlar kendi işlerine adapte olduğundan kime

hitap ettiği de belli değildi). Başlangıca iyi başlanmamışsa gerisi herkesin yüzünde patlar. Meşhur uyanma törenlerimizde bir gözünüzü açarken bir gözünüzü kapattım, yoksa hepiniz kendinize kıyardınız. Bir ana yavrusunda hep bunu gözler, çünkü yavru kendini temizlerse yalanı yüzüne vurulmuş olur. Yalanı yüzüne bok gibi yapışır. Bu kadar patırtı yeter, herkes hayvani kamışını kendine yöneltsin ve kendini okşasın o bayağı şeyle."

"Literatürümüze dağlama dansı diye geçecek bir kepazelik gerçekleştirdiniz, ellerinize sağlık, ecelerim," diyordu Yakup.

Halıda tebeşirle çizilmiş bir halka varmış gibi salonun ortasına getirildim, salondaki karışıklık hâlâ durmamış, kimse kendine gelmemişti. Beyaz ceketli oğlanlar martı sürüsü gibi her yerde görülüyorlardı, derken Baykuş Anne kar leoparı maskesini indirdi, maskenin altından, çıplak hayatın inciticiliğinin kendine geçmesini engellemek istermiş gibi pudradan alçıya dönmüş bir surat ortaya çıktı. Beyaz ceketli oğlanlar beni bacaklarımdan, kalçamdan, sırtımdan tutarlarken bir fahişeyi cehennemden çekmeye (başka bir açıdan da itmeye) çalışan meleklere benzemişlerdi. O sırada saksofonlu çocuk, olaya yeni uyanmış gibi ölmüş Şeyh'in selasını çalmaya başladı, Yakup ölüyü anons edip selayı söylerken, Baykuş Anne ucuna embriyon kazınmış kızgın demirle kolumu dağladı. Böylece aşımın üstünden dağlandım.

6
KÖRSÜN

Ezilmiş çocuk gülüşlü Öztürk, Elem'in hayatına kısa süreliğine girdi, düşünüldüğünde çok önemsiz anlardı bunlar, dölleme gerçekleşmeseydi yazarın kıçını silip atacağı bir kâğıt mendil hükmünde olurdu vurucu. Hiç durmadan konuşabilen bir varlıktı, bu konuşma tutkusu anasının kendini ölümcül bir sessizliğe mahkûm edişinin tersinden bir tezahürüydü sanki. Döktürdüğü dille bir salon insanı olamayacağı muhakkaktı, yanlışlıkla bu tip insanların arasına katışsa, kapalı dünyasında iyi eğitim almış, bununla birlikte sırf ilgi çekmek için ara ara dilini bozan bir ufaklığın bağışlanacağı şekilde anında bağışlanır, servetinin onu sıktığı sanılırdı. Atalarımızın şeytan tüyü var dediği kişilerdendi, pragmatik biri olduğundan ha-

yata karşı akrobatvari bir duruş edinmişti ve sayılı günlerini yemek ve seks arasında paylaştırmış gibi görünüyordu –belki de sırf bu yüzden besili bir domuza benziyordu. Elem onunla seviştiğinde bu kalabalık ağızdan, tavada yağın içinde cızırdayan kanlı hayvan organları gibi iniltili sevgi sözcükleri çıktığını duymuş, marifetli Öztürk onun bacaklarının arasına gömüldüğünde, bu olağanüstü herifin de, bir kocanın karısına ya da sevgilisine göstereceği türden bayıltıcı ve yalancı bir duygusallıkla dolu olduğunu sezmişti. Babası, yetişkin imgeleminde *lahmacunu Edremit'e getiren adam*'dı, buradan babanın kariyerini lahmacuna borçlu olduğu da çıkarılabilirdi, böyle bir işadamı için on beş çocuğun tohumunu atmak (tabii karılarına) eften püften bir mesele sayılırdı. Çok kollu bacaklı aile, babanın Edremit'e getirdiği bu nimetle geçinip durmuş, başını büyüyen çocukların çektiği her yeni iş girişimi başarısızlıkla sonuçlanmış, bir daha babanın eskide kalmış cüretkâr çıkışı yakalanamamıştı. Evlatların hiçbirisinin iş konusunda kafası basmıyordu sanki, kendi ağlarına takılıp kalmış örümcekleri andırıyorlardı.

Yirmisinde evli biriydi Öztürk, ailenin geniş mezhepli yapısında sahiplenilme eksikliği hissetmiş, evliliğin güvenli çatısında belli ki ebeveyn arayışında sahip çıkılacağını sanmıştı –zavallı, genlerindeki oturaksızlığı nerden bilsin? Sonunda bu iş bittiğinde, dünyaya gözlerini yeni açan bir kör gibi mutlu olmuş, kaderinin yaptığı kaba hesaplarla yön değiştirmeyeceğine kanaat getirmişti. Gençlik evliliğinde de çocuksuz kalmıştı, dölleme şampiyonu olan babasının aksine bu konuda ancak kendisinin bileceği isteksizliği ya da korkuyu hayatının düsturu yapmıştı. Yüreğini hapsettiği korku kalesi günden güne temiz hava alınamayacak, muhtemelen yarasalara özgü karanlık bir yere dönüşmüştü.

Gayri yasal uyarı: Siktiğin şeye dikkat et.

Küçük aptal yazar Elem, dünyanın bayağılıklarına karşı set çekmemek gerektiğini nihayet anladı mı bilmem, bunun yanında bok tadında bir ülkede hayata başlamanın ne demek olduğunu yeterince gördü. Bir erkek fizik ve akıl anlamında ne kadar büyüyüp gelişse de, aslında ömrü billah bir embriyon olarak kalmaya mahkûmdur. Öztürk'le Antalya'nın Şarampol Caddesi'nde geçirdiği son gece sinirleri tel teldi, halbuki yeni mücevher satıcısı ölüm tehditlerine henüz başlamamıştı, ama her zamanki gibi insana fenalık getiren soluksuz konuşmasının içinde, küçük yazarın suratına asilane düşüncelerini vurma fırsatını buldu –o gece aklına her gelişinde kim bilir kaç kere orgazmvari bir zevkle titremiştir herif. Bir kabahatmiş gibi yazarın yüzüne çarpılan şey, hiçbir şeyden etkilenmiyor oluşuydu, tutkulu günler geçtikten sonra Öztürk'ün gözündeki perde inmiş ve yazarın gerçeğini görmüştü, aslında bu aynı yatağa yatılan yabancıyı gözetleme iğrençliği, kendi dışındaki hakkında delil toplama sapıklığıydı. Arkasından, duyarsızlık ve basitlik gibi yazara özgü hasletler Öztürk'ün kıçına sokulmayı hak edenler listesinde ortaya saçıldı –bardağı taşıran son damlalar. Adamın sayıklayıp durduğu Şarampol Caddesi'ndeki gecelerden birinde, Öztürk'ümüz işten pek yorgun geldiği bir gece kapıyı açar açmaz korkunç bir gürültü çıkarmıştı. O sıra Öztürk'ün orta halli bir memur ailesi tarzında döşenmiş salonunda, Elem belki de kendini mülteci gibi hissettiği o boktan evin baş köşesinden Mutlu'ya telefon mesajı gönderiyordu, Mutlu her zamanki kaçık havasındaydı. Öztürk belli ki evceğizine adım atar atmaz, genellikle can sıkıcı sonuçlarına maruz kalınan görünmez bir kaza geçiriyordu –bu birilerine açıklanabilecek bir şey bile değil. İşin gerçeği, o olağanüstü gürültünün sebebi, kapının arkasında sanki birini yok etmek için dikilmesine izin verilen ve ancak eskicilerin ilgi sahasına giren bir divanın, işten dönen adamın üstüne devrilmesiydi. Bu lanetli di-

van olayında Öztürk ölümden dönerken (aslında tek bir çizik almamıştı), Elem, Mutlu'yla muhabbetine devam etmişti, bu esasında ilişki karnesine eksi notlar alması demek oluyordu –erkekler kafalarında böyle karneler doldururlar.

Muhteşem adam divanın, somyanın, çığın (her neyse) altında geberip gitse, yazarımız kılını bile kıpırdatmayacaktı, işte Elem zevklerinden taviz vermeyen doğasını, *sevgiliye* karşı ultra duyarsız biri olduğunu, çok kısa bir sürede katil divan vakasıyla ezik gülüşlünün hafızasına böyle nakşetmiş oldu. Adamın Mardin'de başlayan hayat hikâyesini kimse yaşamak istemezdi, Yezidiliğini bile Ezidi diye geçiştirmeye çalışan ana soyu yaratılışın kötü bir oyunu gibi küçüğün önce ruhunu bozmuştu, annesi Çarşamba günleri çocuklarını asla yıkamamış ve Melek Tavus'un, yani kutsal Horoz'un himayesinde olduklarını söylemişti kulaklarına. Öztürk, annesinin Yezidi olduğunu çok sarhoş olduğu bir gece (romantik bir Ayvalık gecesi) itiraf etmiş ve sonrasında aleti bir türlü sertleşememişti –bu inancın kötü etkileri tahmin edilemeyecek kadar çoktu. Alet sertleştiğinde demir gibi oluyordu, bunun yanında vurucunun hayalarından biri de ezilmiş incir gibiydi, eziklik gülüşüyle hayaları arasında paralel hat oluşturuyordu.

Gayri yasal uyarı: Erkeğin doğrudan hayalarına bak.

Bunların Melek Tavus'larının kırmızı ibikli bir horoz olduğuna hükmedilirken papağan olduğuna da inanılırdı, Elem'in Mutlu'ya söylediğine göre koruyucu kara melekleri elbette papağandı, boşboğazlıkları papağan atalarından sirayet ediyordu. Öztürk'ün anasının suskunluğu bile (küslüğü) konuşkan bir suskunluktu. Dinsel öğretileri yarım yamalak ve çelişkilerle doluydu, icat ettikleri tarih, kapısı olmayan bir anahtar gibi insanlık hikâyesinin hiçbir yerine uymuyordu, fakat ölüm törenleri, bedenleri yolcu edişleri bildiğimiz mezheplerden daha parlaktı sanki.

Annenin babaannesi yaşlı Pomak hayatta olsaydı, Elem'e dersini iyi çalışmadığını söylerdi mutlaka, oysa kör gözleriyle kutsal kitaplara dudak ısırtacak bir âlemi göstermemiş miydi, en çok Elem üstünde kafa yoran Pomak sonsuz istirahatına çekildiğinde yazar on yaşındaydı. O sırada Elem'in kış vakti balkonda tek başına oynadığı bir oyun vardı; o unutulmaz oyunda her tarafı saran hayali bir yangını söndürmek için bizim küçük aptal, muhtemelen bir çiti kutusu olan kovasıyla dört bir yana su yetiştiriyordu. Görenlerin, ne yapıyor bu, dedikleri kendini kaptırışı gece kem gözlerden uzakta olduğu için daha iyi gidiyordu –erkek kardeşi bu tarihten takriben yirmi yıl sonra hem itfaiyeci hem dalgıç olacaktı. Yaşlı Pomak'a geleceği sorduğunda, gerçek ermişler gibi geçmişi işaret etmesi boşuna değildi. Böyle baktığında daha her şeyin bitmediğini bir tek Elem biliyordu.

Mutlu kendine inanılmaz gelen bu tip görmeyi (Pomak usulü görme) ne zaman makaraya almaya kalksa, biri hakkını verdiğini sandığı şekilde yüksek sesle şiir okuduğunda kapılınan utanç duygusuyla karşılık verdi Elem –insanüstü olan da insanla ilgili değil mi, ey Mutlu! Hayatının en gerçek darbesini iğrenç bir erkek tarafından yemesini, bir mistik gibi (ama kötü huylusu) Yaratılış hikâyesinin karanlık özüne bağladığında, kendi kişisel ambarının da tıpkı bedeni gibi kanla dolu olduğunu anladı. Ona kalırsa, biriyle iletişime geçmek esas anlamını, elini kana bulamak deyiminde buluyordu. Baykuş Anne Götler Ülkesinin Azizesi ne kadar nefretlik olsa da korktuğumuz bu şeyin görüp göreceğimiz en somut ifadesiydi –bunun yanında, yüreği taş kesmiş çirkin canavarlar onun değerli kıçını sileceği nedimeler olurdu ancak.

Elem'in evinde ne yaptığını kimse bilmez, küçüklüğünde saatlerce nerdeyse vecd halinde kendini oyuna verdiği gibi büyüdüğünde de kendini vereceği bir meşgale buldu –alay taşan ağzından, ne de olsa çok hinim dediğini duyar gibiyim.

Bebeği oluşum denen şeyin ilk halinde bedeninin en kuytu köşesindeyken, kollarıyla karnını sararak yattığını biliyorum. Öztürk derhal Şarampol Caddesi'ndeki eve gelerek, bebeğin gözü önünde aldırılması talimatını verirken cinsine özgü adiliği en son noktaya götürmeye yemin etmişti. Ezik taşaklı erkek kardeşleriyle birlikte küçük aptal yazarın ölüm timi olacaklardı.

Gayri yasal uyarı: Siktiğin şeye iki kere dikkat et.

Anne, televizyonun karşısındaki sarı berjer koltukta örgüsünü örerken, kim cehennemin bu dünyanın dışında olduğunu söylüyor, hangi ahmaklar bunlar, diyordu Elem. Boktan dünyayı tasarlayan bir kurukafadan ilham almış zannedersem, diyordu, o esnada televizyonda evlenmek için kapışan miskin bir topluluk küçük altın kesecikleri avuçlarında baldırları ve koca götleriyle zıplayıp duruyorlardı. Kahramanlarımız, diyordu, balerinlikten gelen televizyon çöpçatanı, bugün onlar çok formdalar, aşk evimizde yeni bir heyecan başladı, Aliye hanım sayın Erkan Kokarca sizinle kocayıncaya kadar birlikte yaşayabileceğini söylüyor, ayy ne güzel, açın kulaklarınızı, diyordu, bu arada ulusal çöpçatan, bakışlarıyla da yapışık bir atmosfer yaratmıştı çoktan. Anne sarı berjerde hiç kıpırdamadan bazen ayaklarını altına alarak oturuyordu. Yataklık kostümü zamanında eflatunken, şimdi en açık leylak rengine dönüşmüş pijamasını ayıp olmasa hiç çıkarmayacaktı, gözünü açar açmaz sarıldığı örgüsü, dünyaya karşı ilmek ilmek geliştirdiği kutsal bir kalkandı. Geceleri onu, insani pisliklerden yorganı korurken gündüzleri bu zorlu işlevi gerçekleştiren, sonunda işe yarasın diye birine hediye edilecek ve anlamını çözmeye ruhbilimcilerin bile gücünün yetmeyeceği örgüsüydü. Anne ipin boynundan kaymasını şart koşar, canı istediği gibi uzatır, keser, motifleri birbirine karıştırır, nihayetinde özgünlükte kimsenin yanına yaklaşamayacağı annece bir eser çıkarırdı. Hiçbir şey yapmazsam parmaklarımı sayı-

yorum, diyordu Anne, huysuz bir rüzgâr kooperatif evlerinin arkasından şöyle bir eser, karaçamları coşturur, içlerini titretirdi. Sıçayım bu işin içine neden parmaklarını sayıyorsun, diyordu Elem, kutsal örgüyü, terden üstüne fenalık gelen birinin tişörtünü çıkarıvermesi gibi boynundan atıyordu Anne, nefes bile almadan tespihe sarılıyor, bu sapıkça eylemin sonunda acıları dindirecek bir ara yer varmış gibi, ilahi ya da değil hiçbir şey zikretmeden hırsla çekiyordu tespihi. Görüyorum, koridordan ufak bir çocuk yanımıza çıkıveriyor, diyordu Anne, karşısındaki sarı berjere kurulmuş, kendi doğurduğu salağın içine bıçak soktuğundan habersiz.

Mevsimler sırası geldikçe değişir, iğne yapraklı çamlar kurur, yeşerir, kozalaklar top gibi üç metreye fırlar, derken zalimliklerin örtüsü tabiat her zaman güzel kalmasını bilen kadınlar gibi üstünlüğünü her dem korurdu –başka bir gözle, o netameli güzelliğinin içinden kurdumsu dişlerini tenimize geçiren, bildiğimiz tabiat anaydı da. Bel fıtığım için yatağımda en az dört yastık bulundurmam gerekiyor, diyordu Anne, gökyüzü yağmur bulutlarını toplamış gibi görünüyor ve televizyon dandiğinin biri, hadi şimdi de birbirinizi elleyin diye coşuyordu, paravana oyulmuş bir delikten elleşerek tanışan gençler badi badi yürüyen ördekler misali uyduruk bir dansa başlıyorlardı hemen, ardından bir alkış kıyameti koparan halk kucaklaşıyordu. Anne dünyadaki en anlamlı eylem zikirsiz tespih çekmekmiş gibi işiyle bütünleşiyor ve menekşeler, hatmiler, yıldız çiçekleriyle doldurduğu salonu eninde sonunda mutlaka kırılacak fanusları andırıyordu. Aklı başındaki her canlının çoktan yatağına çekildiği bir saatte, (milletin kıçında pireler uçuşmuştur, derdi Anne) parmaklarını ve zihnini uyuşturmuş meşgalesi elinden nasıl düşüyorsa öylece ortada bırakıyor, el yordamıyla ilerleyen körler gibi yatak odasına giden yolu yalpalayarak katediyordu. Bundan sonra, rüya âleminin insafsız yaratıkları hiç çağrılmadan çıkagelen

konuklara özgü patavatsızlıklarıyla esir alıyordu onu. Kurtuluş denen şey, diyordu Elem, yazgımızda bile bile unutulduğu halde bebek gibi kandırıldığımız masal değil mi? Cevap yok. Kimsenin tatlı diliyle onu cevaplamasını beklemiyordu zaten. Sokrates de hayatı boyunca öğlenleri kalkmış bir insandı, diyordu Elem, kim bilir makbul olanı böylesiydi belki de.

Damgalandıktan sonra yuvamızdan gizlice çıktığım (Şeyh'in ölüm günü gelene kadar dışarıda gezip tozmam yasaktı, ama hangi yasak delinmeden kalırdı ki) karlı bir gece altmışlık ahbabın Mazda'sında Öztürk hakkında konuşmuştu Elem, ölesiye nefret ettiği bu herif şimdi karşısına çıksa hiç tereddüt etmeden çiğnerdi, ama ne yazık ki ayağımızın altına dolaşmamış, sadece öfkesini kabartmaya yarayan usul usul bembeyaz bir kar yağmıştı. Bir yazarla, fahişe arasında dimdik oturan Mutlu, elleriyle soyduğu portakala hayranlıkla bakıyordu. Vaşington portakalı zarif parmaklarının ucuyla ikiye ayırıp aramızda paylaştırdığında, acıyı ve neşeyi dağıtmakta adil olamayan bir Tanrı'ya lütuflarını sunan biri gibi görünüyordu –sileceklerin arkasından arabalarında gördüğümüz yaşayan ölülerle (mutlaka somurtacak bir şeyleri vardı) nasıl irtibata geçileceğini bilmiyor, belli ki tebaasına karışması yasaklanmış kralların ruhunu kendine daha yakın hissediyordu.

"Dikkat et, geberteceksin bizi," dedi Mutlu.

"Şu gerçeklik denilen şey çekilmiyor!" diye bağırdı Elem.

Meğer onu bu son görüşümmüş, virajları manyakça alıyor, bir yerlerde durma önerilerimizi duymuyordu bile. Öylesine uyuşmuş bir haldeydi ki benim yüzümdeki katilliği bile göremiyordu, onunla kıyaslandığında çok sakin sayılırdım, sakin sakin portakalımı yiyordum. Mutlu, su dökmesi için bir hela bulmamız gerektiğini söyleyip duruyordu, sonunda yol kenarında bir yere karların içine hep birlikte işedik –döktüğü-

müz sularımız sıcacıktı. Mutlu, Elem'in bacaklarının arasına yerleşmiş, avucuna doldurduğu karları kadının amına dolduruyor, öbürü de beyni durmuş gibi bakıyordu ve tepemizde tek tük yıldızlar parlıyordu. Köpek havlamaları ve televizyon mırıltılarından (yayın parazitli miydi acaba) başka hayatla ilgili hiçbir belirtinin görülmediği bilmem ne köyündeydik, binaların hepsi de öylesine yıkık dökük ve öylesine zavallıydı ki, Elem'in çekemediği bu gerçeklik çılgın dünyanın dışında başka bir çılgınlıktı sanki. Acıklı bir kahkaha çıktı ağzından, her tarafı çarpılmış bir ihtiyarcığa benzeyen muhtarlık binasının yakınından, canı sıkılan bir ineğin böğürtüsü geliyordu. İnsanı ele geçiren her şeyin çok bencilce olduğunu düşündüm, bizi içine kapatan her şey, şu inek böğürüşü kadar bencildi –arkasından da mutlaka bir köpek osuruğu gelecekti. Kim bilir, kaç Adem'le Havva uluyarak düzüşüyordu şu sıra, kendi çapında iş tutanları geçtim (zannedersem Elem de değersiz buluyordu onları, riske girmeyi kabul etmedikleri için elbette müsveddeydiler) asıl Baykuş Anne'nin Yuvası'nda sefahatin daniskası yaşanmaktaydı.

Galiba bu hayalet manzarada bir sigara içmek istedim, ama hiç sigara yoktu –portakal vardı. Kulak kesilince evlerden birinde bir kadın sesinin mevlit okuduğunu fark ettim (havai fişeklere falan gerek duyulmadan alçakgönüllülükle dünyanın sonu müjdeleniyordu sanki). Arapça tınıdan kimseler bir şey anlayamadıkları için anlam sınırsızdı. Tamamen içine dönük bu yerde, yabancılığımız öylesine iğreti ve öylesine acıklıydı ki, soluklanacak ve işeyecek başka bir yer bulamadığı için Elem'e içim sıra kızıyordum. Beynini yiyen kurtları burada hayaletlere teslim edebileceğini mi sezmişti yoksa diye düşünüyordum, oysa kafasının işleyiş şeklini bile bildiğim yoktu. Ünlü matematikçi Fermat'da ruhunu buluşturan Mutlu, arkadaşı için ölüler âleminden değil, dünyadan birini (yani, beni) somut varlığıyla karşısına dikerken kimi kime hediye ettiğini,

hesabının arkasına gizlemişti (yani, Fermat gibi). Kadınlara uzaklığıyla bilinen Mutlu, en sevdiği kişinin (kadındı bu!) amını karlara boğarken çılgından çok ebeye benziyordu.

Kendi halinde insanların yuvarlanıp gittiği, belki de en çok mağdur olmuş insanlara benzeyen geceyle sarmalanmış bu yıkık döküklük karşısında çaresizce dikilirken, Elem'in nefesini ensemde hissettim, kaşmir mantosunun etekleriyle bacaklarını örtmeye çalışıyordu. Ben de titrediğimi saklamıyordum zaten.

"Şuradan azgın bir hayvan çıksa hiç mukavemet göstermezdim, ama ne münasebet, büyük ihtimal insana alışmış eşeklerle doludur burası," dedi.

Bir çift kan çanağına dönmüş göz gördüm, sonra da mantosunun ceplerinin olmamasından şikayet etti, laf olsun diye. Arkasından soğuktan titreyerek Mazda'ya doluştuk. Giyim kuşamımıza diyecek yoktu, ben Baykuş Anne'den aşırdığım birkaç elmas bile takmıştım gecemizin şerefine, biraz önceki köhne manzarada elmaslı halim nasıl eğreti durmuşsa, dört dörtlük asri bir çöplükte de aynı derecede uygun kaçmayacaktım. Baykuş Anne'mizin yuvasının dışında doğal durmadığım bir gerçekti –zaten bunun için oradan sepetlenmek, ölüm fermanımın imzalanması gibi bir şeydi. Mutlu ense kökünde, kamaların birleşerek yaptığı kocaman *M* harfiyle tam bir giyotinlik suçlu gibi görünürken, saç şekli yeni kırpılmış koyunların masumiyetini çağrıştırdığından tek bakışta müthiş bir tezat oluşturuyordu. Kolunda kalın deri bileklik olacağına hakiki Rolex vardı, burnunda da kadınlara yakışır cinsinden hızma. Astragan paltosu ve bacaklarına yapışık binici çizmesinin dışında çıplak gibi bir şeydi. Salyangozun kendini saklaması gibi matematiksel dehasını sıradan insanların göremeyeceği biçimde gizlemişti sanki. Elem, sinirlerim o geceden beri düzelmiyor, dediği (Öztürk'ün kaza geçirdiği gece) uğursuz geceye dönerek, o zaman muhtemelen iki can-

lıydım ve haberim bile yoktu, diyor ve ayağının altındaki gazı kökleyerek yüreğimizi ağzımıza getiriyordu. Neden sonra, ben artık uyuklayacakken, şöyle dediğini duydum:

"Düşünmen bitti mi, Mutlu?"

Gülmemi zor tuttum. Sesi Gayya kuyusundan mı çıktı diyordum, nasıl olsa o an gelip çatacaktı, diyordum, böylesine mahrem bir konuyu bile sakin bir yerde aklı başında insanlar gibi konuşamıyor, diyordum, keşke bu kadar kör olmasa diyordum. Kafamın içi dövülerek pelte yapılmış gibiydi, onun kafasında kırk tilkinin dolaşması hayret vericiydi.

Paylaşılamayan biri olarak aramızda oturan Mutlu, yemeyeceği bir portakal daha soymaya yelteniyor, her zamanki umarsız Mutlu olamıyordu, yazar ondan kiralık baba olmasını istemişti, kurtuluşu bu şekilde görmüştü –bana gelince, bir fahişe için böyle insani bir yardım almak söz konusu bile değildi. Sperm bankası ihtimali düşündüğü bir şey değildi, ona göre bu işlem insanoğlunun düştüğü en zavallı durumdu. Çıkış arayan bütün bencillerin kıçına yapıştığı bu tıbbi kurtuluşu elinin tersiyle itecek kadar kaçıktı. Gücünü Mutlu'nun üstünde kullanmak değil miydi yaptığı şey? Bu meseleyi düşünmesi için Mutlu'ya zaman vermişti, ve zamanın aleyhine işleyen en azılı düşmanı olduğunu belki de hayatında ilk defa fark ediyordu. Ağzından düşürmediği bir sözcük *telafi'ydi*, öylesine acınacak haldeydi ki elimde olsa onu kurtarırdım.

"Birbirimizi kurtarmamız gerekiyor," dedi, sollanmayacak bir yerde sollayarak, arkadaki malzemelerin canına okunuyordu, "şimdi harekete geçmenin vakti, birbirimiz için bir şeyler yapmanın vakti geldi çattı. Kurtarma işini ciddiye almıyorsak çöldeki bitkilere döneriz, şu halime bak, köpeğe döndüm. Sokakta bulduğun her adama (onların nasıl bozuk ve sahte çıktıkları malum) bu mevzuyu açamazsın, senin telafinden onlara ne. Hayatta gerçekten imtihan olduğun an-

cak bir iki an vardır, ben benimkinde sıkı duramadım, o herifin dünya karartma blöfünü yedim. Hem de nasıl yedim!"

Gayri yasal uyarı: Yedirdiğin şeye dikkat et.

Demin girdiğimiz yoldan daha beterine soktu minibüsü sapıtık yazarımız. Sonra kar dolu ağaçların üstümüze devrilecek gibi durduğu (gündüz gözüyle nasıl görünürlerdi acaba) başka bir köyün girişinde kontağı kapattı. Sanki kırk yıldır bir içgüdüyle buralara kadar gelip bu belirli hareketi yapan biriydi. Burnumuzun dibinde, kuşların pislettiği bir tabela ileride bir maden ocağı olduğunu gösteriyordu, yabancı bir yerde bir dostla karşılaşmak kadar şaşırtıcıydı –artık her şey şaşırtıcıydı. Hayvanların bile uyuduğu bir saatte onların yuvalarının çok yakınlarında hırsızlar gibi dolaşıyor, kaybettiğimizi bildiğimiz bir oyunda elimizden çıkacak son hamleye aptallar gibi inanıyorduk. Onun telafisinin yanında Baykuş Anne'nin beni yönlendireceği telafi çok daha gerçekçiydi (neyse ki). Elem'in Mutlu'yu soktuğu bu kötü durumda, yazarın aşina olduğu mimikleri, kıpırdanmaları, parmaklarını bükmesi, kafasını kaşıması, vb. her önemsiz hareketi sonsuz derecede anlama açılıyordu. Erkeklerin kötüye kullandıkları sessizlikleri karşısında, karlara ve geceye bürünmüş yabani doğa manzaramızı şenlendiren kayalarla taşlar bile çatlardı.

"Ne harika değil mi," dedi Mutlu, bir teoremi öğrencilerine açıkladıktan sonraki hoşnutluğuyla, "bizi çok eğleneceğimizi söyleyerek yüksek bir yere çıkarıyorsun (benim yükseklik korkumun olduğu da malum), gerçekten de gördüğümüz en güzel yer, ama sen ne yapıyorsun, oradan atlamamızı istiyorsun. Sen böyle kurtulacağına inanıyorsan ben atlamaya hazırım. Seninle bebeyi denemeye hazırım, istiyorsan hemen şurada tohumlama yapabilirim. Yüce doğanın seslenişini herkes kendine göre tercüme eder, sen başka şey duyarsın, ben başka şey. Benimki (aslında bu da malum) hazdan delir, çocuklu adam olmaktan sakın diyor..."

"Senin doğanı biliyoruz zaten," dedim, Elem'e sokularak ve müthiş portakal kokarak.

Çabucak saatine göz attı, ağzına kadar dolu küçük sınıfında, acil bir konu daha var, bu şartlarda onu yetiştirebilir miyiz ey millet, diyordu sanki, göze batan kılığının içinde iki müstesna ruh taşıyordu. Karanlıktan çıkan bir hayvan gibi inledi.

"Senin istediğin yaranın üstüne işetmek, benden istediğin yarana işemem, başkaları sizi asla anlamayacak –ben bile bu konuda zayıf kalıyorum. Hamilelik, diyeceksin ki zevkin intikamı. Jinekoloji böyle şeyleri halleder, bir anlamda sizin eşitliğiniz için çalışır, saygıyı öteki tıp dallarından daha çok hak ettiği o kadar açık ki. Neden her şey bacaklarını açıp yayıldığın o jinekolog koltuğunda bitmiyor? Bitmesi gerekiyordu..." dedi.

Elem'in onu dinlediğini bile zannetmiyorum, radyoda hoşlanacağı bir müzik bulmaya çalışıyordu ve yetmişlik ahbabının araba radyosunu kurcalayıp duruyordu. Hoppa olmaya çalışan bir ses, bize ulaşmak o kadar kolay ki canlarım, diyordu. Sesinden yaşı anlaşılmayan bir bilgiç, tavuklardan ürken bir çocuğun tavrıyla müzik tarihinin sayfalarında bir gezinti yaptırıyordu –adam, Bela Bartok'un Mucizevi Mandarin'inin sıkıcı hikâyesini (kızı satmaya çalışan üç pezevenk vardır) seçmişti. Ben ateşte yanmak istiyorum, ama aşkın ateşinde, aşk, aşk, aşk diyordu, yerinde duramayan bir tip. Bir gece hutbecisi, dinsel sesiyle, muhterem din kardeşlerim, kafanızda başka şeyler olduğu halde camiye girdiniz, Allah sizi yakalar, evinizde kılmaya tenezzül etmediğiniz bir namaz için kalabalık beni görsün diye camiye gelmişseniz, o namaz, namaz olur mu hiç, diyordu. Başka bir yerde Karadenizliler coşuyor, zıvanadan çıkıyordu. Daha başka bir yerde, sesini olur olmaz yerlerde titreten bir tip (gecenin tesirinden mi acaba), milleti yeni tatlar için yönlendiren bir kent yorumcu-

su, Nick Hornby'i daha denemediniz mi, lütfen hayır demeyin. Bugüne kadar erkeklerin dünyasında çalıştı (erkeklere verdi demek istiyordu), şimdi biz kadınlara göz kırpıyor, diyordu yaramazlık yapıyormuş gibi. Bu arada Mucizevi Mandarin'de kız elden ele geçmiş, Mandarin de intihar etmişti galiba. Başka bir hutbeci, kadınlar mevzusunda konaklamıştı, kendinize iyi ve temiz kadınlar alın, iki kız kardeşi birlikte almanız haramdır, hatta ki, sütannenizden ve sütkardeşinizden bile uzak duracaksınız, diyordu.

Mutlu bir şeylerden feragat etmiş gibi elleri kucağında, bir şeye aldırmadan konuşuyordu:

"Bir arkadaş evinde (hatırla, arkadaşımızın yeni çıkan kitabını içerek kutluyorduk hani), kendini votka-sodaya vermiş gibi görünen bir çocuk, başka projen yoksa benim çektiklerimi yaz demişti bizim arkadaşa. Sen muhtemelen kendi gürültünden buna dikkat etmemiştin, ama ötekiler bunu duydular ve genci kutlamayı mahvetmekle suçladılar. Genç, dikildiği duvar dibinden omuz silkmekle yetindi, mukabele ediş tarzı gerçekten insanın kanını donduruyordu ve eve sinsice giren bir manipülatör olduğu oracıkta kafama dank etti. Ama şu an bunu başka gözle görüyorum, çektikleri yazılsa bir anlamda kurtulacaktı sanki. Sarkıttığımız ipin bir ucunu başkasının tutmasını istiyoruz, herhalde hayattaki en dramatik şey budur."

"Tabii öyle..." dedi Elem, derin bir soluk almıştı. Kalbi kırık bir pop şarkıcısı (müzikal bir ailenin bu çirkince evladı, cip ve kız değiştirme üstadıydı) git, gittiğin yerde mutlu ol diyordu, yeterince ağladıktan sonra nihayet bu sözleri söyleyecek aşamaya gelmişti, yani dervişçi aşamasından kendi gülünecek sınır sözcüklerini patlatıyordu. Lafın gerisini şöyle getirdi:

"Çektiklerimiz çoğu zaman alay nesnesi olmaz mı, ben de bütün bunlar şu minibüste kalsın diyecek kadar utanma-

zım. Ufak bir ışık için neler vermezdim, Yarabbim gittikçe bayağılaşıyorum, dünyanın bütün boğalarını üstüme saldırtmak istiyorum. Diyeceğim ki, zaten bir hayvanın altında parçalandım. Hikâye bu, hatta çok daha korkunç. Sonradan, yani iki canlı olduğumu öğrendikten sonra Öztürk'ün boktan evine gitseydim cinayet çıkacaktı. Ama ne fark etti. Kurtuldun deme..."

Gücünün sonuna gelmiş bir makine gibi durdu (o salak makineye bile bir çare aranmaz mı), üçümüzün de tadı tuzu yoktu, dışarıda hiç değişmemiş manzaraya bakıyorduk. Söğütler, kavaklar, bodur çalılar, çocukluğumuzdan beri bildiğimiz bitki örtüsü ne kadar şeytancaydı. Şimdi kim bilir kaç beden, bizim dırdır ettiğimiz şu saatlerde, birbirinin içinde eriyor, doğuştan lanetlenmiş dişi, sonuçları hiç düşünülmeyen bir acının kurbanı olmaya hazırlanıyordu. Kısaca, her şey erkeğin zevkine göre düzenlenmişti, mükemmel denen doğa yasasının işleyebilmesi bu eşitsizliğe bağlıydı, elimden gelse bu beylik düzeni alt üst ederdim.

"İşe dönmem gerekiyor, hâlâ bir işçi olduğuma göre," dedim, yazarın *telafi* meselesi nereye giderdi, bilmiyordum. Erkek olsaydım sınıfımı falan düşünmeden ona böyle bir hayır yapardım. Aslında sadece sperm verip gerisini dert etmeyen birkaç beyinsizi ona yönlendirebilirdim, bu esasında kolay bir şeydi. Nelerini görmemiştim ki, cafcaflı hayatımdan onun için en kral hediyeyi (iyi fışkırtan bir varlık) çıkarabilecek tek insandım aslında. Bu konuda şimdilik ne kadar ağzımdan bir şey kaçırmasam da kaçın kurası yazarımız, telafisini konuşurken boşuna yanında beni de bulundurmamıştı. Bu kör karanlık yerde çıkış arayan yazarın komikliği acıdan başka bir şey değildi, bu ikisi öyle üst bir safhadaydı ki, acının ve komikliğin paradoks olduğunu sanan milyarlarca insan var diye düşündüm.

"Çıkar artık bizi bu musibet delikten," dedi, kadınları hiçbir zaman arzulamayan Mutlu, "insan seninleyken başına ne geleceğini bilemiyor, kuyuya mı atarsın, kıçımıza şeytan kuyrukları mı takarsın bilinemiyor, tekinsiz evler kuran bir evsizsin. Yo kızma, bu durumda neye kükreyeceksin. Kalp çoğu insanda bir et parçası, nasıl kurtlandığını ve koktuğunu anlamamakta diret sen. Kayığa kiminle bindiğine dikkat et diyorum sana, bu konuda akıttığım gözyaşı, boyunlarında tutkularının sembolü altın harfler taşıyan âşıkların sabah yıkandıkları sudur, yo gayet sade bir şey söylüyorum. Bedenlerindeki küçük saygıdeğer delikler, en kaba olana yazgılı olduğunu bile bilmezler, al sana bağlılık andı iki uyduruk harfle bir çift koyun. Çocuk üretimini de bunlar çıkarmıştır, bu uygarlık yaratıcısı esasen hep kendine âşık değil mi, bebek onların (yani, bu huzurlu koyunların) narsisizminden başka bir şey mi? Ah sen, kayığı bindirdiğin için öyle bir yenildin ve Tanrı'nın eline öyle bir geçtin ki..."

"Sus," dedi Elem, minibüsü yola çıkarmıştı, onun sürdüğü araç saatli bomba gibi bir şeydi.

"Bulduğumuz ilk lokantaya kadar durma, hiç değilse ağzımızı ıslatalım," talimatını veren Mutlu, paltosunun altından bacaklarını kaşıyor, bir porno dergisini yelpaze gibi kullanarak serinliyor ve gülüyordu:

"Ben de hep problem çözme yeteneğime güvenirdim, insan kendini kandırmadan edemiyor. Evlenme teklifi edilen kızlar gibi zaman istemeyeceğim, olacak olan olur. Artık benim için bu düstur var, kalkıp bunu kutlayalım. Sabaha kadar kafa bulunup kutlanacak en tatlı mevzu değil mi? Fantastik işine dönmek isteyen Venüs, işsizlikten kuduran Minerva, hayat yaptığımız planları üstü kırmızı kalemle çizilen bir ödev gibi geçersizleştirmede bire birdir. Eski çılgın tanrılar da tanrıçalardan korkardı, çünkü eylem erkeklerden çok kadınların işi..."

Yüreğimiz bir kere daha ağzımıza geldi. Ana yoldaki ahmaklar bizi intiharcı bir grup sanmıştır muhtemelen, halbuki deniz ve seks cenneti Antalya'nın, Şarampol Caddesi'nde, mavi beyaz kareli sevimsiz perdelerin ne hikmetse yere kadar indiği, boktan bir evde her şeyi basitleştirmekle suçlanan yazar, tek bir kişiyi gözü kapalı çiğneyebilirdi. Mutlu'nun elini sıkı sıkı kavradım, belli belirsiz bir şeyler söyledi, o günün ertesinden sonra Elem Pomak'ı bir daha görmeyecektim. O derin konuyla sarmalandığımız gece gerçekten de bir vakitten sonra işime dönmekten başka bir şey arzulamamıştım.

7
ÖLÜ TOZU

Dağlanmamın ertesinde işi bırakmıştım, aslında bu Baykuş Anne'nin talimatlarının adım adım yerine getirilmesinden başka bir şey değildi, fantezi kurbanlarının rafa kaldırılması hoşuma gitmişti, bayrama hazırlanır gibi cinayete hazırlanmak çılgınlıktan öte bir şeydi. Herifi paketledikten sonra bu kadar haz alabilir miydim bilmem, son günlerini yaşıyor olduğunu bilmemesi baş döndürücüydü. Gelincik, dünyayı parmağında oynatan güçlü bir herifi imha etmek kolay mı, diyordu saf saf. Ne de olsa erkeklerin bizi istedikleri gibi kullanmaları mubahtı. Merhametiyle dikkat çeken Hanımeli, ne erkekliğin ne de kadınlığın tercih edilebilecek bir şey olduğunu düşünüyordu –iki ucu boklu değnek. Bana göre bu

tür yaklaşımlar (Ana'mızın yasağına rağmen, kimi kızlar gemide isyan çıkarmaya kalkışanları hatırlatırcasına, bu netameli konuyu aralarında gizlice tartışmaktan nerdeyse fiziksel zevk alıyorlardı) küreğe doldurulan çöpler gibiydi, dünyamız bugüne kadar güçlünün kurallarını dikte ettirebilmişse bu sadece kadınların müsamahasındandı. Nereye kadar gideceği belli olmayan iyilikler başımıza çorap örmüyor mu?

Bütün varlığımla öldürme işine konsantre olurken, dünyadan elini ayağını çekmiş dervişlere benzediğim söylenebilirdi, Gelincik'in tatlı sesiyle okuduğu mönüye harfi harfine uyuluyor, yuvamızda gözümün önünde cereyan eden aşırılıklara kendi aşırılığımla cevap veriyordum. Uyanma töreninde Baykuş Anne tarafından *yeterince uyumuş küçük bir kadın* olarak takdim edilmiştim, uyanık hatip, onu tanıdığımdan beri her gün çarpıcı bir temayla kızların karşısına çıkıyordu, bir bakıma her şey eskisi gibiydi –ben hariç. Ama ben harekete geçemeden bir şey oldu.

"Hesap görülürken parmaklar cennetteki kuşlar gibi havalanır mutlaka," diyordu Yakup.

Mutlu heyecandan kıpkırmızı, inzivamla ilgili konulmuş yasağı delerek odama girdiğinde ayakta zor duruyordu, kendini mahvettiği bir âlemden yeni çıktığını sandım, bünyesinin bu ifratları nasıl kaldırdığı meçhuldü. Kıçımda minicik bir şortla sigara tüttürüyordum, verilen yemeklerin hemen tümünü kustuğum için tam da bir murdara yakışacak örnek bir surat edinmiştim. Şimdiye kadar hiç bu odada ağırlanmamıştı, zevkle ilgili en olmadık dolapların döndüğü kutsal yuvamızda şu sırada motivasyonumun gerçek bir değeri olduğunu biliyordu elbette. Bir kadının yanlış yerine taktığı broşları andıran bakışları (şaşılığı Tanrı tarafından geri alınmıştı sanki), kovuğundaki en acar hayvanı bile kaçırırdı. Kafasından geçirdiği hiçbir ifadeye inanamıyor, gülmemek için du-

daklarmı ısırıyordu, bir panayırda bakamayacağı kadar maskaralık üstüne boca edilmiş gibi utanç içindeydi. Etrafın olağanüstü dağınıklığı bilincinin düzenini bozuyormuş gibi bir müddet gözlerini kapalı tuttu, mümkün olsa ikimizi de dünyanın dışına fırlatırdı.

"Öztürk eşek cennetini boyladı," dedi, bir ölüm ilanında hassas sözcükleri seçmenin mutlak zorluğunu hayatında ilk defa bu kadar açıklıkla anlamıştır herhalde.

Elem, Öztürk'ün ölümünü zaman zaman çok arzulamıştı tabii, ama telafi projesine inandığından beri herifin yaşayıp yaşamaması umurunda değildi, madalyonun öteki yüzündeyse bir yazarın kendini hamile bırakan bir herifi gebertecek kadar bayağılaşamayacağı yazılıydı –hatta içinden hesap görmenin iğrenç olduğuna da inanmıştır muhakkak. Ne var ki... Mutlu ağzını bir mendille kapattı, arkasından bir hıçkırık koyverdi ve tanımakta zorluk çektiğim bir sesle inledi:

"Tanrım, bu ne uygunsuzluk..."

"Yani, şimdi Öztürk gerçekten öldü mü?" dedim, ensemde başlayan ter, kuyruk sokumuma inmişti, "eceliyle göçmemiştir herhalde, görünmeyen bir kazaya kurban gittiğini söyleme sakın..."

"O salak katledildi..."

Halıya çöktüm ve keskin bir rüzgâra maruz kalmış gibi titredim, bu arada kulaklarımdan biri de tıkanmıştı. Olayı bütün ayrıntılarıyla öğrendiğimde hayatın şiddetten başka bir şey olmadığına bir kez daha kanaat getirdim.

Öztürk yasal soygunculukla iştigal edilen, romantik unvanlı bir mücevher şirketinde, kısaca zenginleri yolma sektöründe canını dişine takarak (Allah vergisi çenesi de bir avantajdı, diyordu Mutlu) çalışan biriydi. Yükselmesi günlük performansına ve hinliğine bağlıydı ki, bu her günün sonunda panolarda değerlendiriliyordu. Ultra konforlu şirket hakikaten görülecek bir yerdi, sabahları Öztürk'ün de bindiği servis

seçilmiş personeli topluyor ve bunlar, girişteki pastane kantin karışımı bir yerde, genellikle poğaça, top kek ve çaydan oluşan düşmanca bir kahvaltı yapıyorlardı –yarışmacı sistem birbirlerinden nefret etmelerini gerektiriyordu. Bin bir spekülasyonun ve kuyu kazmaların döndüğü bu musibet yerde aklı başında kimse durmazdı. Bunlar yönetimin ödüllendirme ve cezalandırılmalarıyla şartlandırılmış genç ve bir ölçüde de yetenekli insanlardı, bununla birlikte (hiç kimse şaşırmasın, diyordu) vaat edilen ama gerçekçi olmayan kariyerlerine inanacak kadar da dünyadan habersizdiler. Yağlı müşteri kafilesini, saldırıya geçecek hayvanlar gibi orta halli bir salonda bekliyorlardı, burada bu güruha taktisyenler tarafından bazı kritik tekniklerin öğretildiği de malum. Öztürk, mücevherler hakkındaki bilgisini sağdan soldan edinmişti (aslında kısa süreli bir kuyumculuk geçmişi de varmış salağın, diyordu), zaten birinci derecede önemli olan eksperlik falan değil, kafesleme yeteneğiydi, bu onda şüphesiz en özgün haldeydi. Mücevherlerle ve cebi dolu olanlarla hemhal olunduğundan hepsinin şık ve temiz görünmeleri kuraldı, zavallı Öztürk Ayvalık'tan bir spor çantaya tıktığı eşyasıyla çıkageldiğinden, bu görüntü için dağlar kadar çaba harcamış olmalı. Buradan ekmek yiyeceksen paçaları salmayacaktın, sabahları zımba gibi uyanacak, gün boyunca da sırıtacaktın.

Mücevherlerin sergilendiği salonlar görülmeye değerdi, içi kadife döşenmiş cam haznelerindeki mücevherlerle diyalog halindeymiş gibi görünen satıcı (Mutlu ideal satıcı budur, diyordu), karşısındakinin çok önemli bir insan olduğunu hissettirecek asilane bir çalımla (ne yalancılık, diyordu), bir yüzüğü, bir gerdanlığı bir bilmem neyi, yabancı ülkelerde bulunmanın duygusal zayıflığına düşmüş bir hanımefendiye ya da beyefendiye takıveriyordu (ne hokkabazlık, diyordu). Ziynete düşkün insanların davranışlarını dikizcilik sanatıyla incelemek kabildi, dikkatli bakıldığında geride kalmış bir

tantananın, modern ruhları bozduğu söylenebilirdi, her bir eşyanın başında dökülen dille, cepten çıkan paranın gizli simetrisi kuruluyordu. Önceden bir kadın bileğinin nasıl tutulacağını bile bilmeyen gayretli Öztürk, geliştirdiği temrinlerle mücevher şirketi için kendini baştan yaratmıştı sanki (bir de boşboğazlığı kesebilseydi, diyordu). Sivrilmek için kıçını var gücüyle sıkması bir yana, mizah anlayışı yerli yerindeydi, şirketin dizaynında en *kazlar* için, insana üstünlük duygusu veren deriyle döşenmiş özel odalar vardı, satıcının müşteriyi attığı bu odalar Öztürk'ün dilinden düşürmediği şekliyle *gaz odalarıydı* (ne kadar da esprili bir salak ha, diyordu).

Mutlu Son: Her şey nasıl da baştan bellidir (Pomakça görmeyi hatırla).

"Sana bu gaz odalarından birinde Anne'nin Öztürk'ü kıstırdığını söylüyorum," diyordu Mutlu.

Bu bana hiç de yabancı gelmiyordu, ama aynı zamanda imkânsız gibi bir şeydi de.

"Hayatımda bu kadar uygunsuz bir şeyle karşılaşmadım," diyordu Mutlu, kafasını duvarlara vuracağına gülüyordu, nerdeyse köpek gibi uluyordu.

"Ahh bunu nasıl da öngöremedik," diye yaygarayı basıyordum, "Anne'nin ellerinin kaşınmasını basit kaşınmalar yerine koyduğumuzdan, ataletin içinde hapsedilmiş insanlar diye anılacağız, siz ki çok zeki insanlardınız, anlayış sizin için çocuk oyuncağıydı..."

"Kimse bir şey bilmez," diye lafımı kesti Mutlu, "yüreğimiz de bir yerde durur, bir yarımızda silahlarımız, öbür yarımızda inceliğimiz var zannederiz, bu düşünce ve duyarlılık ormanını ateşe versen belki de yanacak hiçbir şey çıkmayacak, değerli dediğimiz her şey bir çanağa bulaşmış boktur."

Halıya bir inek gibi çöküp kalmıştım, parmaklarımın Anne'nin parmakları gibi uyuştuğunu itiraf edeyim. Kızların tantanasıyla yuvamız nasıl oluyor da infilak etmiyordu, Göt-

ler Azizesi altın suyuna batırılmış gibi parlayan bir yığın çıplak bedenin arasında, zift karasına boyadığı gözleriyle kim bilir hangi hayaletleri kesiyordu. Ölüm kalım meselelerinde safkan atlar gibi dolaşıyordu. Bir an onu kalbimle gördüm. Ulu fahişe tarihin üstümüze yığdığı bütün yalan yanlış şeyleri kıçının kenarıyla süpürüyor ve küreğe yığdığı esere yüzünü buruşturarak bakıyordu. Konuşsa; bizlerle uğraşan siz değil, bizzat biz, dikmenin ve sökmenin sanatını yaparız, diyecekti muhakkak.

"Nasıl oluyor da yaşlı bir kadın bir nemrutu haklayabiliyor," diyordu Mutlu, "yani, bu bir adamı kırmızı kamışından tutup kaleye savurmak değil mi? O gün yağmur yağıp duruyormuş ve Anne'nin bir şemsiyesi varmış."

Mutlu Son: Hatırla, centilmen Mr. Steed de şemsiye kullanıyordu (Anne, Mrs. Emma Peel hayranıydı).

"Anne çıkışta Kale'de döner yemiş, etraf ellerinde küçük rehberleriyle zıkkımlanan seyyahlarla doluymuş. Yerli ya da yabancı katana gibi güçlü gençlere attığı fark, dünyadaki en somut şeymiş o sıra, silahı kullanan elinin parmakları bomboşken, sol eli yüzüklerle doluymuş."

Hangi kadında mücevher tutkusu yoktur ki, bunu lanetlemiş her sıradan kadın kuşkulu görünür, eşyayı bozan küfler gibi rahatsızlık uyandırır, Anne Öztürk'ün ölüm günü tıpkı mücevherle işi olan biri kılığında kaz yolucularının arasındaydı (kendini uyanık sanan salak, hemen Anne'nin eteğine yapışmış, diyordu). Anne kör olsa bile adamı tanırdı, satıcıların müşteri huyları ve bilumum hakkında bilgilendirilmesi gibi kurban konusunda yeterince aydınlatılmıştı ve işin önemlisi şansının iyi gideceğinden de emindi. Sarı berjer koltukta yıllarca sırf bu *olay* için oturmuştu sanki, yazgının kendine ne gibi bir iş çıkaracağından habersiz, ama gününün geleceğini bilerek –bu görüşe göre insan ne kadar atıl kalabilirdi ki (hiç şaşırma bir Pomak'tan bahsediyoruz, Pomaklar do-

ğal olarak Eski Yunanların bütün sivriliklerini taşırlar, diyordu)... Öztürk bu yaşlı kadın en iyi şekilde nasıl yolunabilir diye düşünürken, Anne'nin konsantrasyonu üst seviyedeymiş. Sahte kibarlığın ve aptalca hırsın insanlıktan çıkardığı şu sistemde, siyah takım elbisesinin içindeki adamın burnu ve başka delikleri kan kokusunu alamayacak derecede tıkalıydı. Anne, sarışınlığına yakışan Amerikan malı mavi bir yağmurluk giymişti (Yezidiler mavi giymekten kaçınırlar, muhterem Şeyhlerini, şu Adi'yi mavi elbiseli biri öldürmüştür çünkü, diyordu). Öztürk'ün küçüklüğünden beri maviye karşı duyarlı olması gerektiği öğretilmişti, giydikleri donların beyaz olması gibi bir kuralları da vardı, ihtimal şu ki, Öztürk hayatının sonuna kadar duyarlı bir Yezidi olarak yaşamıştı. Fakat bir Şeyh gibi öleceğinden de habersizdi.

Anne son yıllarda beklenmedik şekilde kilo almıştı, belli bir efor sarf ettiğinde (elektrik süpürgesi ya da market torbalarıyla boğuşmasına benzer aktiviteler) kronik astımı yüzünden gırtlağından hırıltılı bir ses çıkarıyor ve bu durumda daima yanında taşıdığı spreyi ağzına acilen sıkması gerekiyordu. Evde yahut dışarıda, kendi deyişle her an *ötebilirdi.* Mücevher şirketindeki gizli randevuda mavi pardösüsünün cebinde hiç yanından ayırmadığı astım spreyi vardı, domuz derisinden minik el çantasında da, düzenli bir şekilde yerleştirilmemiş bir miktar para, tespihi, kullanılmış olması önem arz etmeyen kâğıt mendiller, ilaçlar ve ilaç kutularından kestiği kartonların arasında kadınca tek eşyası açık renk Nine West ruju bulunurdu. Bu mesele için gündüzü mü yoksa geceyi mi seçeceğini düşünmüş, sırf eli arttırmak maksadıyla gündüzde karar kılmıştı (hak verirsin ki, herifi pis bir kuytuda sıkıştıracak denli sönük bir karakter değildi, diyordu).

İkisi, müşteriye özel muamele edilen *gaz odalarından* birine girmişler, kamera sistemi sayesinde sonradan afiyetle seyredilecek kurgulanmamış filme benzer bir şeyin de çıkacağı

o mahrem delikte Anne önce, çantasından çıkardığı bir elmayı yemiş. Şirket salık saça müsaade etmediği için saçını ensesinde toplayan atkuyruklu Öztürk, sevgili kutsal Horoz'u kazların en kazını kendisine gönderdiği için minnet duyuyormuş sanki (film de yeterince ispatlıyor bunu, diyordu). Onun eşek gözüne benzeyen gözlerinin içine bakan Anne, hassas ruhları kemiren kurtlar hakkında küçük bir vaazla seslenmiş namussuza.

"Şafak vakti kıyıma götürülürken, daha akşamdan, çocuklar tarafından boynuzlarına kurdele bağlanmış koyunlar gibi süz bakalım öteni berini, tehlike karşısında şerbetlenmiştim ben diyebilecek misin? Birini en iyi tanımanın yolu, uyurken üstümüze geçirdiğimiz arzuların ve korkuların hortlakları geceliklerine bakmaktır, senin miden kaldırmaz böyle şeyleri, ama pamuklu bir gecelikle boğulmak iyi dururdu sende. Seni bozuk mideli, zevki kabul etmeyi bilmediğin gibi gözünün gücünü de ıskaladın. Kapa çeneni şimdi, ölümün karanlık değil, milyarlık zırvalardan daha parıltılı bir şey olduğunu anlaman için sana beş hayat bile yetmeyecek gibi. Rahimler için ne eziyet ama, diyelim ki tekrar tekrar getirildin dünyaya, gene boktan şeylerin peşinde koşacaksın, gene tıpkı şimdiki gibi bir ölü olacaksın. Ahh benim için muhtemelen cennette bir yatak hazırlandı, kalbimi üste, başımı alta koyacağım, lakin o tatlı yatağa senin kamburuna basarak çıkmam şart. Kamburunun son vazifesi bu, eğileceksin. Tanrı neden aslanı yanında tutuyor da başkasına hürmet etmiyor? Eğildiğin yerde işte sana küçük bir kürek veriyorum ve bir saniye de süre. Sızlanma şimdi, ağız kokun bana gelmesin..."

Öztürk konuşkan bir varlık, ama ruhsuz biri olduğu için söylenenlerin bunakça şeyler olduğunu sanması doğaldı, sevinçli bir gülmeyle atletik bedeninin şöyle bir sarsılması da. Anne önüne yığılan mücevherlerin arasına elma çöpünü bıraktığında, öteki, varlığının kasten hedef alındığını değil de

sadece parasını nasıl harcayacağını bilemeyen bir kazın, milleti eğlendiren tuhaflıklarıyla baş başa kaldığını, ortada sınıfsal bir yüzleşme falan olduğunu sanıyormuş hâlâ. Nasıl olsa zengin budalalara kendini aşağılatmak da vazifelerinden biriydi ve karşısındaki huysuzun her şeye rağmen yumuşak mizaçlı olduğunu sanıyordu (bu herifin, yani tipik erkeğin beyni ateşlenemeyen roketlere benzer, diyordu). Öztürk kadının zayıf tarafı neresidir diye düşünürken farkında olmadan hırslanmış, lokantacılıktan geldiği için kasap eline benzeyen elleriyle mücevherleri karıştırırken ikiz gibi ona eşlik eden büyük hırsı sayesinde kendini bulduğu yer, sıfırdan başlayan adam gururu yanaklarını kızartıvermiş. Bu arada ağzından çıkan laflar şunlar:

"Elmasları biz kendimiz kesiyoruz, sizi burada memnun ettikten sonra güzel yerli kızlarımızın çalıştığı atölyemize indirmek isterim. Falafoş şeyler değil hiçbirisi. Prensiplerimden biri de insanlara saygı duymaktır."

Güzel yerli kızları? Falafoş? Anne bugüne gelinceye kadar elbette bir yığın beyinsiz görmüştü, cam masanın aydınlanan bir köşesinden kendi kızı eliyle kafa koparma işareti yapıyordu –bunu da gördü.

"Kendimi kiminle konuştuğunu bile bilmeyen kanlı gözlü bir domuzun karşısında buldum, çünkü bu bir yazgı," diyordu Anne, *gaz odasında* canı sıkılan biri gibi gezineceği tutmuştu, "yer ve gök birlikte parçalansın, buz yağsın bu salağın üstüne. Annesinden emdiği süt burnundan gelsin, ama hâlâ mücevher satmaya çalışıyor ve burnundan tabii ki burunsal sıvılardan başka bir şey gelmiyor. (Bedduaya gerek kalmadığını biliyordu, bir an durdu ve ağız spreyini kullanmak zorunda kaldı.) Biraz sonra senin elinden tutup bir duvarı atlatacağım, önünde bir demet kurumuş ot bulacaksın, işte o senin gerçek benliğin. Beğendiğim bir dize der ki, yaşlıların sözlere değil, canavarlığa ihtiyacı vardır, bu demek

oluyor ki saygın aletinin bir hükmü olmayacak bundan böyle. Veda et artık, geçim kaynağına, karıları tehdit etme manyağı ağalarına, hatta kıçının bitlerine bile veda et, yüreğinin neye benzediğini göster, ardından bir kuzgun ötsün."

"Haydaa Atilla Mayda..."

Öztürk'ün son sözü bu olmuş (jetonu da pek dört köşeymiş, diyordu Mutlu). Anne, Öztürk'ün savunmasının bütün hemcinsleri gibi alçakça bir şey olacağını bildiğinden, karşılaşmalarının anlamını o minvale sokmamış (yoksa o göt bombacısı takkeyle külahı değişiverirdi, diyordu). Geride kalmış günlerde Anne, Elem'e bebeğin imkânsızlığını sezdirmişti, küçük aptal yazar, hemen bebek eşyaları düzmeye giriştiğinde Anne evin içinde bir yıkıntıya benziyordu. Öztürk'ün kalbine, şemsiyesinden değil de belinden çıkardığı bıçağı sapladığında şaha kalkmış bir küheylandı, yani kendi yıkıntısını da *gaz odasında* halletmişti. Ağzından kimsenin anlamadığı bir laf çıkmıştı, cinayetini istediğine adamaya hakkı vardı.

Ölünün başında (ne kadar soğukkanlıymış, diyordu) çarçabuk bıçağı temizlerken şöyle seslenmiş ölüye:

"Beğendiğim bir dize der ki, şimdi yağmur yerine oluk oluk kan akıyor..."

Anne'nin beğendiği dizeler, diyordu Mutlu, gülünç korkunçluğun gerisindeydi, dünyaya atılan bizlerin ve eylemlerimizin daima gerisinde kalmak kaderleridir. Ölüyle tamamen ilgisiz biriymiş gibi mücevher şirketini Tatlı Sert ikilisinden bile hızlılıkla terk ederken (ayaklarında sanki patenler vardı, diyordu) bu temizliğin kirletmek anlamına geldiğini sezmiş, ölünün tutunmak için geldiği kendini turizme vermiş bu miskin şehir, cinayetiyle en aşırı biçime girme imkânını bulmuş böylelikle. İşe bak, diyormuş Anne, çantasındaki astım spreyine erişmeye çalışırken, çocuklarımız bazı yerlere sırf yaralanmak için geliyor, birisi elleriyle onların kalbini söküyor ve o şuursuz domuz kendi so-

nunu hazırladığının gram kadar farkında olmuyor, son derece önemli hayatını ilerleteyim derken geriden ipinin çekileceğini aklının ucuna bile getirmiyor. Bu o kadar öyle ki, hayatının son dakikasında bile saçmalayabiliyor, saçma saçma geberdi işte.

Mutlu Son: Anne'nin ölümcül vuruşuyla huzura kavuşan satıcı ruhuna, melekler acı şarkılarını söyleyecekler.

Huzuru deliye çevrilmek, diyordu Anne, bir Antalya taksisine atlarken, o sıra gökten hakikaten bir yağmur boşanıyormuş, kan değil. Çocuk sıçıyoruz, diyordu, her yer çocuk, gerçekçiler de hayalperestler de çocuk sıçmak dendi mi başta gidiyor, ne yazık ki bu iş için tekniken hâlâ bir baba gerekiyor. Şimdi bu yağmurun altında dolaşanlar insan mı, yoksa sıçıklı caniler mi?

"Ne yaptığını biliyordu," dedi Mutlu.

"Öztürk'ü toprağa soktu," dedim, sabah oluyor ve güneş sağlam durmamız gereken yeni bir günü daha hediye ediyordu bize, "kuyuyu kazmakla oyalanmadı bile, bir sürü düşünceyle bunalmadı, uyandığında kahvaltı hazırlaması gerektiğini nasıl biliyorsa gidip hakladı herifi..."

Mutlu, göz kapaklarını ovdu, diliyle kendini temizleyen kedilere benziyordu, bu mahmurluğundan çarçabuk (ancak onda görülen hezeyanla), baştan çıkardığı boğaya son ölümcül darbeyi indirirken şansından başka bir şeyi olmayan matadorun kişiliğine büründü. Çılgınlığa hasret olmadığımız yuvamızda şunları söyledi:

"Olay mankafalıların anlayamayacağı kadar basit, Anne ayıklığıyla şeytana pabuçlarım ters giydirdi, nasıl birinci sınıf bir cengâvermiş öyle, hayır mantık hatasına düşmedi. Bu savaşta –kızım her gün bir savaştır, ADAMI DÜNYADAN ATTI, Elem bebeği atarken o babayı attı, dünyadan kovdu onu. Tabii ki bütün medeni dünyamızı ve bununla birlikte ilahi olanını da karşısına aldığını biliyordu, şimdi artık onlar tek

bir fiil. Delireceğim, delireceğim (şaşı gözleri görülmemiş bir büyüklüğe ulaştı, acıdan ateşte kavrulan kurbağa gibi zıplayacağını sandım). Biz gibi –Elem, ben, sen ve bize benzeyen sersemler, içinden çıkılmayacak duvarlar örerken, Anne atlayıverdi çiti. Hani bir kuşun arkasından bakakalırsın, öyle...

"Bak ne vaatkâr bir sabah oldu, kullanmayı bilirsen kutsallaşır. Ama sen tek gözünle bir şaşıdan bile beter bakıp çözecek ne kadar çok düğüm var, entarim neden böyle batak içinde dersin, ama sana fırçayı ve makası kim uzatacak. Boş sabahta boş boş uluyan, üstünü başını güveler yemiş deliler. Sen Şeyh manyağını haklarken Anne kadar şanslı olmayacaksın..."

Uykusuz kaldığımız odaya hafifinden bir sabah soğuğu çökmüştü, bir manastır sınıfına doluşur gibi kızların *69 salonuna* inmek için çıkardıkları akılsız patırtılar, derin sessizliği bozan yegâne şeydi. Elimde olmayarak Mutlu'nun lafını kestim:

"Ne yani, işi Baykuş Anne'ye mi yamamalıyım."

Kabalığıma gülmekten başka bir şey yapmadı. Yeni bir günle kucaklaştığımız şu sıra Öztürk dünyadan uğurlanıyor olmalıydı; Yezidilerin ölüm törenine göre maktulun cinayet günü üstünden çıkan elbiseleri bir oduna giydirilerek (çok yakışır) yakılırdı. Odundan ve kumaştan imal edilmiş Öztürk korkuluğu, neşeli bir ateşle çatırdayarak yanarken, imha edilenin yalancı kopyasından savrulan küller, davul zurnalı kalabalığın üstüne uçuşuyordu. Yeri göğü birbirine katan yas güruhu, Öztürk'ü sonsuz istirahatine hazırlarken Adi nehrinden getirilen kutsal çamuru ölünün gözlerine ve sağken zevkin iyice tadına erdiği ağzına koymuştu –buna göre zaten gözü açık gitmeyecekti denilebilirdi. Sanki oyuncak bebeğine zulüm eden bir kız çocuğunun eline düşmüş gibiydi ölü, bundan sonra işe yaramaz haldeydi. Ağzı ve gözleri çamurla tıkanmış ölü, ırkının şatafatını kalınca bedenine hapseden anası tarafından bir gecenin köründe dünyaya ge-

tirilmiş ve şu ölümlü dünyada en çok kendini sevme terbiyesizliğinde bulunmuştu, özetle; şu kutsal çamur sürülmüş artık yaşamayan yüz ve yüzün alt tarafı zamanında varsa yoksa kendisiydi. Ama Anne bu zatı, bitkiyi kökleriyle birlikte koparır gibi zamanından koparmıştı.

Mutlu Son: Artık kendi kendinlesin ey atılımcı ruh, Melek Tavus ricamı yerine getirmedi diyebiliyor musun.

"Adam eşeğine ne kadar yük yükleyeceğini bilmez mi," dedim.

Mutlu, başını organze yastıklardan birine koyarken hasta gibi titredi, Anne ve Elem kayıplara karışırken budalaca ortada kalmıştı sanki, bir oyun eksilmiş taşlarla oynanabilir miydi?

"Ah hayat, hayatın darbeleri," diye bağırdım, lanetlenmiş bir karının umutsuz sesiyle, gözümün önündeki Mutlu yolculukların bezdirdiği birine benziyordu, "bedenimizi aslanlara açıyoruz, farenin üstüne düşen aslan, bizi köşe başında kıstırmayı bekleyen hayduttan beter. Biliyor musun, her yanı kurbağa siğilleriyle kaplı mikrobun biri, belagat gücüne güvenerek kimselerin çözmediği mükemmel dünyasal uyum hakkında kafamı sikmeye kalkışmıştı, onun başını döndüren bu uyum Kopernik'i bile gülünç duruma düşürmüşmüş. İnancı sırtına geçirdiği can yeleğiydi, bozulmuş yemek kokan nefesini böyle konuşarak açıyordu, böylelerini anında yok etmek gerek. Ama işte anında yok edemiyoruz, zayıflık gösteriyoruz. İplerin elimde olduğu *dağılma odasında* bile üste çıkmaya çalışıyorlar, halbuki o müthiş iyi uyum olsaydı en başta kendisi gibi birinin olmaması gerekecekti. Oysa bu içi rahat rezillerin sürüsüne bereket..."

"Her şeyin ağzına sıçılmıştır," dedi Mutlu, yığılıp kalmış bedeni ateş içindeydi, "muhteşem insanın ayakta kalma şekli, sen onların çıplaklığına yeterince bakmadın mı, yani son sözü söyleyecek kadar kafan dolup taşmadı mı?"

Son Söz: Kopernik ya da dindarların teorisi değil, Baba hayattaki en gülünç varlıktır.

Mutlu'nun anlattıklarını Baykuş Anne'ye bile anlatamazdım, biraz sonra beni yanına çağırdığında (bir şeylerden işkillenmiştir muhakkak) artık rollerden rol beğenecektim.

"Gecenin ifratı hamamlarda atılır, yuvamızdaki barışçı hava için şükürler olsun," diyordu Yakup.

Mutlu'yu kızlara görünmeden çıkarmak gerekiyordu, o kadar merak ettiği ve bir örneği daha olmayan bu eğitim yeri hakkında, beni onca soru yağmuruna tuttuğu *69 salonunun* önünden geçmeden onu götürmeye çalışıyordum, Yakup'un anonslarından başka bir şeyle karşılaşmadığımız tenha koridorlarda iki suçlu gibi ayaklarımızın ucuyla ilerliyorduk. Nasıl olduysa ağzımdan çıkan talimatlar (bak, bu girintiyi beyaz ceketliler mesken tutar, aman şu kapı açılıverir, dikkat edelim de deve gibi dolaşan bir müşteri saldırmasın bize, vesaire) bizi dış kapıya çıkaracağına Baykuş Anne'nin dairesine çıkardı. Zayıf olan yön duygumu iyice kaybetmiş olmalıydım, belki de halen şoktaydım falan. Galiba sırf kendimi bağışlatmak için şöyle dedim Mutlu'ya:

"Bizim gibi kız olsaydın, burası çok tanıdık gelecekti sana..."

"Ne demezsin, ne de olsa anneniz," dedi Mutlu, bir kız tarafından tuzağa düşürüldüğünü mü düşünüyordu bilmem.

Ah Baykuş Anne, şu ocağın önünde (ona Ofelia ya da güzel bâkire şöminesi deniyordu) postu kırkılmış bir kuzucuk gibi kim bilir kaç kere çırılçıplak oturmuştum, ağlamalarım, inlemelerim, zemin kata bile sızan böğürmelerim hep *çıkış* içindi. *Çıkış* –hayaletin gülmesin şimdi. Mutlu'yla göz göze geldim, kendi kendine, içindeki ikizine seslenirmiş gibi, vay canına, diye söyleniyordu. Kafasındakiyle gerçeği arasındaki karşılaşmada gerçeği tahayyül ettiğini kat be kat geçmişti çünkü.

"Buraya kızlardan başka kimsenin kabul edilmediğini bilmelisin."

"Hayatım, Baykuş Ana'nın bebekleri için bundan daha iyisi olmazdı herhalde, onun oyun evinin en değerli parçasını görmek de varmış kaderde. Ne diyordu sizin Yakup, durmadan şükredin..."

"Gel diz çökelim."

Yan yana diz çöktük. Dünya çapında iki sefihin diz çökmesinden daha kutsal bir şey olabilir miydi? Diz çöktüğümüz yerde gözlerimizi kapar kapamaz, bir devin karanlık boğazından geçerek birkaç saniye sonra devin gudubet kıçından huşuyla atacağı dışkıya dönüşecektik sanki, krallara layık, ama bir ölçüde de hor görülmüş eşyalardan sessizliği bozan derin çatırtılar geliyordu. Kış güneşi büyük bir edepsizliğin kokusunu almış gibi garip şekillerle içeriye üşüşüyor, diz çökerek baştan çıkmış bizi, yarattığı manyak tayfıyla gerçeklikten koparıyordu.

Diz çöktüğümüz yerde ikimiz de tuhaf bir şekilde sertleşmiştik ve ben dişlerimi sıkıyordum, deliğim meleklerin kutsal ağızları gibi sonuna kadar açılmıştı. Kapıldığım kör heyecanla onun parmaklarını demirleri büken azmanlar gibi büktüm, sanki can çekişen bir hayvandım. Baykuş Anne'nin sadece kızlarla hemhal olduğu, yuvayı yuva yapan bu sapık delikte zevke adanmışlığımız suratımıza sert bir şamar olarak inmişti. Biraz sonra ellerimle Baykuş Anne'nin sidiğine, kusmuğuna vesaireye mahkûm olmuş halıyı tırmalarken, Mutlu küçük pembe kıçıma keskin dişlerini geçirmişti bile. İlk defa onu çırılçıplak görüyordum, bir atlet gibi en uzak mesafeleri atlayabilecek kadar muntazam bacakları, dimdik harikulâde aletiyle dünyadaki en bağımsız düzücü oydu. Her şeyin bir seferliğine olacağını biliyorduk, amımın mutlulukla açılması ve kaynayan tatlı bir sıvı gibi taşması sırf bu yüzdendi belli ki. Öpüşlerinin

derimi kavurduğunu gördüm, bunun yanında, onu şu güne kadar doğru dürüst arzulamamış olmam bir itiraf konusuydu.

"Zevki de acıyı da hatmetmiş birini becerene müjdeler olsun," diyordu Yakup.

Dünyaya tek başına meydan okuduğu bir silahmış gibi nasıl kullanacağını iyi bildiği ve amımın dibine kadar soktuğu koca kamışını, kıçımdan çıkaracaktı sanki. İşte, öyle delice bir güce maruz kalıyordum.

"Şimdi bir pisliği nasıl öldürmek gerekir diye düşünmüyorsun," diyordu Yakup.

Sürtüklüğüme yakışacak küfürler sarf ettim, hayatın kaynağından insan kendini uzak tutabiliyor muydu. Domuzsu enerjimizle bütün bir âlem utanmaz biçimde tutuşmuştu, bunu dağlanma törenimden sonraki ikinci akıldışı törenim olarak saymamam için hiçbir sebep yoktu.

"Orospularla rahibelerin yakınlığı çok somut bir şeydir, ikisi de vermenin anaları," diyordu Yakup.

Anonsun anlamını kavramaktan uzaktım, neden ağzına geleni söylemiyordu –söyleyemez diye güldüm. Evren gözümde küçüldü, ölülerin dönüşeceği toz oldu.

"Güneş yukarıda diye aldanmayın, aldanmamayı öğretmiyor muyuz size, köpeksi kızlar," diyordu Yakup.

Mutlu'yla benim kendimizi kaybetmemiz geçirdiğimiz şaşkın ve uykusuz geceye bağlanabilirdi, belki de bu görünüşte böyleydi. Öztürk'ün çirkin işini ifa ettiği sırada katledilmesi bizi bu yola sokmuştu, belki de tören töreni doğuruyordu, Öztürk'ün ölü olarak iştirak ettiği, muhtemelen güreş tutmaya elverişli bir çayırlıkta gerçekleştirilen Yezidilere has gömülme töreni ruhlarımıza kadar ulaşabiliyor ve bizi azdırabiliyordu. Onun boktan ruhu göğe yükselirken biz lanetlenmiş yeri bir kez daha yüceltmiştik, galiba ona saygılarımızı sunmuştuk, başka bir şey değil.

İhtiyat kimin umurundaydı, tanrısal bir gülüş içinde kavrulduğumuz söylenebilirdi; diriliş denen şey, bedenlerin yaralanma gücüydü. Uyandırma celladı Baykuş Anne'nin muhtemelen son nefesini vereceği ve otoriter varlığının yegâne anlamı, şeytanın bile ayak basmaya çekindiği sapkın deliğinde kral soytarıları kadar ölçüsüzdük. Ne dediğimi bile bilmeden kan, sperm ve tükürük içinde kalmış ağzımla ipe sapa gelmez şeyler mırıldanıyor ve boşalıyordum.

Hiçbir şeyin onun yerini tutamayacağı boşalışımızdan sonra, bana yazar diye Elem'i hediye eden Mutlu, Baykuş Anne'nin kunduz kürkünden şalına sarınmıştı, en güçlü büyücülerin bile zayıf düşeceği bir tanrı yatak odasında adet olduğu üzere bir keyif purosu tüttürüyordu. İliklerine kadar boşalmış adamın küçük hesaplara adanmış insanlara üstünlüğünü sezebiliyordum. Hafifliği can alıcıydı, kazınmış sarışın kafasıyla pahalı kürkün içinde eski Rus hayatına ait yarı toprak sahibi, yarı deli gibi görünüyordu. Ne kadar geçti bilmiyorum, sadece kendinin duyabildiği bir sese kulak kesildi, yüzü ansızın ölüm beyazlığına büründü ve doğum yatağındaki kadınlarındakine benzeyen bir feryat kopardı. Ağzı, bedeni henüz soğumamış yabani bir hayvanın organlarını yiyen biri gibi kıpkırmızıydı; birden her tarafı kanlandı, narin ayaklarının altında ezilen kürk sapık bir şekilde en gizli köşeye bile amber kokusu yayıyordu. Güneşliklerin gerisindeki kış havası insana garip bir tokluk duygusu esinliyor, akıl erdiremediğimiz doğa kanunu keskin acıyla birlikte şefkati de yazıyordu. Gözlerimi kapalı tutuyor ve Mutlu'ya bakamıyordum. Ense kökümden başlayarak bütün tüylerim ayaklanmıştı, arkamdan uğursuz biri ittiriyormuş gibi Mutlu'nun üstüne düştüm, onu bir çığdan koruyormuş gibi sarıldım.

"Kızlar, doğuştan kötü yüreklisiniz, başınıza cezalar geleceğini bilmiyor musunuz," diyordu Yakup.

Ne hıçkırma ne gülme, ikisini de beceremiyordum, kollarımla onu kavramış olmama rağmen dünyanın en yabanisiydim, hiçbir şey bilmeyen biri –sonunda bu unvanı da kazanmıştım. Başına ne geldiğiyle ilgili değildi, son bir şeyler söyleyecek zamanı bile bulamadı ya da o hakkından feragat etti, düşüncesizliğin son haddindeydim ve kendime şaşamıyordum bile. Baykuş Anne'nin dairesinde kız kıza ne halt edersek edelim ama, benim yaptığım şey kesinlikle yasaktı. Ayrıca, Baykuş Anne için düzüşme kuralını da ihlal etmiştim, ama hesabımızın anında görüleceğini bilmiyordum, bağışlanmaksa zaten söz konusu değildi.

"Ölülerle pek bir hemhal oldun," diyordu Yakup.

Kara bir sessizlik çökmüştü, Baykuş Anne'nin bir türlü ölemediği imparatorlara has koca süslü yatağına ölü Mutlu'yu yatırdım, ikonalar gibi kutsal bir güzelliğe ulaşmıştı. Bedenine işlettiği, kocasının üstünde tepinen kanlı yüzlü tanrıça Kali'ler, kendi kıpkırmızı kanıyla yatışmışa benziyordu. Cinayet mahallini terk eden saygın bir caniye özgü sarhoşlukla, arkamdan kapıyı ölünün uyanmasından korkuyormuş gibi usulca çektim ve ayaklarımın ucunda ilerledim. Birkaç saat önce temkinliliği elden bırakmadan geçtiğimiz yolları kızlar doldurmuştu bile, öyle müstehcen bir şekilde kıkırdıyorlardı ki, *69 salonunda* kafayı bulduklarını düşündüm. Oramı buramı sıkıştırmalarına rağmen ağzımı açamıyor, iğrenç bir böğürüşü içimde tutuyordum. Ölüden çıplak bedenime bulaşmış kanlar ifrat yuvamızda dikkat bile çekmiyordu, üstlerine koca bir satırla yürümedikten sonra...

8
İŞ

"Bir kızın olacak," diyordu doktor.

Müsterihim. Bekleme salonunda normal ana babalarla birlikte oturmuştum, bunların topraklarına zorla giren bir hırsız gibiydim ve onlar ev sahipliklerinin huzuruyla bana sevecen bakışlar fırlatmışlardı. Bütün bir gündüzü kadınları eğlendirmeye adayan televizyon tam karşımızda bangırdıyordu, stüdyolarda kurulan düğün derneklerde çil çil altınlar, makyaj setleri, tabak setleri, havlu setleri değiş tokuşu içinde günün yıldız şarkıları söyleniyor, sonra bir kavga kopuyor, ardından tekrar şarkıya geçiliyordu. Böylece çoluklu çocuklu karılar eğlendiriliyordu. Hamile karısının yanında çirkin götünü ve çirkin ön takımlarını çelik ayaklı turkuvaz

rengi yumuşak koltuğa yaymış bir baba, çocuğuyla poz vermiş bir gazetecinin (pozda, attıkları kahkahalar yüzünden kafaları boyunlarından kopmuş mitsel yaratıklar gibi görünüyorlardı) bir modern ötesi annenin, arada bir eline yüzüne bulaştırdığı annelik konusundaki zırvalıklarını okuyordu.

Oku: Her gününüz böyle iğrenç geçecek.

Çok müsterihim. New York'tan, Valencia'ya akıldışı bir yurt dışı uçuş trafiğinin yaşandığı Şeyh'in cenazesine iştirak edemedim, *büyük kayıp* denen bir ünlü nasıl gömülüyorsa öyle gömüldü, bol bol gözyaşı, bol bol çelenk (şüpheleri üstüne çeken kimliksiz bir glayöl çelenginde de *muhterem seks şehidimiz* yazılıydı), bol bol siyah elbiseler, bol bol çerçeveli fotoğraf ve siktirik mumlar. Ben olsam mezar taşını bükülmüş bir penis şeklinde dikerdim, ne yazık ki böyle bir söz üstünlüğüm yoktu. Baykuş Anne pembe Pontiac'iyle geldiği cenazeyi tek bir damla gözyaşı dökmeden sonuna kadar izledi, beyaz etekli kızlar (beyaz ceketli oğlanlar bu kez kız kılığındaydılar ve siyah diz altı çoraplarına gizlenmiş, geyik boynuzlu sivri dişli kamaları vardı) onu izdihamdan korurken, yuvadaki hiçbir kız benim gibi unutulmaz cenazeye adım atmadı.

Tantanası bol oldu. Cenaze organizasyonundaki tiplerin farklılığı akıl karıştırıcıydı, her gün görmeye alışkın olduğumuz Müslümanlardan Yankilere, Yankilerden hiphopçulara, hiphopçulardan misyonerlere kadar uzayan (ama herhalde en ilginci orospuların temsilcisi Baykuş Anne'ydi) cenaze karması Nuh'un Gemisi'ndekine benzer bir çeşitlilikteydi, denebilirdi ki, sanki tanrısal bir emir gizlice yerine getirilmişti –ultra zenginlerle fakirler bir aradaydı, bu ancak evrensel bir kadavranın yapacağı bir sihirmiş meğer. İnançlarına göre her şeyi düzenleyen Tanrı'nın kutsal eli ce-

naze topluluğunun kafasını karıştırmış gibiydi –tabii Baykuş Anne hariç. Kutsal ölü, Şeyh'le bağı olmayanların da ilgisini uyandırmıştı. Böyle biri akılların ermediği, handiyse aptalca ve egzotikçe öldürülmüşse ölümü kişisellikten çıkardı, ait olduğu çıkar grubu (şu en eski kardeşlik) bunu örgütlerine yöneltilmiş bir tehdit gibi görmeyi hakları sayardı, başlarına sarıldığını sandıkları uğursuzluk kalplerini köpek kıçı gibi küçültürdü. Polisin şüpheliler listesinde kim vardı kim yoktu bilinmez, ama bu şahsiyetin durumunda iş dinsel kutuplaşmalara kadar uzanmıştı. Halbuki bu dinsel öğretiyle hiçbirimizin alakası yoktu, sorguya çekilsek, maktulun çenesinin düşüklüğüne, küpünün doluluğuna, seks anlayışının ölümünü andırdığına defalarca şahit olmuşluğumuzu söyleyebilirdik yalnızca. Gerektiği kadar söylenmiş bu şeyde de hiçbir yanlışlık ya da yanıltmaca bulunmuyordu. Bu garip ölümle adamın zevkle ilgili tarafı da ortaya çıkacaktı muhtemelen, müritlerse bir hararetle ellerine sabunla fırçayı çoktan almışlardı zaten, ama bu kardeşlere geçmiş ola, böyle şeyler umurumuzda bile değildi. Baykuş Anne çatlaklara ve ispiyonlara karşı önlemini almıştı, sezgi gücü Elem'den fazlaydı, ama Elem bunu duysaydı, Baykuş Anne'nin sezgisinden kimse şüphe duyamaz, esasen o hepimizden daha ihtiyatlıdır, derdi.

Oku: Sevimli dünyamız yer ve gök diye ikiye ayrılmamış mıdır, iyi bak, bunlardan biri kadın biri erkek.

"Geçen sefer bebeği alan sendin," diyordum, beş sene sonra bacaklarındaki mor varislerle tonton bir teyzeye dönüşecek doktora –vasat bir Fransız balesine ayak uyduruyormuş gibi görünen topuksuz ayakkabılı doktorun, rahatların rahatı bir hayata ait olan bedeni ilk bakışta havan toplarını andırıyordu.

Allah'ın belası bir sapık pek değerli spermlerini geri almak isteyebiliyordu, pazarlığı şöyleydi; ya kellen, ya spermlerim, kısacası, spermlerim, Allah spermlerim. Bir adam böyle bir pazarlığa girmiş ve pis ağzına ölümü almışsa hayatının hatasını yapmış sayılırdı. Seks şehidinin son gecesi belki doktor karısını bile ilgilendirebilirdi. Aslında hikâye, kan ve sperm-den oluşan her canlıya uygundu. Elem'in, bulunduğu manyak delikte kırmızı gözlerle gülebileceği kadar güldüğünden eminim. Ama onun bu cinayeti bizzat benden öğrenmesi daha iyi olurdu, benim gözümde ölümün ölümü doğuracağını bilen yegâne insandı. Hikâye henüz bende soğumamışken Elem'le bir akşam vakti karşılaşmak isterdim, Şeyh'in yok edilmesini bütün detaylarıyla anlatmak için nasıl yanıp tutuştuğumu bilemez, onu pembe tüylü halının üstünde melek sakinliğiyle (hakikaten başka türlü değil) tasavvur edebiliyorum, parmaklarıyla alnını ovuyor. Sesi alkole düşmüş bir kuşunki gibi hırıltılıyken son derece ayık, annem bir katil ve ben ona ölümüne bağlıyım, diyor. Alt kattan gelen Alevi saz aşığının gürültüsü salonu gevşetmiş, panjurları ardına kadar açık, küçük ormanları ayna gibi. Alttaki adam deli gibi saz çalarken Anne un helvası kavuruyor, bir bebeğin oyuncakları gibi en çılgın renklerini görebileceğimiz astım spreylerinin sayısı çoğalmış. Elem duyarlı tavus kuşları gibi boynunu dikerek etrafı kokluyor, yerli yersiz bütün şifrelerin midesini bulandırdığını bilmemi istiyor. Ona Şeyh elimizde diye haber bile verememiştim, yerlerini kimse bilmiyordu, onun kıçının kokusunu herkesten iyi alan Mutlu'dan da ebediyen mahrumdum. Bu durumda namussuzca özgürleşmiş gibiydi. Hiç değilse bir kerecik gizlice telefonda konuşabilseydik diyordum, bu ne zaman mümkün olacaktı, beni duysa Şeyh'le katiyen ilgilenmeyeceğini biliyorum, soracağı soru şu: aradığın yazarı buldun mu hayatım? Sana binlerce gülücük.

Aslında adamın kıstırılışı ve sonu gayet basitti. Şeyh gökyüzünde yeni ayın belirdiği güzel bir gece, kaçırılarak bir kır evine götürüldü, iğne yapraklı çamların ve ladinlerin arasından ufku belirleyen dağların mor uçları, bütün kötü huylu insanlara hak etmedikleri pastoral bir güzellik sunuyor, hayatın her yerde peydahlanabilecek gizli oyunlarını bir aşüftenin eşsiz tarzıyla kulaklara fısıldıyordu. Tanrı'nın Kitabında, gözünüzü açın dediği gibi açın kulaklarınızı! Şaşkın dindar kaçırılışının manasını anlamamış, ama kendini çocukların yediği pamuk helvaya benzeyen tanıdık pembe Pontiac'in içinde bulunca, bir sefahate yetiştirildiği kanısıyla karşısına dikilen ketumluğu hoş görmüştü –ne de olsa Kukumav'ın ona sunduğu hizmetler ve sürprizler sınır tanımıyordu, sonuçta özel muameleleri kariyeriyle hak etmiş biriydi. Aslında, pembe Pontiac'in havası bile ereksiyon olmasına yetmişti, Yakup kaçırılışın yönetmeni olarak kivi yeşili akşam ceketi, yarım parmak siyah dantel eldivenleri, dudaklarındaki parlak rujuyla sahneye inmiş biri gibiydi ve adamın dimdik olan çavuşu için her şeyi yapmaya hazırdı. Adam rahat Pontiac'in içinde inlemeli kasılmalarıyla Yakup'un meşin bir muska taktığı krema gibi bembeyaz göğsüne fışkırtmıştı. Öyle meşgul edilmişti ki, yolun uzunluğunu ya da kısalığını anlamasının imkanı yoktu. Nefes aldığı her aralıkta Yakup'un bir rahibin parmaklarına benzeyen, kutsallaşmış kuru ve uzun parmaklarını öpüyordu. Yakup sonradan adamın vecd halini, her şeyi kirletmeye hazırdı diye açıkladı, dediğine bakılırsa cehennemden gönderilen ateş parçasıymış. Bizim supervisor gizli kapaklı işlerde temastan mümkün olduğunca kaçınırdı, Şeyh gibi biri için eli arttırmaktan çekinmemişti, olayı yüzümüze gözümüze bulaştırmaktan ilk defa bu kadar korktuğunu itiraf etti. O sıra ihtiyaç duyduğu tek şey bir volkmenmiş, hangi müziği istemiş olduğu hakkında da

açık bir fikri yoktu. Arabanın iç gıcıklayıcı beyaz deri koltuklarında doğuştan oyuncu Yakup, kendini birazcık da olsa kimin yerine koymuştu ki. Bunu da öğrenmek kısmet oldu, ama hiç tahmin edilecek bir şey değildi.

Bir kural olarak, Pontiac'in içinde baştan çıkarılan adamla konuşmamaya özen gösterilmişti, zevk odalarındaki tatlı sefih muhabbetin ondan esirgenmesinde de hiçbir olağandışılık yoktu, herkesin gerektiği kadar suskun ve gerektiği kadar nazik olduğu pas geçilmemesi gereken bir ayrıntıydı. Şanslı kişilere verilen sefihliğe gelince, tabii ki yaşanan şey bir sefihlikti, adam hayatının tuzağına düştüğünü bilmediği için baştan çıkarılışının anlamı genişti. Kurbanın yetenekli bir hoca olması da artık kaderin bir cilvesiydi. Duyarlı Şeyh'imizin kötü kokuyu alması ne kadar sürdü bilinmez, uzun sürdüğü aşikar, çünkü herif hayvanca boşalıyormuş, artık bir noktadan sonra Yakup'un krema gibi pürüzsüz derisiyle, arabanın beyaz derisini birbirine karıştırmış, bütün evreni düzülecek bir delik gibi görüyormuş. Hayvani patlamaları her zamanki gibi bir samimiyet krizi eşliğinde gerçekleşmişti. Gri gözleri faltaşı gibi açıkken sıktığı güçlü yumruğuyla kutsal bir ışığı tutuyormuş sanki, onu da kardeşleriyle paylaşmaya hep hazırdı zahir.

Koca kalaslardan yapılmış, dar pencereleri kör bir surattaki gözlüklere benzeyen köy evinde yalnızlığa mahkûm edildi, bunu hayatının fırsatı sayamayacak kadar toydu ve erkek cinsine özgü duygusal gelişmemişliği için suçlanacak kimse de yoktu ortada. Hapise, daha ilk akşamında, bulunduğu yerden kuşun bile uçamayacağı, gerekli gereksiz hayallere kapılmaması yönünde zaruri bilgiler verildi, kısacası ona hep iyi muamele etmiş dünyayla haberleşmesi mümkün değildi. Pis ve sinsi suratı, sadece ona ait olan *cüretin* başkalarının eline geçişini anlamadığını ele veriyor, cinsine ve ko-

numuna özgü geleneksel bencilliği mutlaka kurtulacağı fikrine bağlanmasına neden oluyordu. Nitekim bugüne kadar insanları ayartarak var olmamış mıydı? Yakup, adamı arabada şeytan gibi boşalttıktan sonra, köy evinin kalın kirişlerinin altında bütün güzelliğiyle dikildi. Kır havası gönülleri kıpırdatacak kadar sakindi.

"Kardeşim, evin tavanı asırlık katran ağacından yapıldı, ve kirişler duvarlar boydan boya işlemelerle dolu, ağaç ustalarının figürleri hiç bu kadar arzulu olmamıştı," dedi Yakup.

İşte Şeyh o zaman işlemelerdeki erguvani zincirlerle bağlandığını anladı. Kollarının kanatlarının kirli beyaz kuğular tarafından parçalanacağını ve inayet edilmeyeceğini gördü. Dik uçurumlardan ve yamaçlardan bakan kara kafalı kartallar, cin derisi elbiseli ecelerin eski çalgılarından fırlayan mor ve yakut rengi devekuşları, şımarık yarı tanrıları emziren iki kıçlı goriller, koyu mavi denizlerde yüzen yatırlarla fil hayaları, testereyle muntazam kalıplar halinde kesilmiş kıçlar, vs. kulaktan çok yüreğe hitap eden korkunç bir senfoniydi. Bundan ötesi mezar kadar boş, hiçbir hissin geçemeyeceği kadar karanlıktı. Evin duvarları, tavanları, kapıları bir deriye yapılan nakışlar gibi ince bir işçilikle ama çılgınlıkla işlenmişti, bunları gün boyu seyreden insanların delirmesi muhtemeldi. Bu ev, imanının hediyeyi yasakladığı adama verilmiş kalpten bir hediyeydi.

"Mirim evde burnunu nereye çevirirsen çevir kara günnük, tarçın ve kişniş kokusu alacaksın," dedi Yakup.

Şeyh 'kâfi' der gibi elini havaya kaldırdı, ama Yakup bu hareketin hiç üstünde durmayarak ortadan kaybolmuştu bile. Nihayet *hediyedeki* dostlarıyla baş başa kaldığında ağzından taşacak gibi olan duygunun ne olduğu bilinmez, ama insana yakışmayan bir anırma gerçekleştirdiği malum, çünkü gözümüzün önünde oldu. Çileci Şeyh yuvamızdan, kapalı

devre sistemiyle izleniyordu, Yakup uçmasının imkânsız olduğunu söylerken abartmıyordu. Belli ki kendine göre bir yalnızlık öğretisi geliştirecekti, ona göre aynen başına geldiği gibi bitişe girilse bile bitiş yoktu, enerjisi saçma bir şekilde bitemezdi. Şeyh evde tatlı saatler geçirirken, hapsedilmeden önceki normal günlerinde güzellik yarışmalarında jüri üyesi olduğunu Baykuş Anne'den öğrendim, tam o anda ne mi düşündüm; o boklu koltuklarda oturanların tıynetleri benim gözünden asla kaçmamıştı ki...

Sıkı bir çember altındaydı, ama bu çember asla çok fazla daraltılmıyordu, kırda bayırda elini kolunu sallayarak Kırmızı Başlıklı Kız gibi dolaşamasa da (onun bile ayağına musibet dolanmıştı) havanın tatlı serinliğinden yararlanıyordu. Ama, sert havanın çarpmasından mıdır nedir, garipliği de bir kat artmaktaydı. Açık havaya çıktığında aya karşı uluyordu (kurt çocukların tersinden tezahürüydü sanki, onlar medeniyete dahil edilirken bizimki medeniyetten koparılmıştı), gözleri karanlıkta da mükemmel görüyor ve bulduğu kanlı canlı solucanları spagetti gibi parmaklarına dolayıp öpüyordu, yalıyordu –daha binbir türlü maskaralık. Yüksek sesle konuşması bir şarkıcının şarkı söylemeden duramaması gibi doğuştan getirdiği trajik bir özelliğiydi, kerhane berduşlarına yakıştırdığımız bu şeyin bu mazbut kalede tekrarlandığını görmek şaşırtmamıştı bizi. Beceriksiz kaçma hamlelerini anlatmaksa ayrı bir kitap olur, belki biraz akıl ve sabırla bunu başarırdı, ama ne yazık ki o kadar zamanı olmayacaktı. Herhalde hayatının otuz bir rekorunu sincapların bile gürültüyle iş gördüğü bu eşsiz yerde, şefkatin ve sertliğin karışımı Toprak Ana'nın herkese açık, cömert bağrında kırmıştır. Bunun yanında, başı daha da sıkışınca utanmazlığı ele almış ve hayvanlara gitmişti, taze spermlerini dört ayaklılara vermekten çekinmemişti. Dölleme tehlikesinden uzak, fışkırttıkça

fışkırtmıştı. Fiziksel bakımsızlığı kuşların yuva yapması gibi kısa bir sürede gözle görülür hale gelmişti, günler geçtikçe kimsenin temasa geçmek istemeyeceği biri olup çıkmıştı –kendilerini sessizliğe adamış beklemede ve düzüşmede ehil iri yarı oğlanlardan oluşan bekçilerinin bile midesini bulandırıyordu. Eskilerde kaldığını anladığı etkili çevresini bulutlardaki sisin dağılmasını izlerken hatırlamış olmalıydı, gecenin köründe kapıldığı özgün iç geçirişleriyle evin genç kangal köpeklerini uyarıyor ve uzun uzun havlatıyordu hayvanları. Geceleri daha heyecanlı olduğu görülebiliyordu.

Saçı sakalına karışmış hapis, çalışma ibadetiyle ağaçlardan kör çakısı yardımıyla tipsiz biblolar, pipolar ve daha bir yığın ıvır zıvır yapıyordu, el işçiliğine diyecek yoktu –tumturaklı inancına göre boş oturan cezalandırılırdı. Sakin günlerinin içinde, sanki dinleyicisi varmış gibi (bizi saymazsak yoktu) vaaz vermeden duramıyordu.

"Barış," diyordu, fiziksel düşkünlüğüne tezat oluşturan dik bir sesle, "hepimiz barış içinde yaşamalıyız. Kurt kurdun, iguana iguananın kardeşi değil mi? İnsan ki, bütün yaratılmışların gözbebeği, kılına zarar gelmemeli. Tanrı'nın günleri çoktur ve birbirinin üstüne yığılır, bizi kemerle başka bir adama bağlayan o değil mi? Akılsız akılsız neden ben müstesnayım diyorsun..." Kısa bir soluk alıyor ve güneşten kömüre dönmüş elleriyle kuru bağrını dövüyordu.

Göklerden kova gibi boşalan yağmurun, ayağının altındaki toprağı ağdamsı bir çamura dönüştürdüğü bir gün, tıkanmış bronşlarıyla şöyle sesleniyordu:

"Düne kadar senin gözden değil miydim, şimdi neden çenemi kilitledin? Nefret olmasın diyor ve mehtabı seksi buluyorduk. Askeri müziğe tutkun adamlar en çok mesane kanserinin eline geçmiyor muydu? Dost kelebekler ve sığırcık kuşları mazimin yıkıntılarından bir işaret fişeği göndermeye-

cek kadar nankör müsünüz, biliyoruz ki nankörlük ve tembellik orospulara mahsustur, onlar da akıl olmadığı için korku da yoktur. Kadir kıymet bilmediklerini bin kez yüzlerine söyledim. Ağızlarını ararsanız baba gibi nasihat ettiğim ortaya çıkar. Konsantrasyon bozukluğundan mustarip oldukları da üstünde durduğum bir hususdu, orospuların dikkat toplama kabiliyetleri hiç yoktur. Bu böyledir de, onlara uzanan bütün merhametli elleri de kökünden koparırlar. Boşuna cazgır karılar diye anılmıyorlar, değerli bir şey bünyelerinde barınabilir mi hiç. Onlar balıkçı biz de balık mıyız ki her yana dikenli ağlarını atar dururlar, kurda kuşa yem olurum da amcıklara olmam. Yakında, çok yakında bir nur inecek üstüme. Tabii, nurlu bir sabahta esaretim bitecek. Kepazeliğin damına doğacak o nur ki..."

Bekçiler müteessirdi. Dişlerinin arasına sıkıştırdıkları reyhanlar ya da çiğdemlerle dikiliyorlardı, pejmürde adama sanki bir pop yıldızıymış gibi, sap biçmekten yarılmış parmak uçlarıyla bir çocuğun sabun köpüğü üflemesi gibi bir erkeğin ağzından çıkabilecek en şehvani ve en müstehcen öpücüklerini gönderiyorlardı –esasen mahpusu domaltmaları yasaktı, günü gelinceye kadar insan eli değmeyecekti ona. Adam kendini nura adamış biri olarak, bu nurun en kısa zamanda üstüne ineceği ve o nurlu haliyle bu cehennemden elini kolunu sallayarak çıkacağı inancıyla, ağzının kenarında yorumlara açık bir sırıtışla çalı çırpı topluyordu, pantolonunu tutarak evden yarım kilometre uzaklıktaki derme çatma tuvalete koştuğu görülüyordu. Ona en çok yakışacak şey kanlı gözyaşlarıydı, fakat kendini seçilmiş biri zannettiğinden moralini ayakta tutabilmek için umutsuzca çırpınmaktan vazgeçmiyordu. Ruhuyla baş başa kaldığı değerli günler, hayatta sık sık başımıza geldiği gibi göz açıp kapayasıya kadar geçti.

Baykuşların bile uğursuz çığlıklarını içlerinde boğduğu ve yıldızların bizden parlaklığını toptan esirgediği bir gece onu ziyaret ettim, evin çıldırtıcı atmosferinde sanki o korkunç işlemelerdeki figürlerden biri olmuştu ve is bağlamış taş ocakta nerdeyse iki büklüm kestane pişiriyordu, hatıralar üstünde ev kadar bir yük teşkil etmişti. Nerden türediğini bilmediğimiz bir alerji (muhtemelen bu adama duyduğum alerjidir) baştan ayağa bütün bedenimin, hayvan ısırıklarına benzeyen kırmızı lekelerle kaplanmasına yol açmıştı, gözkapaklarımda da korkunç şişlikler vardı. Yüzümdeki şişlik yüzünden dudaklarım bir devin dudakları gibi kalındı (abartı değil), alerjikliğim bana yetip arttığı için tamamen makyajsızdım. İçimden yayılan ateş kemiklerimi ve derimi yakıyordu, bir ışık kaynağıymışım gibi lanetli bir ışık yayıyordum, dikkatli bir göz, bütün göksel varlıkların içime hapsedildiğini çıkarabilirdi. Aşil misali dokunulmaya cüret edilemeyecek ve ölümün ulaşamayacağı bedenimi (bir farkla, o erkek güzeli yarı tanrı topuğundan gözden çıkarılmıştı, benimse en küçük yerlerim de dahil her tarafım ölümü kovan ölümcül kırmızısıydı), zırha sokar gibi dana derisi beyaz deri pantolon ve beyaz deri ceketime sokmuştum, bedenime istesem de böyle bir şekil veremezdim, her şeyden üstün olan yüce doğanın becerdiği birine benziyordum. Maskeli balolardaki kafa patlatılarak ulaşılmış tipler yanımda bebek oyuncağı kalırdı. Selamlaşma mahiyetinde, adamın kıllı yanağından makas aldığım elim bile koskocaman ve damarlarımdan elektrik telleri geçiyormuş gibi kıpkırmızıydı.

"Aman kestanelerin kömür olmasın," dedim Hocamıza, gayet sıradan bir sesle.

Sevinir gibi oldu, insanın en kötüsüne bile hasret kaldığını saklamıyordu. Elinde kızgın maşasıyla, ağlamaklı bir sesle hastalıklı bir şekilde şöyle inledi:

"Iıhh, Rabbim konuşma gücü ver bana. Tek bir atış. Bu düşmanlık nerden çıktı? Şu ocağın önünde bütün kardeşlerimi düşünen ben değil miyim..."

Adamın, güzellik yarışmaları jürisinin, hassas gözlerini kırmızı ellerimle sonuna kadar açtım, ne renk olduğu bile anlaşılmayan pörtlek gözleri yanaklarına doğru sakız gibi sünerek indi, istesem iki gözünü de oracıkta çıkarabilirdim. Nurlu ışık parçası romantik bir şekilde titremekten başka bir şey yapmıyordu, bunun yanında ağzından çıkan koku dayanılacak gibi değildi. Kötü kaderine bedeniyle karşı koyuyormuş gibi delikanlı pozunda göğsünü şişirmeye çabalıyordu. Telaşından birkaç ıvır zıvırı devirdi –tutsaklık günlerinin eşyalarını sapıkça sahiplenmişe benziyordu.

"Aşırmalarla ve talanlarla kurduğun bir hayatın vardı, herhalde Tanrı'mız sana herkesten daha fazla cömertlik etmişti. Oysa boşluğun içinde yüzen bir tabut gibisin. Şimdi de bir köy evinde dahi dirilişe geçebileceğini mi göstermek istiyorsun? Ha köy evi, ha mabet mi..."

Her koşulda başının çaresine bakabilen insanlardan olduğunu kanıtlamak istercesine ve pek bilgece ağırdan alarak, bir hayvanın karnını deşiyormuş gibi koca maşasıyla ateşi karıştırdı. Belli belirsiz bir hüznün korkunç kibrini gölgelediği söylenebilirdi. Eski hantal bedenini ara ki bulasın, yeni kalıbının avantajıyla bir hamlede ocağın önündeki mindere patilerini yalayacak hırpalanmış küçük bir kedi gibi çöktü.

"Kalk, kalk kıç yaymak bitti artık!"

Uyarılmış bir yılan gibi korkusuzca dikildi, elindeki kızgın maşayı bana doğru fırlatacakken, gözlerimden çıkan alerjik ateşimle (Aşilliğimi seziyordu bilgemiz) kolu havada asılı kaldı. Donmuş muydu, çarpılmış mıydı çıkaramadım. Panikleyerek girişiği aptal hareketinin yarıda kalması aklının hâlâ yerinde olduğunu gösteriyordu, beynimi dağıtmakla eski

mutlu günlerine dönemeyeceğini anlamıştı. Aletiyle donmuş adam koca ağzını açarak çok içten bir şekilde bağırdı:

"Fahişeler de bebekleri de göt olsun!"

Hakikaten korkunç ağzının içinden, yeşilimtırak bir ejderhanın götü fırlayarak ayaklarının dibine düştü sandım.

"Buyur..." dedim, kırmızı gözlerimi şifonlarla süslenmiş bir taşbebeğin mükemmel ahengiyle kırpıştırarak.

Tekrarlamakta hiçbir sakınca görmedi. Böylece zamanla oynuyorduk bir nevi –ruhların ağdamsı bir yapışkanlıkla teslim olduğu, kaçık evin başka bir hediyesiyle karşılaşmıştık muhtemelen.

Yırtıcı çığlığı en kuru gözleri bile sulandıracak mahiyetteydi, saçları asma yaprağı şeklinde muhterem alnına dökülmüştü, kefeni andıran beyaz çarşaflardan eliyle diktiği abuk sabuk bir gömlek giyiyordu. Yolun sonuna hızla yaklaşmıştık, yürekleriniz heyecandan belki de atmıyordu. Duvarlar canlıymış gibi uğuldamaya başladı, insanüstü bir beceriyle işlenmiş figürler cehennemsi bir gösterinin el değiştiren oyuncularıydılar ve anlaşılan her şey bunların kitaplarına göre oluşacaktı. Bir striptizci pozuyla beyaz deri ceketimin önünü açtım, küçücük kırmızı karnım ortaya çıktı. Herif gene panik oldu.

"Bu genç yaşında piçler yurdu mu kurmaya ahdettin?"

Sonuçta alerjik bir insandım, Kukumav Yuvası'nda da öyleydim, o an işi aceleye getirip herifi, lezzetli meyveler gibi ikiye yarmanın mümkün olduğunu düşündüm. Benim tersime elleri ve yüzü mum beyazlığındaydı, zamanın dışına atılmış bir varlık olarak parmağının ucuyla gıcık bir ses çıkararak köpek dişini ovuyordu. Ruhunu teslim etmeye çalışan evrensel bir sofunun, son değersiz davranışlarını sergileme konusunda çok hassas olduğu görülebiliyordu, kuru hava yüzünden tıkanmış burnundan çıkardığı müzikli sesleri dinledik bir müddet.

"Hayat ne garip ve insanlar ne salak. Mesela sen, Kutsal Sözlük'teki kullanmaman gereken sözcükleri bilmiyorsun. Bir saniye önce yaptığın feci hatan kurtulmanı imkânsızlaştırdı, duvar göğe kadar çekildi. Bay Pazvant (herifin soyadı Pazvant'tı) sıradan karıların tarihsel hataları senin gibi erkek pazvantlara kul olmak ve meşru çocuklarla pazvant kıçlarınıza zincirlenmektir. İnsan piç derken çok dikkatli olmalı, ayrıca onu sanatta dikkat çekmek için kullanmak da yetersizliğe girer. Bilmem anlatabildim mi..." dedim.

Oku: İki zaman vardır, ölümün zamanı, doğumun zamanı. Aradaki zamanlar kaçırılmış olarak yazılmaya mahkumdur.

Miskince söylenerek gezinmeye başladı, bu haliyle sokaklarda görünse mutlaka acınma uyandırırdı –hislere hitap etmesini her zaman iyi kıvırmıştı, huzurlu ve geniş göğün altında çakallarla bile ahbaplık etmesi boşuna yasaklanmamıştı. Ağzı kalabalık adam bilgece bir yürüyüş tutturmuştu, giderayak politikanın, dinin ve seksin altından girip üstünden çıkıyordu. Son vecizelerine kulak asmakta son derece isteksizdim, bildiğim bir şey varsa, erkeklerin dünya kuruldu kurulalı beri konuşma problemleri olduğuydu, Şeyh bir kekeme kadar sıkıcıydı. Gözlerini ansızın bana dikiyor ve birtakım tasvirlere girişiyordu, evin tavanından yere kadar sanatçı elinden çıkma muhteşem ucubelerimiz yetmiyormuş gibi, çocukluk karabasanlarını da etrafa salarak düğün alayını azdırmaktaydı. Böyle bir basınca herhalde kimse tabi kalmak istemezdi, derinlerden gelen kurt uluması Kırmızı Başlıklı Kız'ın kurdu olamazdı. Kapının önünde küçük ve muntazam ayakların gıcırdattığı çakıl taşları sabırsızlık işaretiydi, evin dışında tutulan nefesleri hissedebiliyordum. Ateşli söylevi Şeyh'e gömleğinin kollarını parçalattırmıştı, şu haliyle, müritlerin zencefil kokulu iman tahtalarında sakladıkları muhterem fotoğrafıyla hiçbir alâkası yoktu.

Oku: Seni sen yapan bedenin değil mi?

Karayel çıkmıştı, bizi kutsayan ev şanına yakışan bir çabuklukla toz duman olabilirdi. Şeyh bir yığın garip mahsulün arasında, mor kulaklı bir zebaninin üstünde yolculuğa çıkmış bir keçi gibi görünüyordu, cıyaklamayan ama sırıtan atik bir keçi. Merak ettiğim tek şey, benim ona nasıl göründüğümdü, acayip söylevine kulak kesilsem bunu da çıkarırdım yüzde yüz, fakat değmezdi, konsantrasyonum için de iyi değildi. Boğuşmaya andıran sesler çoğaldı ve ben ona seslendim:

"Doğa bile arzularınla çığırından çıktı. Hazır mısın?.."

Bunun üstüne, zebaninin kamburunda asırlık bir uykudan yeni kalkıyormuş gibi gerindi ve kıçını kaşıdı.

"Ölüm meleği Azrail mi oldun, bir terslik yok mu bu işte? Şu ki, sen bir kancıksın..."

Ettiği tek mantıklı laftı. Kancıkla Şeyh'in masalı okumaların yetmeyeceği bir lokmaydı.

"Her şey ne kadar da komikti. Belki de bir doktor olarak görmen gerekirdi beni. Kahverengi gözlerin açık mı?"

Ses gelmedi, herifin içindeki plağın bozulduğuna hükmettim. Yıldırım hızıyla zebaninin kamburundan yere düştü, her şeyi gören küçük canavarın bağırsakları boynuna dolanmıştı bu kez de, çırpınmasının sebebi buydu muhtemelen. Ev eskisinden daha fazla aydınlandı, alerjik ışığım kudretli tanrıçaların ışığından daha ilahiydi çünkü –bu tip değişiklikler olmasa dünya yaşanmaya değmezdi. İçinden elektrik telleri geçen ellerimle boynuna yapıştım, boğulmasına ramak kalmıştı, etobur bitkilere yakalanan masal kahramanları gibi çırpınması göz yaşartıcıydı. Ellerimi ondan çekince başka bir konuma girdi, bir Hıristiyan haçı ya da işaret levhasıymış gibi kollarını iki yana açtı, öyle kıpırtısızdı ki bir ustanın üstün-

de çalıştığı gözbebeği yontusu sanılabilirdi. Geceyi geçirdiğim, ama bir daha görmemin katiyen bir önemi olmayacağı bir adama nasıl gözümün ucuyla bile bakmıyorsam, öyle ilgisizdim. Gene de bir şey söyledim:

"Tevekkül. Hep tevekkül..."

Köpekler hayra alamet olmayan bir havlama tutturmuşlardı, bu arada, insana çocukluğunun döşeğinde uyuma hissi veren bir gece yağmuru başlamıştı –cevval bekçiler yağmur yüzünden eve daha çok sokulmuşlar ve garip yerlerde mahsur kalan âşıkların dizginsiz neşesine kavuşmuşlardı, attıkları erkek naraları her nasılsa baştan çıktıklarını gösteriyordu. Hususi evimizde ciğerlerim sökülecekmiş gibi öksürmemle birlikte içeriye, dışarıdaki gürültülerin bir parçası olan kızlar doluştu, hepsi de bembeyaz hemşire önlükleri giymişti ve ayaklarındaki süper platform ayakkabıları yüzünden bir nevi sarhoş sallanması edinmişlerdi. Yüzlerinde hayvan maskeleri yoktu, her birinden sağlık fışkırıyordu. Yeryüzünün en manyak partisine iştirak etmişler gibi neşeden çatlıyorlardı, gerçek hemşire olmadıkları çok ortadaydı.

Oku: Gerçek hemşirelerle yüz göz olmadığına şükret.

"İşte beyaz melekler de zuhur etti," dedim, evin işlemeli tahta tabanında, her şeyi görme merakıyla yarı doğrulmuş hapse, "Sen onlara nasıl hitap edeceğini bilirsin, ama şu kadarını söyleyeyim, ihtisasları ebelik..."

Hiçbir şey anlamadığını belirten aptal bir hareket yaptı, bacaklarımın arasından bizim göremediğimiz antika bir kum saatine bakar gibi hüzünlü boşluğu seyretti. Kızlar, bıraksam yeni yılda aldıkları ortak bir hediyeymiş gibi adamın orasını burasını kurcalayacaklardı. Şeyh çekirge akınına uğrasa daha iyi olacağını biliyordu mutlaka. Bunun üstüne kendini kikirdemeye verdi ve beni çok şaşırttı –kikir-

deyerek mi ölecekti, yani. Bir bunak gibi hayalarını armut mu sandığımızı soruyordu.

"Paranı değil ama saygın hayalarını yanına alacaksın," dedi, kara saçları lüle lüle kıçına kadar inen Kardelen.

"Yalatmak istiyor," diye bir gürültü kopardı kızlar.

"Ayy, sen mezardayken yalayıcılar sıraya girer muhakkak..." dedi, memeleriyle bile izdiham yaratan Mimoza.

"Yeter artık," dedi Şeyh ve kalbine saplayacağı bıçağı boş yere arandı, kendini yok etmediğine dair bir pişmanlık duyuyor olabilirdi. Bunun yanında bekçiler tarafından dikizleniyor olmamızı kaldıramıyordu –halbuki severdi böyle şeyleri. Kurumuş dudaklarının arasından ıslık gibi bir ses çıkararak afili bir şekilde konuştu:

"Tamam, edepsiz ebeler, sirk kızları, hediye canavarları. Canınız ne istiyorsa yaparsınız ve tövbe de etmezsiniz. İşte, sizin lanetinizden Efendim bile koruyamadı beni, tövbe, bin kere tövbe. Teorime göre erkek kadın kadar saçmalayamaz, beyninin içi akıl doludur. Ama sizler onun aklına da spermlerine de göz koyarsınız. Her şeyimize göz diktiğiniz yetmiyor mu, şimdi de canımı istiyorsunuz. Ne doymak bilmez karılarsınız, nerde dürüstlük sizde. Neden kandırıldım? Zürriyetimi kendim belirleyemez miydim?"

"Zürriyet hikâyeni çekemeyiz şimdi," dedi, fildişi ağızlıktan sigara içen Siklamen.

Şeyh bizi banyo köpüğü gibi gittikçe çoğalan yeteneksiz konuşmasıyla boğacağını sanmakla ikinci feci hatasını yapmıştı. Kızlar alerjik ellerime beyaz eldivenlerimi giydirirlerken, zayıf bir çığlık çıktı ağzından. Doğumhanelerde, karısının doğumunu izleyen ideal kocalar gibi pencerelere yapışmış dikizcilerden bir kaçı arkasını döndü. Fazla ışık gözümü rahatsız ettiği için (ışığa gerek de yoktu) yarı karanlıkta çalışacaktım.

"Elinin hafifliğinden mest olur bu zampara," dedi platform ayakkabıları yüzünden ayağını burkan Zinya.

Cinsel organı ve karnı tuzlu suyla şişirilecekti, gecenin teması patlayıncaya kadar şişirmekti. Dendiği gibi her şey adım adım gerçekleştirildi. O korkunç gece herifin kıçından lavman yapmak da dahil talimatlarım bir bir yerine getirildi, doğamız nemrut oyununda doğumla ölümü eşitlemiyor muydu. Kaderiyle barışık olduğunu sanan adam, kaderinin ne yönde gelişeceğini öngörememişti.

Oku: Akıl küpleri esasen boş çuvallardır.

Petunya bir dörtlük okumak istediğini söylediğinde pencereden büzülüp kalmış bir ay gördük.

Petunya'nın Dörtlüğü:

Ey Araştırıcı, altım neden ıslak
kalbim neden böyle kara delik
yerler yarılsın, gökler delinsin
silahım silahına böyle girsin

"Tavandan aşağıya saf saf kamikazeler mi iniyor," diyordu, şişirdiğim Şeyh'imiz. Yanaklarımızda jilet keskinliğindeki havanın attığı derin pembemsi çizikler vardı sanki. Tutkunun izinde güleç bir yüzle çalıştım, Baykuş Anne gibi eldivenlerim birkaç kez çöpü boylamak zorunda kaldı. Nedense suratı aşıklara ilham veren ay gibi aydınlanmıştı, gözlerinde kimsenin girmek istemeyeceği bir ıssızlık, dudaklarında haykırışların en şeytancası vasıl olmuştu. Gelincik duvarda asılı kocaman bir kılıcı elime neşter gibi tutuşturduğunda, kızlar bir adım gerilemek zorunda hissettiler kendilerini, yüreği götürmeyenler de kuş kanatları gibi çırptıkları elleriyle yüzlerini kapattılar.

İşi bitirdikten sonra Baykuş Anne'nin kehanetinin gerçekleştiğini görerek sarsıldık. Tavandan ölünün üstüne el bü-

yüklüğünde nakışlı parçalar düşüyordu. Herif gerçekten de tavanlara hükmedebilen bir hazretmiş.

Analar, babalar bekleme salonundaki televizyona bakıyorlar hâlâ, fare suratlı bir kuş gribi bilgiciyle, moruk bir seks bilgicini stüdyonun şeker rengi koltuklarına oturtmuşlar, lafı bir kuşçu alıyor bir seksolog. Etrafa dumanla birlikte balonlar salınıyor ve saçları balyajlı bir kadın, "Hocam, ben neden orgazm olamıyorum?" diye soruyor. Hoca, beyazımsı dudaklarını dilinin ucuyla yalıyor ve biçareye cevap veriyor, "kendini rahat bırakmıyorsun da ondan, halbuki hanım hanımcık kızlar da orgazm olabilir". Acaba kaç kişi benim gibi gülmekten kendini kaybediyor şu sıra. Bilgiç gruba, Yatağımdaki Sıcaklık ve Anneler de Seksidir kitaplarının yazarı bir ünlü de katılıyor, hem de bornozla. Etrafa daha çok duman veriliyor. Ben uyduruk bornozun açık arttırmaya çıkartılacağını sanıyorum ya da bilmediğim bir iş var ortada. Biraz önceki dertli tip, stüdyodaki herkesi kucaklamak ve baklava ikram etmek istiyor, gerçekten ortalık kutu kutu baklava doldu bile, başta dertliler olmak üzere kim var kim yoksa köpüre köpüre baklava yiyor. Yatağımdaki Sıcaklık'ın yazarının tatlıdan şerbetlenmiş ağzını sildiği görülüyor. Arkasından hemen yemek yapmaya geçiliyor ve aleti kalkamayacak kadar moruk seksolog, pırasanın ve brokolinin cinsel gücü arttırdığını yumurtluyor, kapitone önlüklü şişko birinin öncülüğünde pırasa ve brokoli şevkle doğranıyor. Bir silikon kadını sunucu, "anacım, ekmekleri unutmuşuz, şimdi nasıl banacaaz" diye bağırıyor.

Bekleme salonundaki ana babalar el ele tutuşuyor ve birbirlerinin parmaklarını sıkıyorlar, aşermek gibi bir laf dolanıyor kucaktan kucağa, hangi yiyeceğe karşı hassaslaştılar belli değil. Mısır patlağını hatırlatan birisi çantasından çıkardığı

yeşil bir elmayı, zevkten gözlerini kapayarak dişliyor, o elma ki diyorum kendime, nasıl muktedir. Yakın bir yerden elektrik süpürgesi sesi geliyor, ne var ne yok midesine doldurmaya azmetmiş bir canavar sanki. Mısır patlağı gibi ben de gözlerimi kapıyorum, ondan farkım içimin rahatlığı ve hiçbir gıdayı düşlemiyorum.

Aralarına kimin sızmış olduğundan haberleri bile yok, bu koca götlülerin kolayca ulaşabildiği bebek için, Mutlu'nunkini de sayarsam (saymamam için bir sebep yok) peş peşe üç cinayet işlendi, diyorum ağzımı anorağımın kürk yakasına silerek. Belki de iştahlı bir kurdumdur. Kendimi dışarı attığımda donuk bir güneşe çıkmış oluyorum. Parklar garibanlarla dolu ve etraf pislik içinde, gene de heyecanlı bir şey oluyor; dünyanın bütün ressamlarını çıldırtan altuni ışıklar, pisliklerin üstüne Musa'yla Muhammed'in üstüne düştüğü hikmetle vuruyor. Bu soğukta ayaklarında lastik terliklerle dolaşan Çingeneler, çiçekleriyle hücum ediyorlar, onlarla hiçbir pazarlığa girmeyerek kanlı burnumla çiçeklerini kokluyorum, kanlı burnumu nergisleriyle zambaklarına dayıyorum.

Oku: Hepiniz kanlı amlardan çıkarsınız, bir de çıkamadığını düşün.

Oku: Tedariksiz yakalanma.

Oku: Biri tedariksizliğinin öcünü almaya kalkıyorsa...

a

YARA

SEMRA TOPAL

Yara'da ölüm ve cinsellik her şeyi ele geçirmiştir. Dünya şüphesiz bir kapandır, Baykuş Anne'nin Yuvası'ndaki fahişeler ve 'küçük aptal yazar' Elem Pomak bu kapanın en cehennemsi yerindedirler. Kadın oldukları, evlenmedikleri ve zevke adandıkları, yani hem Venüs hem de Athena oldukları için cehennemi iki kez bilirler.

Kadın hayat veren cinsel organıyla, yani yarasıyla erkekten ayrılır. Fahişe Şebboy ve Elem Pomak hamile kaldıklarında bebeklerini doğurmanın imkânsızlığını görürler. Erkekler ve parasızlıkları, sefillikleri yüzünden bacaklarının arasından hayat değil, ölüm çıkar. Ama beklenmedik bir şeyler daha olur; Bay Spermlerin, Şeyh'in ve mücevher satıcısı Öztürk'ün kıyak keyifleri bozulacaktır. Adım, adım. Tanrı'nın bizden esirgediği mucizelerin ve üstümüze bol bol yağdırdığı tesadüflerin ritmiyle. Ölüm ve cinselliğin kokusu her yerdedir. Dünya sadece bundan ibaret bomba gibidir...

agora kitaplığı • 129
ISBN 9944-916-41-2
türkçe edebiyat • 24
9 YTL
www.agorakitaplığı.com